

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHUT UP and KISS ME

#1 New York Times Bestselling Author

LAUREN
BLAKELY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

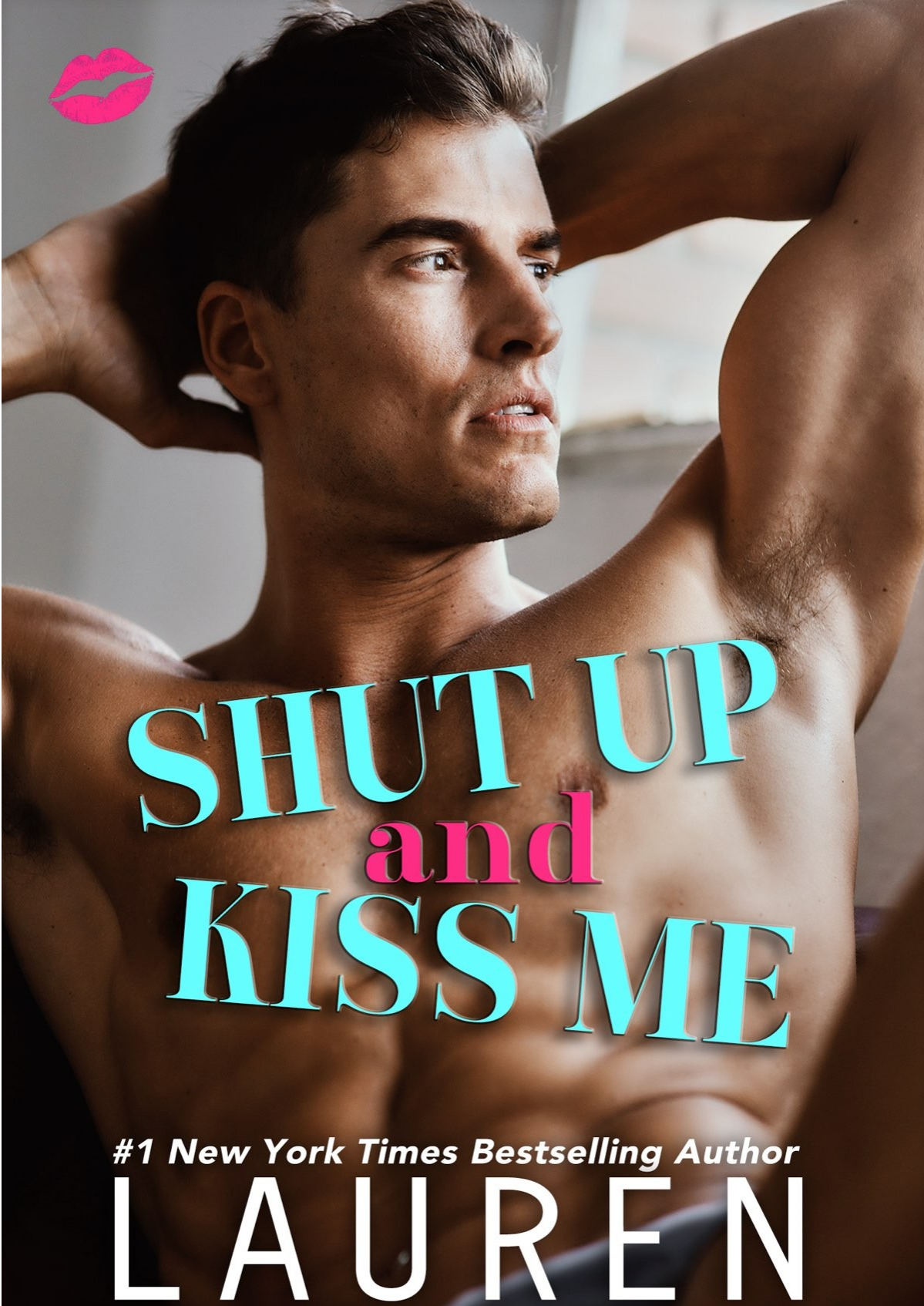
Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BLAKELY

KAPA ÇENENİ VE P BENİ.

LAUREN BLAKELY

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Lauren Blakely
tarafından Hakkında

Kapa Çeneni ve Öp Beni

1. Ona Nancy diyorum
2. Kendini İyi Hale Getir, Jaybird
3. Bay Hustle
4. The Punchline Parrots
5. Gece Yarısı Yolculuğu
6. Roller Coaster Öpücüğü
7. Bornozlar Beni Kurtaracak
8. Tam Donanımlı Turndown Hizmeti
9. Sabah Tavuskuşu Hesaplaşması
10. Bu İş Çok Hızlı Garipleşti
11. Sakın Ağlamaya Kalkma
12. Muzları Gerçekten Sevmiyorum Bile
13. Sadece
14. Uzun Yemek ve Çocukluk Hayalleri
15. Gıda ve Diğer Gazlar
16. Kalbimi Kırabilirsin
17. Flash Mobs ve Münzevi Şefler
18. Karmaşık Matematik
19. Korkunç Lezzetin Gerçeği
20. Gece Yarısı Toplantıları
21. Şimdilik Ta-Ta
22. Erit veya Kır
23. Tekrar Yapıyorum
24. Kira ve Diğer Önemsiz Şeyler
25. Diğer Planlar
26. Sağlıklı Gıda Artık Yok
27. Bir ile On Arasında Epilog

Sonsöz

Epilog

Ayrıca Lauren Blakely
İletişim

Telif Hakkı © 2022 Lauren Blakely Kapak

Tasarımı Helen Williams.

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez. Bu çağdaş aşk romanı bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar şunları kabul eder

Bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsü ve ticari marka sahipleri. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, özellikle alfa erkeklerin yer aldığı seksi aşk romanlarından hoşlanıyorsanız, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

AYRICA LAUREN BLAKELY TARAFINDAN

Büyük Kaya Serisi

Big Rock

Mister O

Well Hung

Tam Paket Joy

Ride

Sert Ahşap

Mutlu Sonlar Serisi

Bekarlık

Yıldönümüm Bir

Joker Öpücüğü

Kapa Çeneni ve Öp Beni

Kismet

Aşkın Kuralları Serisi

Çıkarları Olan Arkadaşların Kuralları (Bir Ön Roman) Bakire

Kural Kitabı

Bakire Oyun Planı

Bakire Tekrarı

Virgin Karnesi

Yazın Erkekleri Serisi

Onunla Atıyor Onunla

Kazanıyor

Hepsi Onunla

Kaçan Adamlar Serisi

Sevgili Seksi Eski Erkek

Arkadaşım Ya Olsaydı

Adamı

Dün Gece İçin Teşekkürler

Yan Kapıdaki Rüya Adam

Hediye Serisi

Nişan Hediyesi Bakire

Hediyesi

Çökmekte Olan Hediye

Savurgan Serisi

Sadece Bir Gece

Enfes Bir Dokunuş

Bir Haftalık Kocam

MM Bağımsız Romanlar

Bir Adam Barıma Sadece

Bir Kez Girdi

Bromance Bölgesi

Kalp Kırınlar Serisi

Once Upon a Real Good Time

Once Upon a Sure Thing

Bir Zamanlar Vahşi Bir Kaçamak

Erkek Arkadaş Malzemesi

Bir Arkadaş İstemek

Seks ve Diğer Parlak Nesneler

Tek Gecelik Stand-In

Lucky In Love Serisi

En İyi Planlar

İyi Hissetme Faktörü

Kimse Daha İyisini

Yapamaz Fermuarsız

Her Zaman Memnuniyet

Serisi Memnuniyet Garantili

Anında Memnuniyet Gecelik

Hizmet

Daha önce hiç

PS Her Zaman Sen Vardın Özel

Teslimat

Seksi Takım Elbise Serisi

Şanslı Takım

Doğum Günü Kıyafeti

Paris'ten Sevgilerle

Wanderlust

Yarı Zamanlı Aşık

Tek Aşk Serisi

Seksi Olan Tek

Olan Ateşli

Olan

Knocked Up Planı

Olduğun Gibi Gel

Spor Romantizmi

Gol Atması En Muhtemel

En Değerli Playboy

Standalones

Stud Finder V

Kartı

Gerçek Anlaşma

Kalbimi Kirma

The Break-Up Albümü

Aşka Yakalanmışlar Serisi

The Pretending Plot (önceki adı *Pretending He's Mine*) *Flört Teklifi*

İkinci Şans Planı (önceki adı *Caught Up In Us*)

Özel Prova (önceki adı *Playing With Her Heart*)

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

Geceden Sonra Gece

Bu Geceden Sonra

Bir Gece Daha

Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece

HAKKINDA

En iyi arkadaşlar arasında yaşanan yakıcı bir tek gecelik ilişki kesinlikle ama kesinlikle bir daha yaşanmamalıdır...

Vegas'ta bir otel odasında gözlüklü, çekici ve seksi bir kızla sıkışıp kaldığınızda en iyi arkadaşınızla yatmaya nasıl karşı koyarsınız?

1. Yüzünüze greyfurt maskesi sürün
2. Büyük, kabarık bir bornoz giyin
3. Ona da aynısını yaptır.

Oops.

İşe yaramadı. Libidolarımızın başka planları olduğu ortaya çıktı.

Ama önemli değil. Destansı, ruhu paramparça eden sonra, ertesi sabah cini şişeye geri koyacağım. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Nolan ve ben, yıllarca kıt kanaat geçindikten sonra, internet üzerinden yaptığımız restoran değerlendirme programı için hayatımızın en büyük fırsatını yakaladık. Bir aylığına New York'a gidiyoruz.

Sadece ikimiz. **HER ZAMAN BİRLİKTE.**

Ama zaten en iyi arkadaşımı bir kez kaybettim, bu yüzden lezzetli Nolan'a bir kez daha direnmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ta ki ne pahasına olursa olsun her şeyime mal olabileceğini öğrenene kadar.

KAPA ÇENENİ VE ÖP BENİ.

MUTLU SONLAR ROMANI

Lauren Blakely tarafından

İndirimlerden, yeni çıkan kitaplardan, ön siparişlerden ve özel ücretsiz hediyelerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? VIP posta listeme kaydolunburadan ! Ayrıca çok satan yazarlardan sadece sizin için seçilmiş bir seçkide ücretsiz kitaplar alacaksınız!

PRO İPUCU: E-postaların gelen kutunuza gittiğinden emin olmak için kaydolmadan önce lauren@laurenblakely.com adresini kişilerinize ekleyin!

Bu kitabın tüm büyük perakendecilerde sesli ve ciltli olarak da mevcut olduğunu biliyor muydunuz? Bağlantılar için web siteme gidin!

Bu başlıktaki tetikleyici uyarılar, bir kardeşin önceden sayfa dışı ölümünü içerir.

BEN ONA NANCY DIYORUM.

Emerson

Büyük. Kalın. Lezzetli. Ve ağızıma giriyor.

Sadece bir soru var.

"Sığacak mı?" seksi adama soruyorum.

Sırıttıyor. Şeytani bir şekilde elbette. "Ah, asırlık soru."

zamanı geldi. "Gel bana, seni sulu, lezzetli şey," diye .

Bir düzine seyirci yaklaşıyor, bu büyük güzelliğe ve dudaklarıma bakıyorlar.

Sadece onlar değil. Yakınlardaki bir kamera, ev sahibim kalabalığı yönetirken

sahnemizi kaydediyor. "Elleri gösterin. Yapabilir mi?"

"Ben hallederim, Nolan. Daha büyüğünü hallettim," diyorum, tüm kabadayılığım ve büyük ağızımla.

"Bilmiyorum. Bunu kanıtlamak zorundasın," diye alay ediyor Nolan.

"Devam et. Beni küçümseyin." Boğazımı gevşetiyorum, dudaklarımı ayırıyorum ve sonra tüm gücümle saldırıyorum.

ve vay canına. Sadece vay be.

İstmeden gözlerimi deviriyorum çünkü bu çok lezzetli. Kamera üzerimdeyken, lezzetli bir ısırık daha alıyorum.

"Evet," diye inliyorum çift katlı vejetaryen burgerin etrafında.

Tatmin olmuş bir iç çekişle lezzet cümbüşünü tabağa koyuyorum. Bir peçete olarak dudaklarımın kenarına az yağlı pesto sürüyorum. Düşük kalorili, bu bizim reçelimiz.

Kalabalığın içindeki gürültülü bir kızıl saçlı rockçı selamı veriyor. "Ver şunu *Katil inliyor*," diye sesleniyor.

"Bu senin alametifarikan, Sebzeli Kız," diye söze karışıyor yanındaki dalgalı saçlı esmer.

Ah, halkım.

Ne istiyorlarsa onu istiyorlar.

Kadınlara göz kırpıyorum. "Mmm," diye başlıyorum, etkili olması için inlemeyi uzatıyorum. Kadınlar beni alkışlıyor. Tanrı onları korusun. Tanrı onları korusun. Sonra dikkatimi karşımdaki masada oturan gözlüklü, ela gözlü, siyah saçlı adama çeviriyorum. "Bu iyiydi," diyorum yemek, yemek ve çift anlamlı her şeyde yardımcı ev sahibime.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Double O Burger ile yakın ve kişisel karşılaşmanızdan sonra temizlenmeniz için size bir havlu getireyim mi?"

Harriet's Burger Hut, Mission District'teki bu eski hamburgercinin büyük moda haline gelmesinin pek çok nedeninden biri olan imza yemeklerinde imadan geri durmuyor.

"Kıskanıyorsun çünkü bu sebzeli burgerler her zaman senin *dana enjeksiyonlu* burgerlerinden iyi oluyor," diye takılıyorum ve Nolan başını ellerinin arasına alıp gülüyor.

Masanın kenarındaki tripoda tünemiş kameraya dönüyor. "Neye katlanmak zorunda olduğumu görüyor musun? Bunun ağzı," diyor başını sallayarak.

Siyah saçlarını at kuyruğu yapmış bir kadın, "Bayıldınız demek," diye sesleniyor.

"İstiyorum," diyor sahne fısıltısıyla, sonra biz yuvarlanmaya devam ederken bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Sabahları kalkmamın sebebi senin ağzın."

Ona bir parmağımı salladım. "Yaramaz bir zihne sahip tek kişinin ben olmadığının kanıtı."

Ama YouTube programları sadece imalarla ayakta kalamaz. Siyah cilalı tırnağımı tabağın kenarına koyarak sebze ziyafetini ona doğru kaydırıyorum. "Sıra sende. Dene bakalım."

Nolan mantar, pesto sosu ve yapışkan az yağlı çedar peyniriyle kaplanmış burgeri eline alıyor ve bir ısırık alıyor. Çiğnerken hiçbir şey belli etmiyor. Çok tipik. Omuz silkerek lokmayı *birakıyor*. "Fena değil." Masayı tokatlıyorumrol yapıyorum. "Oh, ama. Double O ayak parmağı-curling."

"Hamburger yerken dizlerinizin bağı çözülmüş gibi görünüyordu," diye kestirip atıyor.

"Foodgasm!" sesleniyor atkuyruklu kadın.

Kocaman bir gülümsemeyle gözlerine bakıyorum. "Bunu biliyorsun!"

"Dur tahmin edeyim. *Yine yaparsın*," diyor Nolan bana, dizideki sloganlarımdan birini taklit ederek.

Masaya doğru eğilip omzuna vuruyorum. "Emin ol yaparım. Yemek hayatın en büyük zevklerinden biridir ve bazı yemeklerin tekrarlanması gerekir."

"Ne vereceksin o zaman?"

Avuç içlerimi ovuşturarak gerilimi uzatıyorum. İzleyiciler reytinglerimizi tahmin etmeye bayılırlar. Daha sonra, onlara izlerken içki oyunu bahislerini koyma şansı vermek için saatin tik tak ettiği bir duraklamayı düzenleyeceğiz.

Yemin eder gibi elimi kaldırarak beyanatımı veriyorum: "Bir ile on arasında bir ölçekte, bu kötü çocuğa dokuz puan dört beş veriyorum."

Nolan bir kahkaha atıyor. "En son ne zaman dokuzun altında bir puan verdin, Em?"

"İyi seçim yapıyoruz! Bazı harika yerlere gittik. Tüm bu harika yemekler çıtayı yükseltti diye neden yemekleri ki?"

"Nasıl oluyor da her şey 10'a yakın olabiliyor? Sen tam bir Paula'sın." "Sen de Simon gibisin. Yiyecekleri çan eğrisine göre değerlendirmem. Yapma. İncelememiz gereken yerleri seçerken mükemmel bir zevke sahip olduğum için beni suçlayın." Ha. İşte böyle. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve gözlerim onun boş tabağına kayarken sert bir bakış takındım. Ben sebzeli olanı tatmadan önce o Full Monty Cheeseburger'i yemişti. "Biftek burgerinize ne veriyorsunuz Bay Huysuz Yargıç?"

Tembel bir omuz silkmeye onun cevabı. Ve lanet olsun, bu seksi omuz silkmelerde çok iyi.

İzleyicileri çekiyorlar.

Adam tabağındaki etobur katliama umursamaz bir bakış fırlatıyor. "Benimkine sadece yedi nokta iki verebilirim."

"Çok katı bir yargıcsın," diye takılıyorum. "Ve daha azını kabul etmezsin."

"Bu doğru." Sebzeli burgerimi ve tadına bakarak bir ısırık daha alıyorum. Nolan tüm bu süre boyunca beni izliyor ve dilim dudaklarımın köşesine değdiğinde ela gözleri biraz kararıyor.

Belki de bu benim hüsnükuruntumdur.

Ya da tehlikeli düşünme, gerçekten, bu müstehcen düşüncelerin göğsümde bir çarpıntıyla gelmesi gibi.

Aptal çırpınma. Uygunsuz şey.

Bir kenara atıyorum. Bir çarpıntının hedeflerimin önüne geçmesine izin vermeyeceğim.

Bölümü kapatma sırası bende, o yüzden kameraya lazer tutuyorum. "*Muz Nasıl Yenir*"'in bu bölümünde Harriet'in Burger Hut'ı hakkındaki yorumumuz bu kadar."

Parmağımın bir hareketiyle kaydı durduruyorum, tıpkı çırpınışları durdurduğum gibi.

Yıllardır ikisini de yapıyorum.

Sırada işin en sevdiğim kısmı var. Hayranlarımla tanışmak beni her zaman önemli biri gibi hissettirir, oysa öyle değildir. Ama çekimden sonra birkaç dakikalığına öyleymiş gibi davranabiliyorum.

Ben de tüm hayallerimi gerçekleştirmişim gibi davranabilirim.

Canlı kaydımızı izleyen hayranlarımız cep telefonları ve Sharpies kalemleriyle etrafımızı sarıyor. Kalabalıktan açık tenli kızıl saçlı biri masaya doğru zıplıyor, yanında da zeytin tenli esmer biri. "Sizi çok seviyorum çocuklar. Fotoğraf çekebilir miyiz?"

Nolan gözlerindeki pırıltıyla, her zamanki gülümsemesi olan, külot eriten bir sırıtişla parlıyor. "Sadece sen de içinde olabilirsen," diyor, sıcak ve davetkâr bir şekilde.

Flört bir ders olsaydı, bu adam sadece en iyi öğrenci olmazdı. Uzmanlık dersi verirdi.

Ve her oturum tıklım tıklım olurdu.

Kızıl saçlı kızarır. "Evet, lütfen," der ve telefonu arkadaşına uzatır.

Kadının Nolan'la benim aramda sıralanmasını bekliyorum ama onun yerine Nolan'ın yanına kayıyor, omzunu omzuna dayayıp onu bana yaklaştırıyor. Kadının fotoğraf koreografisi Nolan'ın bir kolunu bana dolmasına yol açıyor, bu da libidomun arkadaşım ve meslektaşım hakkında kirli fikirler fısıldamasına neden oluyor.

Aşırı aktif hayal gücüm, böyle sapkın fikirlere kapıldığında çok sinir bozucu oluyor. Ona Nancy diyorum. Bir isim arkadan konuşmayı çok daha tatmin edici yapıyor.

Nolan elini omzuma atıp sıkıldığında, göğsümde rahatsız edici küçük bir karıncalanma patlaması oluyor.

Kapa çeneni, Nancy.

Kameralı telefon için gülümsüyorum.

Resim bittiğinde, kızıl saçlı mor bir Sharpie'yi bana doğru itti. "İkiniz de gömleğimi imzalayabilir misiniz?"

Bırakın kıyafetlerini kalıcı mürekkeple işaretlememi isteyenleri, bu çılgın girişim için herhangi bir hayranımız olduğuna bile inanamıyorum. Ama veriler yalan söylemiyor ve bir milyondan fazla YouTube abonesi programımızı izliyor. Hâlâ gerçeküstü geliyor.

Kızıl saçlı arkasını dönüyor, böylece onu imzalayabiliyoruz.

Ben iyi polis vejetaryenim, yazıyorum. Ve Nolan kalemli, ben kötü polis etoburum.

Onlar havalandıktan sonra, akşam yemeği kalabalığı için tekrar amaya hazırlanırken, birkaç hayranla daha sohbet ediyor ve diğerleriyle fotoğraf çekiyoruz.

Sonunda, hayranların geri kalanı sadece şımarık bir sarışın kalana kadar süzölür. "Ben Marie," diyor, "ve sadece çok tatlı olduğunuzu söylemek istedim. Mission'da çekim yaptığınızı duyduğumda sizinle tanışmak için işten erken ıktım. Neredeyse her bölümü kız kardeşimle birlikte izliyorum."

Son kelimedede kalbime bir sızı saplanıyor. "ok eğlenceli olmalı," diyorum biraz hüzünlü bir sesle.

"Öyle. Gittiğiniz tüm yerel mekanları deniyoruz. Ve evdeki eşdeğeri için öneriler sunduğunuzda, markete koşup denemek için o ürünleri de alıyoruz."

"Rock on, Marie." Nolan ona o mide bulandırıcı gülümsemesini veriyor. "Sen ve kız kardeşin de yemekleri beğeniyor musunuz?"

Kadın gülümsüyor. "Evet! Siz ne yaparsanız biz de onunla oynarız. Siz yargıladığınızda biz de yargılıyoruz."

"İyi polis misin, kötü polis mi?" diye sordum.

Hafif bir gülümsemeyle gözleri Nolan'a kayıyor. "Kötü polis. Nolan gibi. Tek başıma izlediğimde ben de oynuyorum," diyor ve kirpiklerini tüm gözlüklü ateşliliğiyle Nolan'a savururken bu yorumlarını yardımcı sunucuma yöneltiliyor.

Eminim onu izlerken oynadığı tek şey bu değildir.

"Sen benim en sevdiğim YouTube yıldızısın, Nolan," diyerek göğsünü tutuyor ve sonra bana dönüyor. "Onunla birlikte olduğun için çok şanslısın."

Ve işte yine başlıyoruz.

Nolan kibar bir kahkaha atarak başını sallıyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. "Biz sadece arkadaşız."

Gerçek bu.

Bir gece hariç. Ama o birkaç yıl önceydi, kimin ? Benim değil.

Ve Nancy değil.

Sarışın bu bilgiden memnun görünüyor. "Oh, değil misin?"

Nolan beni daha yakına çekerek kolunu omuzlarıma doluyor. "Emerson benim en iyi arkadaşım. Tüm sırlarımı biliyor," diye fısıldıyor.

"Her biri" diyorum. Arkadaşlarla işler böyle yürür.

"Bunu bilmek çok güzel," diyor neşeli sarışın ve bahse girerim üç, iki, bir içinde ona çıkma teklif edecek.

Bunun olduğunu daha önce binlerce kez gördüm. Ben rahatım. Nancy de öyle.

Marie önüme geçiyor, vücut dili beni sahneden koparıyor. *Tamam, Marie. Mesaj alındı.*

"Ee, Nolan. Daha sonra bir kahve içmek ister misin?" diye soruyor saçlarını savurarak.

Kolunun altından çekilip uzaklaşıyorum, çünkü her neyse. Sevimli biri; kadınlar onu seviyor. Ben bölgeci değilim.

Ama her ne kadar onu rahat bırakıyor olsam da, *ne* demek istediğini anlıyorum ve ona gülümseyerek cevap verirken ağzımı açıyorum. "Vay canına, teklifin için minnettarım Marie, ama bu bölümü düzenlememiz gerekiyor. Bunu yayınlamayı kaçırmamı istemezsin, değil mi?"

Adam iyi. Sesinde öyle bir bal var ki, sanki şekerli bir iltifat gibi.

Bazı erkekler böyle yeteneklidir.

Marie, "Tabii ki paylaşımları kaçırmamı istemem," diyor.

İronik, çünkü videoları yayınlayan o değil. Ben yayınlıyorum.

"Yine de izlediğinizden emin olun. Her zaman seyirci çekimlerine yer vermeye çalışıyoruz.

İzleyicilerimizi seviyoruz."

Kıkırdıyor. "Seni seviyorum, Nolan." Sonra, kapıya doğru koşarak uzaklaşıyor.

"Ben de seni seviyorum Marie," diye kibarca sesleniyorum, çünkü bazen içten içe hıyarın teki oluyorum.

"Eminim o da senin harika olduğunu düşünüyordur," diye fısıldıyor Nolan kulağımın dibinde.

"Oh evet, beni izlerken sevdiğinden o kadar eminim ki yalnız."

Çantalarımızı ve ekipmanlarımızı topladıktan sonra, Harriet'e muhteşem mekânında çekim yapmamıza izin verdiği için teşekkür ediyoruz.

"Sakın şefi öpeyim deme" önlüklü, güçlü kuvvetli bir kadın. "Size teşekkür borçluyum. Yarın işler tavan yapacak. Daha şimdiden son bir saat içinde üç kat sipariş aldım, sadece burada çekim yaptığınızı bildirdiğiniz için." Sonra sesini alçaltıyor. "Ve şu *birlikte misiniz* sorularını da ustalıkla *cevapladınız*. Aranızda bir şey yokmuş gibi davranmanıza bayılıyorum."

Alay ediyorum. "Biz değiliz. Kesinlikle değiliz."

Nolan kıkırdar. "Dediğimiz gibi, biz sadece arkadaşız."

Harriet göz kırpmıyor. İki kez. "Elbette. Sen nasıl istersen."

Tekrar inkar etmiyorum. İnsanlar inanmak istediklerine inanırlar.

San Francisco caddesine doğru yola çıkıyoruz. "Birlikte olmamıza duydukları ilgiyi şişeleylebilseydik zengin olurduk," diye şaka yapıyorum.

"Bunu şişeleyip satabiliriz. Kesinlikle bir sonraki seviyeye ulaşırdık," diyor Nolan, sesinde bir özlem notasıyla.

O özlemi göğsümün derinliklerinde hissediyorum. "Oraya varacağız," diyorum, çenemi kaldırarak.

Yine de bir sonraki seviye zorlu bir tırmanıştır. Çok az YouTuber sadece web TV'den iyi bir yaşam sürebiliyor. Ama bizim amacımız da bu. Programın bize destek olması. Kredilerimizi ödemek için. Bir milyon izleyiciye sahip olsak bile henüz o seviyeye gelemedik.

Birkaç blok ötedeki bir kafeye girip biraz yakıt sipariş ettikten sonra bir masada derme çatma bir düzenleme alanı kurduk. İçimde bir macchiato ve elimin altında bir tane daha olunca, bir Nikon'u kısıkandıracak türden bir odaklanmayla kurgu yapıyorum. Bu arada Nolan sosyal medyada hayranlarıyla etkileşime geçmekle meşgul.

Bir saat sonra, dizüstü bilgisayarımı döndürdüm ve ona Marie'ye söz verdiği seyirci çekimleriyle birlikte bugünkü bölümün kurgusunu gösterdim.

Nolan tırnaklarına üflüyor. "Kahretsin, Em. Neden her şeyde bu kadar iyisin?"

"Bu çok kolay-YouTube," diye cevap veriyorum.

"İnternette kendinize öğretmediğiniz bir şey var mı?"

"Bakalım." Parmaklarımla sayıyorum. "Video düzenlemeyi, daire değiştirmeyi, hokkabazlık yapmayı ve dumanlı göz yapmayı öğrendim. Yani, cevabım ... hayır."

Clark Kent gözlüklerinin arkasından dikkatle bakarak gözlerimi kontrol ediyor. Sıcak bakışları yanaklarımı alev alev yalıyor. "Şu seksi, lekeli göz kalemi görünümünden mi bahsediyorsun?"

Nefesimi tutuyorum. "Evet ama bugün öyle bir şey yapmadım," diye mırıldanıyorum.

"Bence dumanlı göz kapakları varken de yokken de iyi görünüyorsun," diyor gülümsemesi tam güçle.

Saptırıcı kalkanımı kaldırıyorum. Nolan'ın şampiyon flörtünün beni ya da Nancy'yi etkilemesine izin veremem. "Bölümle aran iyi mi? Yayınlayabilir miyiz?"

"Ateşle bebeğim," diyor.

Yükle tuşuna bastıktan sonra onu bir animasyon karakteri gibi bilgisayar ekranını işaret ederken buldum. "Vay be. Burada büyük haberler var. Süper büyük haberler gibi."

"YouTube bizi seviyor ve bir hafta boyunca ana sayfada yer almamız için bize teklif mi gönderdi?" Sanırım. "Oh, bekle, biliyorum! Organik gıda üreticisi hayatımızı değiştirecek şahane bir sponsorluk anlaşması mı imzaladı?"

"Yakın. Çok yaklaştık. Heyecanınızı kontrol etmeye çalışın ama bugün mağazamızdan on tane daha *Foodgasm* tişörtü sattık" diyor.

"Vurma. Bu yardımcı olur. Her küçük parça işe yarar."

"Çok doğru. Hesaplarıma göre, yedi bin beş yüz tişört satarsak, öğrenci kredilerimi ödeyebilirim" diye espri yapıyor. Ancak çoğu şaka gibi bu da büyük bir gerçeklik payı içeriyor.

"Stahp, stahp, bu çılgınca bir konuşma. Tarih boyunca hiç kimse bunu yapamadı," diyorum. Benimkini ödemediğimden eminim.

Refleks olarak görüşlerimizi kontrol ediyorum. İlk dakikada binden fazla. Daha da artacak, katlanarak artacak. Sorun şu ki, görüntülemelerden elde edilen reklam geliri o kadar uzağa gitmiyor.

Tabii büyük bir patlama yapmazsan.

Ve bunun gerçekleşme ihtimali çok düşük, bu yüzden nasıl hokkabazlık yapılacağını öğrendiğim için şanslıyım çünkü muhtemelen bunu uzun bir süre iki işle yapacağım.

* * *

O akşam, eskiden kız kardeşimle paylaştığım tıfıl daireye giriyorum, gözlerim kısa bir süreliğine oturma odasındaki sehpanın üzerinde duran beşe yedi ebadındaki resme kayıyor - 66. Yol üzerindeki Cadillac Çiftliği'nin çerçeveli bir fotoğrafı. İki yıl önce o fotoğrafı çektiğimi hatırlayınca göğsüm sıkışıyor ve kapıyı arkamdan kapatmaya odaklanarak başka tarafa bakıyorum.

Kanepe yastıklarım beni çağırıyor, ama onların siren şarkısına direniyorum. Bunun yerine, postacı çantamı mutfak masamdaki metal sandalyeye bırakıyorum ve presto-chango rutinimi gerçekleştiriyorum.

Voila.

On beş dakika sonra tazelenmiş ve makyaj sanatçısının gayri resmi kıyafet kuralı olan siyahlara bürünmüştüm. Şehrin diğer ucundaki Union Square'de bulunan lüks bir otele hızlı bir yolculuk yaptıktan sonra, çatı katındaki süitte bir saat boyunca şehrin en havalı özel okulunda okuyan on sekiz yaşındaki kızların yüzlerini boyuyorum.

"Aman Tanrım, balo için çok iyi görünüyoruz. Makyaj fırçasıyla tam bir ateş gibisin," diyor Bexley adında bir kız bana.

"Elimde bu kadar iyi bir tuval varken çok kolay," diyorum. Yani, merhaba, mükemmel nemli genç cilt.

Makyaj yapmak eğlenceli ama otuz yaşına geldiğimde bu serbest işlerle işimin biteceğini düşünmüştüm. Şimdiye kadar, gösteri tüm faturalarımı ve daha karşılayacaktı.

Ne kadar inatla peşinden giderseniz gidin, hayalleri yakalamak zordur.

Tilly'ye parıltılı bir allık sürüyorum ve o da "harika" olduğunu söylüyor. Ne demek istediğini anlıyorum ama onların dilini benimsemeye çalışmıyorum, çünkü ... hiç hoş değil.

İşim bittiğinde kızlara teşekkür edip toparlanıyorum ve asansör beni lobiye götürürken saate bakıyorum.

İki blok ötedeki California Caddesi'ne koşarsam, saat dokuzda Hulu'da yeni cinayet gizeminin prömiyeri yapılmadan önce otobüsü yakalayıp evime dönebilirim. Katie ve Jo'ya mesaj atarım. Bakalım bir izleme partisi yapmak istiyorlar mı? İkilikler üzerine bahse girebiliriz. Evet, birkaç arkadaş, bir kadeh şarap, bir çift yumuşak pijama ve kızlarımla birlikte dolambaçlı, çılgın bir hikayeye kaçma şansı tam da doktorun istediği şey.

Ama köşeyi döndüğümde, mavi otobüs hızla uzaklaşıyor. Ugh.

Omuzlarım çöküyor ve makyaj çantam kalçama batarak kapalı durağa kadar yürüyorum. Bir sonraki otobüsü beklerken, telefonumda dakikalarca oyalanıyorum, bugünkü bölümü tekrar izliyorum - özellikle de sebzeli burgeri ısırdıktan sonraki anları.

Hayal etmemiştim; Nolan dudaklarımı yalayışımı izlediğinde, hülyalı gözleri karardı.

Göğsümde bir karıncalanma hissediyorum ama onu bastırıyorum.

Sakin ol, Nancy. Yetkili sen değilsin.

KENDINE ÇEKİ DÜZEN VER, JAYBIRD.

Nolan

Bazen gariptir, her şeyi yapabileceğinize dair yaygın fikir. Her şey olabilirsin.

Ama siz yapabilir misiniz? Çoğu kariyere başlamak için yetenek denen küçük bir şey gerekir.

Kontrol et. Tamamdır.

Bir de potansiyel var. Elbette, izleyici ve abone sayılarımızın güzel bir şekilde artmaya devam etmesiyle bunun içinde yüzüyoruz.

Ancak beceri ve fırsatı bir kenara bırakırsak, acı gerçek şu ki her şeyi yapabilirsiniz, ancak "her şeyiniz" yeterince para kazandırmıyorsa bunu yapmaya *devam edemezsiniz*.

Emerson ve ben at nalı kadar yakınız. Yemek alışverişi tüyoları da verdiğimiz eğlenceli, flörtöz bir yemek jürisi programında attığımız zar, başarının topuklarını kemiriyor.

Ama şovun bir an önce başlaması gerekiyor çünkü borcu ödemek için zamanım azalıyor.

O akşam kafeden eve yürüyorum, bacaklarım kaldırımı yiyor ve zihnim cılgınca o tarihe, beklenmedik bir borcun ödeneceği güne kadar üç ay ileriye gidiyor.

Sürpriz! Şaka benim üzerimdeydi ve şimdi küçük kirli sırrımın düşüncesi beni daha hızlı yürütüyor ve şovda her zaman daha çok çalışmamı sağlıyor.

Eğer yapamazsam, aşçı olarak için milyonlarca yemek özentisiyle savaşmak zorunda kalacağım. Belki şanslıysam şef yardımcısı olurum.

Ürperiyorum. Restoran hayatı bana göre değil. Ben de yaşadım, gördüm, yaralarım var. Maaşla kendi evinizi tutmanın çok zor olduğundan bahsetmiyorum bile - en son o işte çalıştığımda, su tesisatı kötü olan sekiz yüz metrekarelik bir dairede üç oda arkadaşım vardı.

Şık Pacific Heights mahallesi görünmeye başladığında, *How to Eat a Banana*'yı stratosfere fırlatmak için olası sonraki adımları gözden geçiriyorum.

Müthiş bir yarışmaya mı

katıldınız? Yeni bir

sponsorluk mu kaptınız?

Bir influencer ile eşleşmek mi?

Gecenin geri kalanını çoğu gece yaptığım gibi yukarıdakiler üzerine beyin fırtınası yaparak geçirmeyi planlıyorum. Jackson Caddesi'ndeki şık ve modern bir şehir evinin merdivenlerini çıkarken bunları düşünüyorum.

Kardeşimin gösterişli evinin kapısını açıp sesleniyorum: "Kendine çeki düzen versen iyi olur Jaybird. Gözlerimi yıkamak için çamaşır suyu almak zorunda kalmak istemiyorum."

Cevap yok, ev hareketsiz. Jason muhtemelen koşuya çıkmıştır, ben de anahtarları büyük ekran televizyon, U şeklindeki kanepe ve ıslak bir mutfak hayaliyle birlikte bir dekoratörün onun için seçtiği fuaye masasına atıyorum. Bu evdeki aletler beni harekete geçiriyor.

"Bu sana son uyarım. Yalnız değilsin. Şu anda daha büyük, daha ateşli, daha zeki kardeşinin huzurundasın."

Daha fazla sessizlik, bu yüzden burası bana kaldı. Ama gerekli olmasa da uyarılar iyidir. Geçen hafta, tam da sevgililerinden biri çıkarken içeri girdim.

Mutfakta, reklam fikirleri için diğer bazı çevrimiçi kanalları kontrol ederken ocağın cazibesini görmezden gelerek tabletimle tezgâha yerleşiyorum. Potansiyel sponsorlukların bir listesini yaptıktan sonra arkadaşşıma ve menajerime gönderiyorum.

Hayes *telefonda*; adam hemen cevap , *"Şeytandan bahset. Bugün programınızla ilgili iyi telefonlar aldım.*

Bu bilgiyi kendine saklayacak mıydın? Ona zor anlar yaşatmasaydım beni tanımayacaktı.

Başka bir hızlı cevap: *Hayır, ukala. Sana söylemedim çünkü senin adına insanlarla tanışmak için Los Angeles uçağıma yetişmek için yarışşıyordum. Az önce uçağına bindim ve bu elime geçen ilk fırsat. Ama güven oyu için teşekkürler. Bil diye söylüyorum, bugün bir sığıır çiftçisiyle görüştüm ve programınızda gübre satmak istiyor. Senin için evet dedim. Olur mu?*

Parmak eklemlerimi kırıyorum ve yazıyorum, *Bu yüzden ... küçük paralar alıyorsunuz.*

Orta parmak emojisi alıyorum ama Em ve benim için dostumu menajer olarak tuttuğum için bunu hak ediyorum, her ne kadar adam bir dahi olsa da.

Hayes bir not daha gönderdi: *Her neyse, bazı iyi görüşmeler yaptım. Yayın servisleri ve yapımcılarla konuştum. Demirler, bebeğim. Onları ateşe attım.*

Yumruğumu sıkıp cevap yazıyorum: *Çok iyi. Seni şimdilik tutacağım.*

Sonra, YouTube'a geçiyorum ve kontrol panelimize giriş yapıyorum. Ve *vay be.*

Şuna bir bak.

Tüm üst düzey yaratıcılara *Her Şey Çiftler Halinde Daha İyi* başlıklı bir mesaj var! *İşbirliği Yapın!* Ana fikri anlamak için mesajı taradım. Amaç, çok izlenen benzer programları birbirine bağlamak. Bir ortak seçiyorsunuz ve işiniz çok kolay; bir hafta boyunca birbirinizin çalışmalarını öneriyorsunuz. YouTube yaptığınız şeyi beğenirse, ana sayfaya çıkıyor.

Cha-ching.

Bu büyük bir ikramiye gibi kokuyor, bizi uzun zamandır oturduğumuz zirvenin ötesine itebilecek türden bir fırsat. O kadar uzun zamandır o lanet olası eşikte yaşıyorum ki, gecekondlu haklarım var.

Başarımın eşiği keskin ve rahatsız edici ama beni aç tutuyor. Sonra tekrar, karnım da öyle. Hamburger saatinden bu yana sekiz saat geçti, bu yüzden tableti bıraktım ve kardeşimin süslü Sub- Zero buzdolabına doğru yürüdüm.

Kapıyı okşuyorum ve iç çekiyorum çünkü fırçalanmış çelik çok iyi hissettiriyor. Kapıyı çekip açmadan önce seksi gümüş canavara "Sen bir bebeksin," diyorum.

Düzgün ve düzenli bir şekilde dizilmiş teklifleri inceliyorum. Tavuk göğsü. Tofu.

Karalahana. Kinoa. Brokoli.

Biri kardeşimin sağlık delisi olduğunu söyleyebilir mi?

Ama yine de, ben de öyleyim.

Oh. Şuna bak. "Shishito biberleri. Küçük kardeşim beni seviyor," diyorum ve tam taze yeşil ürünlerle dolu kaseyi kaptığım anda ön kapı gürültüyle açılıyor.

"Bu tartışılır," diye bir ses.

Jason içeri girerken başımı sallıyorum. "Tartışılacak bir şey yok. Bu biberler bunun kanıtı." Rafı işaret ediyorum. "Beni diğer kardeşlerinden daha çok seviyorsun."

"Yarışmaya katılan tek kişi siz olduğunuzda pek rekabet olmuyor. Kısacası birinciliği alıp gidiyorsunuz."

Sebzeyi kanıt olarak gösteriyorum. "En sevdiğim atıştırma alıyorsun. Ben buna kardeş sevgisi diyorum. Belli ki beni yanında tutmak istiyorsun." Tartışmaya cesaret ediyormuş gibi kaseyi şık, siyah tezgâhın üzerine koyuyorum, ama daha çok onun evinde takılmamdan hoşlandığını söylemesini istiyorum.

Kendimi beleşçi gibi hissediyorum çünkü öyleyim. Birkaç ay önce San Francisco'ya dönmeden önce New York'ta biraz zaman geçirdim.

Arkadaşım TJ'in evinde. Kanepe sörfü özel bir beceri, ama isteyerek geliştirdiğim bir beceri değil.

Jason küçümseyici bir el sallayışla yemi ısırılmaz bile. "Hayır, o biberler kazara oldu. Yemek dağıtım şirketi yanlışlıkla göndermiş olmalı."

Gözlerimi kısarak daha uzun boylu, daha geniş, daha genç kardeşime parmağımı sallıyorum. "Üzerinde yürüdüğüm toprağa tapıyorsun ve bu da senin adağın," diye karşı çıkıyorum.

Jason, Serengeti'de avlanmaya giden bir çitayı andıran bir bulanıklıkla öne atılıp gözlüklerimi çıkardı ve ellerini kafama doladı. Üç saniyeden kısa bir sürede beni bir MMA hareketinin içine hapsetti. "Söyle. *Biberlerin tesadüfi olduğunu biliyorum, Jaybird,*" diyor ve lanet olsun. Düşündüğümünden daha güçlüymüş. Onunla geçirdiğim beş yılın onun sertleşmiş kasları karşısında hiçbir şey ifade etmediğini unutmuş gibiyim.

Ama ben daha inatçıyım.

"Onlar kasıtlıydı. Bana bir hediye," diye mırıldandım.

Büyük silahlarını çıkarıyor, parmak eklemlerini kafatasıma sürtüyor ve bu adil değil. "No noogies," diye itiraz ediyorum.

"Gerçeği itiraf edene kadar hayır."

Yapmayacağım, yapmayacağım, yapmayacağım. Boğuculuğundan kurtulmaya çalışıyorum, ama hey, sanırım San Francisco Hawks onu kilitlediklerinde ne yaptıklarını biliyorlardı. Elleri mengene gibi.

Havlu atmaktan başka çare yoktu. "Biberler kazara oldu. Onları benim için almadın," diye homurdandım.

Jason yumuşuyor, beni bırakıyor, sonra omuzlarımı okşuyor ve eski Roxy Music gömleğimi düzeltiyor. "Sonunda anlaştığımızı görüyorum," diyor ve gözlüklerimi alıp bana uzatıyor.

Bir hışımla onları geri kaydırıyorum. "O zaman bu tesadüfi biberleri tek başıma pişireceğim konusunda anlaşabiliriz."

Uzun bir süre homurdanır. "Peki, sevdiğin sana o biberlerden aldım. Ayrıca, onları yapmakta gerçekten çok iyisin. Yani, yapabilir misin

Sen, bilirsin, yemek pişirmeye başla?" Ocağın üzerindeki tavaya bakıyor, üzerine bir

Lütfen bana sırtarak yemek yap ve artık kendimi aptal gibi hissetmeyeyim.

"Elbette isterim," diyorum ve sırtını sıvazlıyorum. "Biraz da tavuk ister misin? Ağzınızı sulandıracak yeni bir lahana ve tavuk tarifi buldum."

Başını sallıyor. "Lütfen."

Kişisel şefim ve bunu yapmaktan mutluyum. Neredeyse bir aydır burada kalmama izin veriyor, hem de hiç soru . Yine de kardeşlik kuralı gereği onun aşçısı olmaktan hoşlandığımı . *Ona bok vermeliyim.* "Beni çok sevdiğini biliyordum," diyorum ve o duş almaya giderken ben de akşam yemeğini hazırlıyorum, tavuğu ve lahanayı soteliyorum.

Biraz sonra, bu kez duştan çıkmış ıslak saçlarıyla, sebzeler cızırdarken mutfığa geri dönüyor. "Bugün neler yaptın?" diye soruyor buzdolabını açıp köpüklü bir su alırken.

"Katılmak için yeni ve havalı bir yarışma buldum." "En seksi YouTube yıldızları için mi?"

"Ha." Gözlerimi deviriyorum çünkü elbette o listeyi yaptım ve bir süreliğine bize destek oldu. Aynı zamanda arkadaşlarıma ve aileme benimle dalga geçmeleri için sonsuz yem verdi. Adil bir oyun sanırım. "Keşke iyi para verselerdi. Öyle olsaydı, temizlik yapardım."

Kutuyu açıyor ve bir yudum alıyor. "Peki, yarışma nedir?"

"Diğer üst düzey yaratıcılarla eşleşiyorsunuz," diyorum ve ona ayrıntıları veriyorum. "Şimdi sadece kime ulaşacağıma karar vermeye çalışıyorum. The Burger Boys, Pizza Paulie, Drive-Thru Babe . . oh, ve Şarap Dostu. Aptallar için yaptığı şarap ve yemek eşleştirmeleriyle çok komik."

Jason'ın mavi gözleri parlıyor ve içkisini tezgâha bırakıp parmaklarını şıklatıyor. "Sizin için mükemmel bir iklim var."

"Öyle mi? Kiminle?" Biraz şaşırarak soruyorum, çünkü boş zamanlarını maç filmi türünde olmadıkça veya futbol esnekliği için yeni yoga pozları içermedikçe çevrimiçi videolarla takılarak geçirdiğini sanmıyorum.

"Geçen hafta bir imza gününde bu sevimli büyükannelerle tanıştım. Çok tatlılar. Onlara bayılacaksınız. *Dot ve Bette'in Ev Yemekleri*."

"Oh evet! Onları duymuştum. Birkaç ay önce başladılar ve yükselişe geçtiler ama tarzları çok farklı olduğu için henüz onları kontrol etmedim." Ateşi kısarken ona yan gözle bakıyorum, sonra biberleri bir kaseye kaydırıyorum. "Ama bu da ne? Bir yemek programı daha izlediğine inanamıyorum."

"Bir tane daha mı? Seninkini izlediğimi varsayıyorsun," diye kestirip atıyor. İçimi çekiyorum. "Neden seni destekliyorum?"

"Çünkü ben harikayım ve aynı zamanda senin en sevdiğin kardeşinim," diye belirtiyor.

"Senin için de katılım ödülü Jaybird," diyorum ama doğruyu söylemek gerekirse, bu adam benim için bir kardeşin yapması gerekenden fazlasını yaptı. Aynı şeyi babam için de söyleyebilirim. Ailemdeki erkeklerin hepsi harika ve ben de onda biri kadar yaşamak isterdim. Belki de bu lanet zirveden kurtulabilirsem yaşayabilirim.

Yeşil lezzetlerin üzerine biraz tuz ve karabiber serpiyorum, ardından kaseyi tezgaha koyuyorum. "Yemeğimizi yerken Dot ve Bette'e de bir göz atalım," diyorum ve yemeğini tabaklara koyduktan sonra tableten kadınları açıp harika bir biberi çıtırdatıyorum.

Ekran altmışlı yaşlarında iki kadının sıcak yüzleriyle doluyor. Biri siyah, diğeri beyaz ve ikisi de pötikareli elbiseler giyiyor.

"Hepinize merhaba. Ben Dot. Ve ben tereyağı, zeytinyağı ya da çok fazla yağ müjdesine inanmıyorum. Ben sağlıklı yemeklerin mihrabında ibadet ederim" diyor beyaz kadın büyük bir Teksas aksanıyla.

Sırada siyahi kadın var, sesi saf Georgia cazibesi taşıyor. "Ben de Bette ve emin ol ki sana çikolatalı kurabiyelerin içine elma püresi koyma konusunda bildiğimiz her şeyi öğreteceğiz, hem de rahibinden başka kimsenin haberi olmadan."

Vay anasını.

Sağlıklı beslenme söz konusu olduğunda şımarık ve aynı dalga boyundalar. En sevdiğiniz alıngan büyükanneler gibiler.

Birkaç video ve birkaç tane daha yaşamı sürdüren biberden sonra "İyiler," diyorum.

"Onlar da *beni* seviyor," diyor Jason, çatalını bırakıp son bölümlerini işaret ederek.

İnliyorum ama buna tıkladığımda gururlu inilti oluyor.

Ve ne biliyorsunuz? Dot ve Bette kardeşimin Hawks formasını giyiyorlar; arka bahçede *bana* futbol topu atan adam tarafından imzalanmış. Büyürken en sevdiği hedef bendim ve bu beni hâlâ gururlandırıyor.

Dot, "Çok heyecanlıyız çünkü geçen hafta Jason McKay ile tanıştık ve evet, sıkı durun arkadaşlar, formamı imzaladı," diyor ve on dört numarayı göstermek için arkasını dönüyor.

"Bir de bugün bir hamburgercide tişört imzaladığımı düşünün," diye mırıldanıyorum. Ama bu hanımlar? Siteye gireli birkaç ay oldu ve şimdiden izlenme sayısında bizi geçtiler. YouTube'un sevgilileri oldular, siteden ve sponsorlardan sevgi görüyorlar. İdeal ortaklar olabilirler.

Jason dirseğiyle beni dürtüyor. "Onlara benim kardeşim olduğunu söyle. Eminim seninle ortak olmayı çok isterler" diyor ve yemeğini bitiriyor.

Bu çocuk çok zeki. Dot ve Bette'e işbirliği yapmak isteyip istemediklerini soran bir e-posta gönderdim.

Sabah, bana bir cevap geldi ve açmaktan heyecan mı yoksa korku mu duyduğuma karar veremedim.

BAYAN HUSTLE

Nolan

Emerson iyi bir "heyecanlı" yüz ifadesi veriyor.

Onunla on iki yıl önce üniversitede tanıştığımndan beri bunun birçok versiyonunu gördüm.

Birinci sınıfta Broadway'deki *Les Mis*'e burun deliklerinden bilet bulduğu ve yurt salonumuzda "One Day More" şarkısının kendi sözlerini söylediği zaman vardı:

Yarın Times Squaaaaare'de olacağım.

Ve bu gösteri ile bir fangirl başladı.

Ardından, birkaç yıl önce, *How to Eat a Banana*'nın ilk bölümü iki saat içinde bin izlenme *sayısına* ulaştığında Fillmore Caddesi'nde moonwalk yaptı. Gerçi, tam olarak açıklamak gerekirse, bir gün önce Michael Jackson'ın bir dizi dans hareketi eğitiminden nasıl moonwalk yapılacağını öğrendiğini söyleyerek övündüğü için ona meydan okumuştum.

Bu yılın başlarında, zor bir gün geçirdiğinde, dünyadaki en sevdiği sandviçi hazırlayarak ona sürpriz yaptım -avokado, Beecher's Peyniri, domates ve her şey dahil sandviğin üzerine kendi özel sosum

Günüşığı Fırını'ndan baget. Minnettarlık dolu bir gülümsemeye sandviçi mideye indirdi, etrafında inledi ve sonra kollarını bana dolamak için sandviçi yere bıraktı. "Bu sandviç beni çok mutlu ediyor," dedi.

Belki de iltifattan dolayı biraz parlamışımıdır.

Ancak bu anlar, telefonumu alıp e-postayı okurken yüzünün şehir çapında bir gülümsemeye dönüşmesinin yanında soluk kalıyor, gözlerindeki şaşkınlık.

Finans bölgesinde, sabah programı sunucusu için makyaj yapmayı yeni bitirdiği TV istasyonunun dışında duruyoruz. Rüzgar esiyor, bahar havasında tipik bir San Francisco soğuğu.

Okumayı bitirdiğinde, "İzin verin" diyor, sonra Teksaslı bir aksanla tekrar okuyor, bu sefer yüksek sesle.

Sevgili Nolan,

Sizden haber almak ne büyük bir zevk. Bilmezsiniz ama biz dizinizin büyük hayranlarıyız. Daha dün gece izlemeye başladık ve şu binge-y şeyini yaptık! Woohoo! Ve gördüklerimizden kesinlikle hoşlanıyoruz. Siz ve küçük hanımınız çok tatlısınız.

Sizinle ortak olmayı çok isteriz. Paula Deen tarzı yemek yapmayan biriyle tanışmak ne güzel! Hayattaki daha eğlenceli aktiviteler için o kalbin atmaya devam etmeli! Dediğim gibi, yemek aşk için yakıttır.

Ne demek istediğimi

anladınız. Winky surat!

İşte hikaye. İşletme müdürümüz Evelyn, Vegas'ta bizimle birlikte. YouTube'da bir eşiği aştığımız için yarın küçük bir parti düzenliyoruz. Ne eğlenceli bir site! Ama . . . İtiraf zamanı: YouTube'a nasıl gireceğimizi bile bilmiyoruz.

Evelyn tüm yüklemeleri, videoları ve perde arkasındaki şeyleri yapıyor. Biz sadece kameraya gülümsüyor ve mutfaktaki nimetleri karıştırıyoruz.

Ne olursa olsun, her şeyi yüz yüze yapmayı severiz. Yarın akşamki partimize gelmek istemezsiniz herhalde? Sanırım Kaliforniya'dasınız, bu yüzden belki üstü açık bir arabaya atlayıp eyalet sınırını geçebilirsiniz! Gelin bize katılın, hatta her şey yolunda giderse her iki kanalımız için de hızlı bir video çekebiliriz!

Biraz son dakika oldu ama bazen hayattaki en güzel şeyler spontane gelişir. Izgara kabak nachos'um gibi! Yarın akşam servis edeceğim!

En iyi dileklerle,

Dot, Bette'in en iyi arkadaşı

Emerson telefonu bana doğru itiyor, ben de cebime atıyorum ve ayak parmaklarımın üzerinde sallanarak "Ee, ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Ben ne düşünüyorum?" Pokerde berbattır; blöf bile yapamaz. "Evet, ne düşünüyorsun?" Tekrar ediyorum. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor. ama bunu kadının kendisinden duymak istiyorum. Bu şans benim için olduğu kadar onun için de önemli. Ve eğer ikimiz için de başarılı olabilirim, bu geçmişimdeki aptalca kararları telafi etmek için uzun bir yol kat edecektir.

Kahverengi saçları esintiyle dalgalanıyor, geriye savuruyor ve dudaklarında sinsî bir sırıtışla yavaşça bana doğru ilerliyor. Gözleri parıldıyor, 4 Temmuz'daki ikiz havai fişekler gibi. En iyi arkadaşım ona o sandviçi yaptığım zamankinden daha mutlu görünüyor, bu yüzden En Heyecanlı Emerson Yüzü Anları listemi gözden geçirme zamanım gelmiş olabilir.

"Sanırım . . . Vegas, bebeğim, Vegas. Bence bu iki bayanla bir anlaşma yapalım. Çok büyükler ve şovları da öyle. Bence bu şimdiye kadarki en iyi şeylerden biri ve sen" -göğsümü dürtüyor- "resmen harikası."

Ben de kendimi harika hissediyorum, sanki hayallerimizin gerçekleşmesine çok yaklaşmışız gibi.

Çifte beşlik için ellerini kaldırdı. Avuçlarımızı tokuşturduk ve . . . bekle.

Bunu yapmasını beklemiyordum.

Gitmesine izin vermiyor. Bakışlarım birleşmiş ellerimize kayıyor, parmakları benimkilerin arasından kıvrılmış, TV stüdyosunun dışında bana sıkıca sarılmış. "Lanet olsun, Nolan," diye fısıldıyor, sanki bunu yüksek sesle söylemek çok riskli olacakmış gibi. Sanki umutlarımızı biraz daha gizli tutmamız gerekiyormuş gibi, yoksa hayat onları tekrar yok edebilirmiş gibi.

"anasını, gerçekten de," diye fısıldıyorum, heyecandan içim içime sığmıyor.

Eğer bunu başarırız. Bizi ana sayfaya çıkarırsa.

Eğer, eğer, eğer.

Bu bir sonraki adımımız olabilir. Bizi borçtan kurtaracak şey. Bunu bizim için tam zamanlı bir iş haline getirecek şey.

Ben de onun parmaklarını sıkıyorum ve bu şekilde, yüzlerimiz birkaç santim ayrıyken, tekrar öpüşeceğimizi düşünüyorum.

Nabzım yükseliyor ve birkaç tehlikeli saniye boyunca, burada, şehrin bir köşesinde, soğuk bir sabah, bu olasılık balonunun içinde tekrar öpüştüğümüzü hayal ediyorum.

Bir öpücük.

Ancak bu müstehcen düşüncenin sınırın güneyinde işleri karıştırmamasından birkaç saniye sonra bırakıyor. "Yapılacaklar listesi yapmalıyım."

Onun kendine has özelliklerinden kurtuldum. "Evet, evet öyle," diyorum.

Sesim o anlık dalgınlıktan dolayı biraz pürüzlü. Silkeleniyorum ve gözlüklerimi ayarlamam gerekmediği halde ayarlıyorum.

Emerson ise tamamen iş adamı. Sanırım geçmişteki o öpücüğe kadar zamanda yolculuk yapan tek kişi benim.

"Yarın gece Vegas'ta olmamız gerekiyor." "Yürüme ve konuşma zamanı" anlamına gelen caddeyi işaret ediyor. Hareket etmeye başladık.

Saldırı planı. "Yapmamız gerekenler şunlar. Seyahat rezervasyonu yap, bir gecelik çanta hazırla, bir otel bul."

"Ucuz bir tane," diye ekliyorum. "Belli ki."

"Eşyalarımızı toplayalım ve kanallarımızda yayınlanacak kısa bir bölüm için harika bir konsept planlayalım. Durun, durun! Benim zaten bir tane var." Geriye doğru yürümek için dönüyor, devasa makyaj çantası yanında kör bir silah gibi sallanıyor. "Süper Vegasvari bir şeye ihtiyacımız var. Tacos El Gordo'ya uğramaya ne dersin? Oradaki çifte mısır ekmeğinin dini bir deneyim olması gerekiyor."

"İnanıyorum" diyorum, sanki Pentekostal olmuşum gibi.

Tekrar dönerken dudaklarından muzaffer bir evet çıkıyor. "Göksel tacolar kalplerine giden yolu açacak."

Bu bölüm fikri iyi ama daha iyi olabilir. Sonuçta, kadın ve erkek sadece taco yiyerek yaşayabilir mi? "Daha da iyisi. Dot ve Bette'e Vegas'taki favorilerimizden bir örnek getirmeye ne dersiniz? Eğer isterlerse onlarla birlikte kamera karşısında tat testi yapmak için. Momofuku'dan Brüksel lahanası, Tacos El Gordo'dan taco ve yumurtalı sandviç alabiliriz."

Hep bir ağızdan "Yumurtalı Sürtük" diye bağırıyoruz.

Emerson kaldırımında durur. "Kapa çeneni, kapa çeneni," diyor, neredeyse heyecandan titreyerek.

Kaşlarımı çatıyorum. "Gerçekten kapatmamı mı istiyorsun?"

"Kapa çeneni ve seni övmeme izin ver, Bay Hustle. Sana böyle . Ve bunu ben uyurken başardın."

Ukala bir sırtışla tırnaklarımı gömleğime sürüyorum. "Zeka ve güzellik, bebeğim. Bu adamda hepsi var."

Omzunu omzuma vurarak, "Biliyorum, güven bana. Her şeye sahip olduğunu biliyorum."

Sesinde bir hüznün notası var, ama bundan ne anlam çıkaracağımdan emin değilim, özellikle de hızımıza devam ettiğimizde ve makyaj çantası aşağı kaydığında

omzuna, koluna doğru ilerliyor.

"Sana yardım edeyim," diyorum ve kayışı çekiştiriyorum. Başını sallıyor. "Yapmak zorunda değilsin."

Alay ediyorum. "Ne yapmak zorunda değilsin? Kibar davranıp elli milyon kiloluk çantanı taşımak mı?"

Başını eğip elini bana doğru salladı. "Bilirsin işte, bana yardımcı ol."

Ama neden olmayayım ki? "Yardımcı olmamı istemiyor musun?"

"Erkekçe yardımcı olmak gibi. Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor yüzünü eğerek.

"Anladığımdan emin değilim. Erkek arkadaş gibi mi demek istiyorsun?"

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Evet. Arkadaşlar arkadaşlarının makyaj çantalarını taşımak zorunda değil."

"Bu hayat kanunundaki mantıksızlık hayret verici," diyorum. "Çünkü arkadaşlar tam olarak bunu yapar, seni inatçı yaratık. Ve evet, bunu kendi başına yapabileceğini biliyorum. Her şeyi kendi başına yapabileceğini varsayıyorum." Parmaklarımı oynatıyorum. "Ama ben taşımak istiyorum. O yüzden çantayı bana verin, Bayan DIY."

Sahte bir homurdanmayla onu omzundan kaldırıp bana uzattı. "Peki, Bay Hustle. Öyle olsun."

Memnun bir şekilde gülümseyerek omzuma atıyorum. "Yapacağım."

"Ayrıca teşekkür ederim," diyor usulca.

"Rica ederim ve bu gece buradan on bin ruj tüpü attığımda bana gerçekten teşekkür edeceksiniz. Bunu taşımak için öküz olman lazım."

Ağırılığın gittiğine minnettarmış gibi omuzlarını öne arkaya yuvarlıyor. "Evet, var ve ben asla bir ruju atmam. Ne zaman doğru renk olacağını asla bilemezsin. Dost canlısı, erkekçe ve öküz gibi davrandığın için teşekkür ederim." Avuçlarını birbirine sürüyor, harekete geçmeye hazır. "Peki, bunu nasıl yapacağız? Havayoluyla mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Çoktan kontrol ettim. Son dakika olduğu için bir bilet yaklaşık altı yüz dolar."

"Ouch. Yolculuk o zaman? İyi bir yolculuğa bayılırım."

"İstediyini biliyorum. Ama . . ." Çeneme dokunuyorum. "Yalnızca küçük bir sorun var."

Bana sert bir bakış fırlattı. "Sakin bana Wanda'ya karşı bir şeyin olduğunu söyleme?"

"Hayır, hiç de değil," diyorum abartılı bir inkârla. "Dünyanın en küçük arabasına karşı değilim. Dizlerimin gözlerim tarafından sıkıştırılmasını seviyorum." Kendimi arabanın yolcu koltuğuna katlamak için yapmam gereken sardalyaya benzer manevranın en iyi taklidini yapıyorum.

"Küçük bir araba, kabul ediyorum. Ama Wanda acımasız bir canavar," diyor ve sonra sessizleşiyor. "Ve o Callie'nindi."

Karşıdan karşıya geçerken omzunu sıkarak, "Ve Wanda'nın özel olduğunu anlıyorum çünkü o senin yolculuk arabandı," diyorum.

Emerson titreyerek bir nefes veriyor, sonra omuzlarını silkiyor. "Ve Wanda hizmetini yaptı," diyor, ses tonunda şimdi sevgi var. "Grand Canyon, Chain of Rocks Köprüsü, Cadillac Çiftliği." Kısık bir ıslık çalıyor. "Yani, o araba bir madalyayı hak ediyor. Tüm klasik Route 66 tur duraklarına uğrayabileceğini kim bilebilirdi?"

"Sana söylemiştim" diye omuz silktim. "Sırtımı sıvazlamak için değil ama sana devam etmeni söylemiştim."

Omuzlarımızı birbirine vurarak gülüyor. "Yaptın ve o yolculuğu yaptığımıza memnunum. Her neyse, Wanda da bir seçenek ama senin gibi bir Uzun Bacaklı Baba için olmayabilir. Jason'ın Tesla roadster'ını ödünç alıp alamayacağımızı sorardım ama bir keresinde Google'da fiyatlarını araştırmıştım ve kardeşinin tekerleklerini ödünç almana izin vermem mümkün değil."

"İyi, çünkü asla sormazdım. Tatlı evinde kalmama izin vererek zaten yeterince şey yapıyor," diyorum, Emerson skoru bilse de biraz utanarak. "Aşçılık okulunun parasını ödediğinden bahsetmiyorum bile."

"Ve bunu yapmaktan mutlu olduğunu biliyorsunuz," diyor.

Ama keşke onun için bir şey yapabilseydim. Evet, ilk turda seçildi ve büyük bir ikramiye aldı ve aşçılık okuluna gitmek istediğini öğrendiğinde, sadece ödeme yapmayı teklif etmedi. İzin vermem için bana neredeyse yalvardı. Ve işte birkaç yıl sonra, cömertliğini gösterecek bir restoranım ya da şef şapkam olmadan buradayım.

"Eminim gittiğim ve birkaç yıl sonra şef olmayı sevmediğime karar verdiğim için çok mutlu olmuştur," diyorum sert bir şekilde.

"Bence sen mutlu olursan o da mutlu olur, ama seni anlıyorum ve bence bir araba kiralamalıyız," diyor telefonunda bir şeyler ararken, sonra bir iç çekiyor. Kaşları çatılıyor. "Yolun dokuz saat olduğunu biliyor muydun? Güvende olmak için bu gece yola çıkmamız gerekecek ve o zaman bir otelde iki gece kalmamız gerekecek. Ucuz uçak bileti olmadığından emin misin?" diye sorarken, sokağın sonunda Doktor Uykusuzluk Çay ve Kahve Salonu'nun tabelası bizi çağırıyor.

"İki şekerli bir espresso ile daha iyi düşüneceğime eminim," diye teklif ediyorum. Dükkan giriyoruz, sipariş veriyoruz, sonra da son dakika fırsatını kolluyoruz.

"Ooh!" Emerson elini havaya kaldırdı. "Bir tane buldum."

"Hasar nedir?"

"Gidiş-dönüş 69 dolar."

I salla benim Kaşlarını. "Benim iç on iki
yaşında yapamam yorum yapmamak için direnin."

"Vasiyeti bul, Nolan."

"Hadi ama! Yapamam. *Altmış dokuz demiştin*. Bu bir işaret. Altmış dokuzdan bahsetmek zorundayım."

Gözlerini deviriyor. "Bunu yapıyor muyuz?"

"Altmış dokuz mu?" Masumca sordum. Çünkü başka ne seçeneğim var ki?

Ama yüzünün sıcak çarpması geçiriyormuş gibi pembeleşmesi beni her türlü şeyi merak etmeye itiyor. Mesela, az önce şaka yapan kadını utandırdım mı?

onun koca ağzı ve ne kadar alabileceği hakkında? O da mı seksi düşünüyor?

Ama birkaç yıl önce Vegas'ta bir gece kendime Emerson'ı çıplak düşünmeyi bırakmak için elimden geleni yapacağıma dair söz verdim.

Denememe rağmen bu sözümü tam olarak tutamadım. geldiğince çabalıyorum.

Ekrana dokunurken kestane rengi saçları yüzünün etrafına bir perde gibi düşüyor. "Tamam. Bacon Grease Havayolları'nda iki koltuk kaldı."

"Bacon Grease?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum, yapılacaklar yakınlaştırıyorum, eğlenilecek-kirli-düşünceler-listemi değil.

"Sanırım bu havayolunda servis ettikleri şey bu. Kahvaltıda pastırma yağı ve sigara izmariti."

Ekranı kaydırırken, "Bugünlerde herhangi bir şey servis etmek kulağa lüks geliyor," diye espri yapıyorum.

"Bu fiyata, tüm uçuş boyunca ayakta kalmamız gerekecek. Sakıncası yok, değil mi?"

"Sırtınızı bir duvar paneline dayadığınız o eski usul lunapark gezintilerinden biri gibi olacak."

"Gravitron. Gravitron Havayolları ve size pastırma yağı servis ediyorlar" diyor.

"Vay canına. Sabırsızlanıyorum,"

diyorum. "Ben de," diyor.

Ama yalan söylemiyorum. Sabırsızlanıyorum. Bana deli deyin, Bay Hustle deyin, Umutlu Adam deyin, ama Dot ve Bette ile yakaladığım bu şans, tam zamanında zirveye veda etmeme neden olabilirmiş gibi geliyor.

Ve tüm bunları en iyi arkadaşım olan iş ortağımla mı yapacağım?

Bu hiç sorun değil.

* * *

Ertesi gün, ilk kez seyahat eden hevesli çiftler gibi uçağımıza bindik.

"Vegas, bebeğim, Vegas," diyorum, koltuklarımızı kaparken Vince Vaughn'u kanalize ederek. Benim için bile amatörce ama Vegas'ı herhangi bir parti yeri gibi hissettirmek istiyorum, Emerson'la öpüştüğümüz yer gibi değil.

Peki, tamam. Belki de hala bir tane daha istemiyormuşum gibi davranmak istiyorum.

CAN ALICI PAPAĞANLAR

Emerson

Dünyanın en gürültülü uçağında gökyüzüne doğru hızla ilerliyoruz, koltuklarımızda bir bavul nasıl paketlenir videosundaki rulo yapılmış tişörtler gibi sıkışmış durumdayız. Sağ kalçam Nolan'inkine "gel ve gör beni" tarzında sıkışmış. Sol kalçam ise bu sabah Drakkar Noir ile banyo yaptığı anlaşılan pencere kenarındaki adama çarpmış durumda.

Ama bu kısa bir uçuş. Neşeli uçuş görevlisi bize hemen orada olacağımızı söyledi.

Kahve içmiş gibi gergin olmam çok kötü. Sadece, hiç içmedim.

Ve ben genelde gergin biri değilimdir.

Peki, olay nedir?

Belki de bu uçağın teneke hissi yüzündendir. Kafamdaki bu yeni gürültüyü bastırmak için bir kitap okumayı düşünüyorum. Ya da geçen hafta indirdiğim kendi reçelini nasıl yaparsın serisini izleyebilirim ya da kütüphanelerindeki tüm Dot ve Bette videolarını yeniden izleyebilirim. Bir sürü bölümlerini izledim ve dün gece hepsini izledim, ama ben bir hazırlıkçıyım ve onları zihnimde taze tutmanın zararı olmaz.

Sorun şu ki, bu seçeneklerden herhangi biri sırt çantamdan telefonumu almak için vudumu bir çizgi film karakteri gibi bkmemi gerektirecek. Belki 15 santimlik bir bacak boşluğu var, bu yüzden riskli görünüyor. En iyisi yol arkadaşımla sohbet etmek, her ne kadar kendisi solitaire oyununa kendini kaptırmış olsa da.

"Bir sorum var" diyorum, yığının üzerindeki bir kartı kaydırırken. "Telefonumu elime alırsam uçağın devrilme ihtimali nedir? Sizce bu mekanizma ne kadar tehlikeli bir şekilde dengelenmiştir?"

Nolan sinek altılısını karo yedilinin üzerine kaydırıyor, ekrandan başını kaldırmıyor. "şansımız yüksek. En iyisi tüm uçuş boyunca hareketsiz kalmak."

"Güzel, güzel. MRI tüpü gibi bir şey o zaman," diyorum.

"Bu karanlık." Yığına bir beşlik ve ardından bir dörtlük eklerken kıkırdıyor.

"İnsanlar için dünyanın en ucuz havayolu şirketindeyiz. Hava karardı. Biletlerdeki ince yazıları okudun mu?"

"Küçük yazıları kim okur?" nce n, sonra ikisini kapıyor.

Başparmağımı göğsüme dayıyorum; o kadar uzağa hareket ettirebiliyorum. "Ben." "Tabii ki biliyorsun."

"Bu ne anlama geliyor?"

Sonunda, bakmayı gerektirecek bir şey - gözlerini ekrandan kaldırıyor, yüz ifadesi eğleniyor. "Em, ne kadar ince eleyip sık dokuyan birisin."

"Hayat ince yazılardan ibarettir," diyorum.

"Hayat neden olmasınla ilgilidir" karşı çıkıyor ama dudaklarındaki seğirme beni kışkırtıyor olabileceğini söylüyor.

Seğirmesi de hoşuna gittiğini gösteriyor.

"Oh, lütfen," diyorum, ben de bundan zevk alıyorum. "Eğer tek yaptığın neden olmasın demek olursa, o zaman boku yersin."

"Yine de kazıklanabilirsin."

"Uçuşta kazıklanmak istemedim, bu yüzden gizli ücretler için ince yazıları kontrol ettim. 'İnsanlar için en ucuz havayolu' yazıyordu."

Bir kez daha telefonuna dönmeden önce alnını uçağın arkasına doğru eğerek "Ah, şimdi izler" diyor.

Bu puddle jumper yolcular söz konusu olduğunda eşitlikçidir. Birkaç köpek birkaç sıra arkada kemerle bağlanıyor ve onların önünde de bazı kediler taşıyıcılarla seyahat ediyor. Uçağa binerken arka sırada bazı metal kasalar da gördüm.

Umarım içinde yılan yoktur. Indiana Jones ve benim birçok ortak noktamız var ve ikimiz de sürüngen hayvanları sevmeyiz.

Bir köpek havlıyor, derin ve gürültülü.

"Danua'ya benziyor. Umarım iki koltuğu vardır," diyorum parmaklarımı kalçalarındaki kotlara vurarak.

Bu Nolan'ın dikkatini çekti, tıklama. Oyundan uzaklaşıp bana bakıyor. "Gergin misin?"

Alay ediyorum. "Hayır. Hadi ama. Daha önce de uçmuştuk. Genelde sadece uyurum."

"Ve şu anda uyumuyorsun. O yüzden tekrar soruyorum. Gergin misin?"

Arkamızda bir kedi miyavlıyor. Sanki *miyav-evet* diyor.

Aklımı okumayı bırak, kedi.

Beni sarsan sadece *bu* uçuş. Bulutların arasından hızla geçen tüpün aralıksız uğultusu. "Yok, ben iyiyim," diyorum, kafamın içindeki bir ses *yalancı* diye fısıldasa bile.

Nolan kalçamı sıkıyor, tüylerimi diken diken eden şefkatli bir hareket.

Tam da ihtiyacım olmayan şey.

Beni düşündüren bir doz ürpertici karıncalanma ...

Hayır, hayır. O konuya girmeyeceğim.

"Yakında ineceğiz," diye beni rahatlatıyor Nolan. Sonra bana telefonunu uzatıyor. "Oynamak ister misin?"

"Hayır, sadece seni solitaire oynarken izleyeceğim. Çünkü bu hiç de ürkütücü değil," diyorum sert bir şekilde.

Kalçamı bir kez daha sıktı. Tenimde bir başka kıvılcım patlaması. "Sürüngen ol, Em. Yap şunu," diye ısrar ediyor.

İçimi çektim, mağdur oldum ve bir solitaire köpekbalığı gibi kartları hareket ettirmeye geri dönmesini izledim.

Buraya bir vuruş. Orada bir oyun. Akılsızca bakıyorum, dikkatimi dağıtacak her şeye razı oluyorum. Her zamankinden, bu uçak yolculuğunun gerektirdiğinden daha fazla gerginim.

Belki de başka biriyle seyahat etmek garip bir şekilde samimi olduğu içindir. Birinin yoldaki tümsekleri eski bir araba gibi mi yoksa pürüzsüz bir çift tekerlek gibi mi idare ettiği gibi şeyleri öğrenirsiniz.

Ama Nolan'ın tarzını zaten bilmiyor muyum? Gösteri için birkaç kez birlikte uçmuştuk. Bir yıl önce, bir yemek dağıtım uygulaması bize bir aylığına sponsor oldu ve bizi Miami'ye, oradaki bir ton sahil yemek kamyonunu incelemeye gönderdi.

Florida'da, Nolan'ın endişelenmeyen, her şey yolunda bir insan olmasına karşın, benim şu anda buraya varmak zorunda olan kişi olduğumu keşfettim. Tüm ay boyunca sponsorumuz için tek bir durağı bile kaçırmadığımızdan emin oldum. Yolculuğun son gününde, Rickenbacker geçidinde trafik sıkıştığında ve ben bir randevuyu kaçırma endişesiyle patlamak üzereyken, Nolan sinirlerimi yatıştırmak için mükemmel Jimmy Buffett melodisini buldu.

Ama o yolculukta hiç solitaire oynamadı.

Bugün bu yüzden mi gerginim? Şimdiye kadar onun hakkında bunu bilmediğim için mi? Pek çok şey biliyorum ama her şeyi değil elbette. Bir insan hakkında her zaman keşfedilecek yeni tuhaflıklar vardır.

Birdenbire bu ayrıntı hayati bir önem kazanıyor. "Hep solitaire mi oynardın?" Ağzımdan kaçırdım.

Oyunu son bir kaydırma hareketiyle bitirir ve ekran *Saati yendin! yazısıyla* dolarken küçük bir yumruk atar.

"Evet. Şans için oynuyorum,"

diyor. "Hep öyle miydin?"

"Ailece seyahat ettiğimizde, mesela Jason'ın şampiyonalarına gittiğimizde falan oynardık. Oyunlarından önce şanslı bir ritüel gibi solitaire oynadığım için kazandığı şakasını yapardım."

Bu çok tatlı bir görüntü ve aralarındaki yakınlık kalbimi sızlatıyor. "Sana inandı mı?"

Nolan gülümseyerek omuz silkiyor. "Gençken öyleydi." "Seni idol olarak görüyordu," diyorum, şimdi ben de gülümseyerek.

"Belki de. Her neyse, bir süre önce oynamayı bıraktım. Sanırım ilgimi kaybettim. Ama bu sabah, bir zamanlar bana şanslı hissettirdiğini hatırladım, bu yüzden tekrar çıkardım."

Ve bahse girerim nedenini biliyorum. "Biraz şansın işimize yarayacağını mı düşündün?"

Gözleri benimkilere kilitleniyor, o elalar söylenmemiş kelimelerle titreşiyor - *sevdiğimiz belli değil mi?* "Evet," diyor yüksek sesle. "Son zamanlarda batıl inançların daha da arttığına göre, belki birlikte şansımızı ikiye katlayabiliriz."

Çenemi geri çekiyorum. "Sence *daha* batıl inançlı mı oldum?"

Boğazını temizliyor. "Son birkaç aydır sokakta şans getirsin diye bozuk para topladığını, gökkuşağının fotoğrafını çekmek için durduğunu ve şimdi de merdivenlerden kaçtığını gördüm."

"Bu sadece sağduyu. Merdivenler tehlikelidir." Kolyemdeki uğur böceği tılsımıyla dalgınca oynuyorum.

Gözleri boğazıma kayıyor, sanki dokunuyormuş gibi tenimdeki fırçalanmış metalin üzerinde geziniyor. Uygunsuz bir şekilde tenime bir sıcaklık yayılıyor. "O da var. Uğur böceğin. Onlar bir şans işareti. Belki bu yolculukta şansımız yaver gider."

Kolyeyi bu yüzden takmıyorum, ama onu bu düşünceden uzaklaştırmıyorum. Uçak, şans hakkında konuşmak için iyi bir yer değil.

Ya da bu şehre ilk kez birlikte geldiğimizde.

Birkaç yıl önce geçirdiğimiz o gece bize en şanslı gecemizmiş gibi gelmişti. Henüz ulaşamayacağınız bir şeyi istemenin size getirebileceği çaresizliği yaşamamıştık.

Şimdi, birçok yönden çaresiz hissediyorum.

Ve evet, cevabımı aldım.

Bu yüzden bugün bir espresso fincanı gibiyim. Çok fazla şey istiyorum.

"Umarım bizim de şansımız yaver gider," diyorum, "yakaladığımız bu şansla." Hoparlörlerden cızırtılı bir ses yükseliyor. Bir duraklama oluyor ve ben başımı eğip daha fazlasını bekliyorum.

"Merhaba bayanlar, baylar, erkekler, kızlar ve büyük küçük tüm canlılar. Seyir yüksekliğimize ulaştık, bu yüzden yardımcı pilotum Lance McGruber'a büyük bir Super Saver Havayolları selamı verelim. Bugün onun ilk uçuşu."

Gergin bir uçucu olmamanın canı cehenneme. Tamamen endişeden oluşuyorum. Nolan'a döndüm. "Ne oluyor?"

Hoparlör tekrar cızırdadığında gözlerinde merak beliriyor.

"JK! JK!" diyor hoparlörden gelen ses. "Lance bu rotayı gözleri kapalı da yapabilir," diye mırıldanıyor adam. "Aslında, şu anda gözleri bağlı."

Nolan gözlerini deviriyor. "Ön tarafta açık mikrofon gecesi var." "Belli ki," diyorum, gerginlik azalıyor.

Belki de ihtiyacım olan şey budur. Düşüncelerimin geçmişe sapmaması için iyi, eski moda bir dikkat dağıtıcı.

Önemli olan tek şey şimdiki zamandır.

"Yirmi yıldır Super Saver semalarında uçuyor. Arkanıza yaslanın, rahatlayın ve özel Super Saver atıştırmalık servisimizin keyfini çıkarın" diyor pilot.

Seksi bir saniye bekle. "Kimse bana atıştırmalıklar olacağını söylemedi," diyorum Nolan'a, bu yeni bilgiye tutunarak.

"Günün en sevdiğiniz yemeğini sunduklarını bilmiyordum," diyor.

Ciddiyim. Atıştırmalıklar hayattır. Şok oldum. "Deniz yosunu atıştırmalıkları, sebze cipsleri, humus ve dip sosları olduğunu hayal edin." Mutlu bir şekilde iç çektim.

Gülüyor. "Hayal kurarken çok tatlı oluyorsun."

Bu konuşma, şans, şanslar ve umutsuz umuttan bahsetmekten çok daha iyidir.

Koridorda bir uçuş görevlisi, bira satan bir seyyar satıcı gibi boynuna asılı bir içecek tepsisi taşıyor.

Ona doğru başımı sallıyorum ve Nolan'a fısıldıyorum, "Sadece atıştırma lıkları düşünmüyorum.

Ben de onlarla ne yapabileceğimizi düşünüyorum."

Keyifle kıkırdıyor. "Sen. Ben. Aynı dalga boyu." Göğsünden benimkine doğru işaret etmeye çalışıyor ama kolunu zor çeviriyor. "Bir bölüm çekecek yerimiz var mı?"

"Yer açacağız. Atıştırma lıkların yakından ve kişisel değeriendirme si olacak." Bu harika. Sadece uçuşun geri kalanı çabuk geçmeyecek, aynı zamanda o bizi şehirde gezdirirken bölümü düzenleyebilirim. Böylece bu gece aynı koridorda uyuyacağımız gerçeğini düşünmek zorunda kalmayacağım.

Uçuş görevlisi bizim sıramızda durdu, ısıltılı mavi göz kapaklarını bize doğru çevirdi, ikiz saç örgüleri zıplıyordu. "Super Saver Cola ister misiniz? Süper Tasarruflu Diyet Kola mı? Ya da taze bir şişe lezzetli su?"

Nolan yüzünü ekşitmeden çantasındaki kutulara bakar. Kutular gümüş renginde ve üzerinde Comic Sans ile yazılmış siyah yazılar var. Çok sahte görünüyorlar. "Ne kadar çok seçenek var."

Görevli umursamazca gülümser.

Nolan'ın omuz silkmesi, *neden bedava bir içki almayalım* anlamına geliyor. "Diet Cola alayım, lütfen."

"Benim için su," diye ekliyorum.

"Harika. Yirmi dolar tutuyor."

Vay be. Bunlar otel minibar fiyatları. Onu yanlış duymuş olmalıyım. "Affedersiniz," dedim ihtiyatla. "Yirmi dolar mı dediniz? Emin misiniz?"

Kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Evet, bir içki on dolar. Buz isterseniz ekstra beş dolar."

Bütün atları tutun.

"Buz için para alıyorsunuz," diyor Nolan kesik kesik, her kelimesi şokun tüm ağırlığıyla yüklü.

"Evet, öyle. Çünkü buz havalıdır," diyor mülayim bir şekilde, sanki bu onun her seferinde söylediği bir cümleymiş gibi, çünkü muhtemelen bunu her

Yolcu.

Sanırım Super Saver Havayolları bu kadar ucuz biletlere bu şekilde sahip olabiliyor.

"Teşekkürler ama ben almayayım," diyorum.

Çantasını yukarı kaldırarak bize atıştırmalık poşetlerini gösteriyor. Her biri düz beyaz ve kalın yazılı. "Kraker ister misiniz?"

"O kötü çocukların hasarı ne kadar?" Nolan soruyor. "Torba başına on beş," diyor.

Islık çalıyor. "Gerçek bir pazarlık."

Lanet olsun. Bu atıştırmalık işi kredilerimi anında ödeyecekti. Ama uçak yemeklerini inceleme planım suya düştü. Bir numara için o kadar para harcamam, Nolan da öyle. En iyi arkadaşımın solitaire şans oyunu alışkanlığını bilmiyordum ama tüm makyaj fırçalarım üzerine bahse girerim ki gülünç fiyatlı atıştırmalıkları geri çevirecektir.

"Hayır, teşekkürler," diyor

Nolan. Evet. Haklıydım.

"Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin," diyor uçuş görevlisi, sonra da karşımdaki cam kenarı koltuktaki adama bakıyor.

Drakkar Noir adamı canlanıyor, müstehcen gözleri görevlinin üzerinde geziniyor. "Numaranı alacağım tatlım," diyor tüylü bir halıdan daha kalın bir sesle.

"O satılık değil. Ama krakerler güzel," diyor bıkkınlıkla, sanki çok fazla kolonya sürülmüş adamlardan milyonlarca kez duymuş gibi.

Drakkar Noir tereddüt etmez. Cüzdanından birkaç banknot çıkarıp kadına uzatıyor. "Ve bir de kola."

"Harika," diyor, sonra ona hediyeleri veriyor ve koridorda ilerlemeye devam ediyor.

Bir süre içkisine özlemle bakıyorum, sonra Nolan'a dönüyorum ve çölde kumların üzerinde sürünür gibi, "Çok ... susadım ..." diye mırıldanıyorum.

"Dayanmaya çalış, asker. İndikten sonra bir 7-Eleven'da duracağız. Orada Slurpee ve pretzellere gözden geçirebiliriz."

"Hayır. Emin. Eğer. Yapabilirsem. Yapabilirsem. Yapabilirsem."

Başımı omzuna koyuyorum. Başımı okşadı.

Bu hoş ve rahatlatıcı bir şey.

Ya saçımı okşasaydı? Hoş ve rahatlatıcı, nefis ve baştan çıkarıcı seviyesine yükselir miydi?

"Ölmek üzereyiz!"

Uçağın arkasından gelen tiz çığlığa başımı salladım. "Kim söyledi bunu?" Ciyak ciyak bağıriyorum.

Bir viyaklama sesi duyuldu, sonra da "Denize adam düştü!" diye bağırıldı.

Boynumu eğerek Nolan'ın yanından geçiyorum, önce koridora sonra mutfığa bakıyorum. Sadece ben değilim. Diğer yolcular gevezelik ediyor, uyarıdan bir anlam çıkarmaya çalışıyorlar.

Her şey yolunda görünüyor, peki kim mayıs günü çığlığı atıyor? "Neler oluyor?"

"Can yeleğini çıkar," diye sesleniyor ses.

Nolan'ın kaşları çatılır ve dudağına dokunur. "Yanılıyorsam düzeltin ama bu ses bir papağana mı benziyor?"

Ohh.

Aslında çok haklı.

Bir soygun filmindeki ritmik jimnastikçi gibi kasıla kasıla dönüyorum ve koltuğun üstünden uçağın arkasına doğru bakmayı başarıyorum.

Metal kasalarda papağanlar olduğu ortaya çıktı. İçlerinden birinin içinde zümrüt tüylü bir kuş kanat çırpıyor. "O da öyle dedi."

Safir bir kuş ötüyor, "Bir adam bara giriyor."

Kahkahaya dönüşen bir iniltiyle küçük koltuğuma yığılıyorum. "En can alıcı papağanların olduğu bir uçaktayız."

Drakkar Noir gıcırdayan boğazını temizliyor. "Bu havayolu şirketinde bir hayvanı kendi koltuğunda uçurmak üç yüz dolara mal oluyor. Çok havalı, değil mi? Sanırım bu

Bu koltuklar nasıl bu kadar ucuz olabiliyor?" Yastığına vuruyor. "Bu arada, ben Arnie. Eğer gelmek isterseniz bu papağanlar bu gece Strip'teki komedi kulübümde sahne alacaklar. Papağan Kulübü."

Bu biraz burnun üstünde.

"Eğer gelmek istiyorsan," diye ciyaklıyor bir kuş,
Arnie'yankılayarak. "O da öyle dedi," diyor bir diğeri.

"Çok şımarık," diyorum.

"Gösteri ne zaman?" Nolan soruyor.

"Akşam onda."

"*Papağan komedi gecesine mi gidiyoruz?*" diye soran *bir* yüz ifadesiyle Nolan'a bakıyorum. O da "Aynen öyle" diye karşılık veriyor.

Arnie'ye "Orada olabiliriz," diyorum.

Bu bizi partiden sonra da meşgul eder. Tanrı biliyor ya, hâlâ deliler gibi öpmek istediğim ateşli, komik, çekici en iyi arkadaşımınla yakın mesafedeyken beynimin meşguliyyete ihtiyacı var.

* * *

Araba kiralama büfesindeki kaba saba adam Nolan'dan beni işaret ederek "Peki sen ve arkadaşın ...?" diye sordu.

Sondaki soru can sıkıcı. Ben en iyi erkek arkadaşıyla seyahat eden bir kadını. İşte böyle.

"O benim ," diyor Nolan. Baş
belasına vuruyorum.

"Bebek bakıcısı demek istemiştin," diyor hemen.

Gözlerimi deviriyorum. "Ben aslında onun milyarder patronuyum," diyorum tezgâhtara. "O da bana seksi olduğunu düşündüğüm gizli nefret mektupları gönderen cesur ama değeri bilinmemiş asistanım."

Adam bize mizahsızca bakıyor. "Mektup arkadaşı ya da can düşmanı olmanız umurumda değil. Sadece soruyorum çünkü eğer eşseniz, indirim var."

"Bu bekâr insanlara haksızlık gibi görünüyor," diye belirttim. "Bu araba şirketi evli olmayanlara karşı ayrımcılık mı yapıyor?"

İç çekiyor. Benimle kesinlikle *baş edemiyor*. "Hanımefendi, daha büyük savaşlar için zamanım yok. Size yardım etmeye çalışıyordum. Bana evli olduğunuzu söylerseniz, size indirim yaparım."

"Birisi peri vaftiz babası," diyorum, gülümsemem parlıyor.

"Pek sayılmaz. Karı-koca imzalarından yüzde iki alıyorum."

Ve o da bir dolandırıcı. Buna saygı duymak gerek sanırım.

Çenemi Nolan'a doğru eğiyorum. "Hey, hubs."

Bir kolunu bana doluyor ve yanağıma gürültülü, ıslak bir öpücük konduruyor. "Hey, karıcığım."

"Harika," diye yanıtlıyor adam, çoktan başlamış.

Evrak işlerini bitirirken Nolan kolunu bana doluyor. *Sakin ol, Nancy*. Biz sadece bir zamanlar öpüştüğümüz şehirlere birlikte seyahat eden arkadaşlarız. Ve indirim için daha da iyi arkadaşız.

Kim ki?

Bir anlaşmaya direnmek zordur.

* * *

Otoyolda, internetteki bir ekonomik seyahat sitesinden bulduğum otele doğru ilerliyoruz. Seyahat planlarımızı yaptığımda Strip'teki en ucuz otellerde bile oda bulamamıştım. Görünüşe göre şehirde bir cep telefonu kongresi var ve telefon üreticileri Günah Şehri'ni seviyor. Bu yüzden Strip'ten birkaç mil uzakta bir yere gidiyoruz.

Belki birbirimize yakın odalarımız bile olmaz. Gece çöktüğünde aramızda biraz mesafe olması Nancy'yi kesinlikle kontrol altında tutacaktır. Belki de.

Nolan, Teddy Bear Inn'e giden yol tarifini takip ederek arabayı sürer. Arabayı yavaşlattığında, otelin sokak tabelasında "va" harfi olmasa da "vacancy" kelimesi göze çarpar.

Nolan sinyal lambasını yakarken, "*Cancys*'ini buraya getir," diyorum.

"Hep bir *cancy* istemişimdir," diye espri yaparak park yerine yanaşıyor.

"Bu gece kalbinin istediği her şeye sahip olacaksın o zaman," diye takılıyorum. Alay etmek iyidir.

Dalga geçen biziz.

Ben hallederim.

Sırt çantamı takıyorum ve lobiye gidiyoruz. Dışarıdaki kırık kışlı tabelanın vaat ettiği her şey var. Girişin yanında tıkanmış bir gider geçiriyor. 102 numaralı odanın kapısının önünde bir yığın lekeli havlu duruyor. Lobiye açılan cam pencere buğulanmış ve çatlamış.

Gecekonduda yaşıyoruz, ama hey, büyükanneler için yemek ikramları için daha fazla para.

Lobinin kapısını iterek açtığımda bir zil geldiğimizi haber veriyor, ama zilden çok vızıldayan bir testere gibi. Resepsiyonun arkasında, boncuk gözlü iri yarı bir adam Red Vines'tan bir parça koparıyor ve çiğnerken dudaklarını yüksek sesle şapırdatıyor. "N'aber?"

". Kontrol istiyoruz," diyor Nolan.

"Harika. Check-in saat üçte," diyor adam, saati göstererek.

"İki dakika içinde, dostum," diyor Nolan dostane bir şekilde, elinden gelenin en iyisini yaparak

Bana yardım et, dostum.

"Aynen öyle." Adam akşam yemeği için bir ceylan parçasını koparır gibi meyan kökünden bir ısırık daha alıyor ve çiğnerken gözlerini Nolan'a diyor.

Yüz yirmi saniye sonra adam atıştırmalığını bitiriyor ve Red Vines küvetini masanın diğer tarafına itiyor. Neşeli bir sırıtiş takınarak, "Şimdi size nasıl yardımcı olabilirim?" derken dönüşüyor gibi görünüyor.

Nolan, "Şaşırtıcı bir şekilde kontrol etmek istedik," diyor.

"Mükemmel. Sizi burada, Teddy Bear Inn'de ağırlamak ne büyük bir zevk."

Birkaç dakika sonra her birimize geceliği otuz dokuz dolarlık odalarımızın anahtarlarını verdi. "Siz ikiniz hemen yan yana olacaksınız. Ve eğer ihtiyacınız olursa

herhangi bir şey, odalar da bitişik. Televizyonun yanındaki kapıya vurmanız yeterli, diğer odaya açılan bir kapı gibi."

"Kulağa tam olarak bir portal gibi geliyor. Neredeyse değil," diye düzeltiyorum.

Oops.

İçimdeki sık konuşuyordu.

"Bazı şeyleri kolaylaştırmayı severiz," diye fısıldıyor Red Vines adamı, sonra da abartılı bir göz kırpmıyor.

Dostum, hayalini kurduğum adama açılan bir kapı hayatımı kolaylaştırmıyor.

Vegas'ta olmak düşüncelerimi silmiyor. Nolan'ın yanında uyumak nabzımı sakinleştirmiyor.

Ama iş için buradayız, bu yüzden koridorda birlikte ilerliyoruz. Nolan'a "Yolculuğumuza başlamak için bir saat sonra buluşalım," diyorum, sonra odamın kapısını açıyorum, aynı odayı paylaşmadığımız için minnettarım, çünkü bu cazibeye kimin ihtiyacı var ki?

Ben değilim.

Kesinlikle ben değilim.

GECE YARISI YOLCULUĞU

Emerson

Ölmek istediğimi söylemek abartı olur ve ben abartıya yatkın biri değilimdir.

Ama iki dakika sonra hiç abartmadan "Öleceğim" diye mırıldandım.

Ağzıma sıkıştırdığım atkım ve elimdeki gece şantamla kendimi odamdan dışarı atıyorum. Nolan'ın kapısına vururken nefesimi tutuyorum.

Bir saniye sonra omzuna astığı bavuluyla dışarı fırladı ve istişare etmeden koridorda can havliyle koşmaya başladık.

Eğer ışığa ulaşabilirsek. Çok yakın,
çok yakın.

Neredeyse geldik.

Bir elimi kapıya vurup kusmuk motelinden dışarı çıktım ve nefes nefese otoparkın öğleden sonra güneşine girdim.

Avuçlarım dizlerimde, temiz havayı içime çekiyorum. Ağzıma doğru havalandırıyorum.

"Önceki misafirin odamda bir mumyalama kliniği işlettiğine ikna oldum," diyorum ona.

"Benimki yiyeceklerin ne kadar sürede bozulduğuna dair gizli bir test laboratuvarıydı. Test ettikleri son ürün Limburger peyniriydi."

Koku alanında geride kalmamak için, "Benimkinde de belirgin bir ayak parmağı reçeli aroması vardı" diye karşılık veriyorum.

"Benimki göbek deliği tiftiği gibi kokuyordu," diyor kararlı bir şekilde.

Boğazımın arkasına bir öğürtü çarpıyor ve ayak parmaklarıma kadar hissederek öğürüyorum. "Sen kazandın. Kadın aşağı," diyorum, bu kötü bir koku olduğu için beyaz bayrak sallıyorum.

"Bu gece burada kalamayız," diyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ciddiyim. Strip'te bir oda bulmalıyız Emerson, kumbara açmak zorunda kalsak bile."

"Katılıyorum ama Phone Geek Show tüm hızıyla devam ediyor. Oda bulamazsak belki arabada uyuyabiliriz. Bundan daha iyi," diyorum, kokuşmuş Teddy Bear Inn'i işaret ederek.

Ama zaman daralıyor; oda meselesini daha sonra halletmemiz gerekecek. Muhteşem Vegas yemeklerinin yer aldığı Impress Dot ve Bette Projesi şimdi başlıyor.

Her şey Momofuku'ya ve muhteşem Brüksel lahanasına ev sahipliği yapan The Cosmopolitan'da başlıyor. İlk işimiz orada durmak ve iki kankayla birlikte evlerinde incelemek üzere bazı güzellikler kapmak.

Aslında ilk işim makyajımı tazelemek ve bunu Teddy Bear'ın katran çukurlarında yapamayacağım için kumarhane katının dışındaki lüks bir bayanlar tuvaletine giriyorum. Bir aşk koltuğu lounge alanını süslüyor ve aynada dudak kalemini yeniden uygularken, idari bir karar veriyorum.

Oz Büyücüsü slot makinesinin yanında Nolan'la buluşmak için dışarı çıktım ve açıklamamı yaptım: "Artık resmileşti. Gerekirse burada kadınlar tuvaletinde uyuyacağım."

"Harika. Erkekler tuvaleti de çok güzel. Cosmopolitan olabiliriz kaçak yolcular."

Sırada, kiraladığımız küçük kırmızı Hyundai'ye geri dönmek ve gurme simit ve Slurpee'leri incelemek için en yakın 7-Eleven'a gitmek var. İşimiz bittiğinde, Nolan diğer yemek noktalarına gidip üçlü örneklerimiz için tabakları alıyor.

Bu arada, hareket halindeyken düzenleme yapıyorum ve ardından şipşak bölümümüzü yayınlıyorum. Ardından otel aramaya koyuluyorum ama yeni bir banka kredisi gerektirmeyecek boş bir oda bulma şansım yok. Elim boş döndükten sonra "Bu gece San Francisco'ya dönsek daha iyi olur," diye öneriyorum.

"Zeka ve güzellik. Hadi bir gece yarısı yolculuğu yapalım." "Bütün fotoğrafları biz çekeriz."

"Yolculuk koleksiyonunuz için" diyor.

Nolan'la birlikte bu gezinin fotoğraflarını çektiğimizi hayal ediyorum - şapşal gülümsemeler, arsız bakışlar, aptalca pozlar. Onları şöminenin üzerine koyar, diğer koleksiyonumla paylaşmasına izin verirdim.

"Bunu biliyorsun. Ve eve dönerken tüm marketleri gözden geçirebiliriz," diye ekliyorum.

"Çok sertsin, Emerson." Kaşlarını sallıyor. "Ve bunu tüm iyi yönleriyle kastediyorum."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Evet, sertliğin düşündüğün gibi bir iltifat olduğundan emin değilim."

Bir ışıқта yavaşladığımızda omuz silkiyor. "Belki de ." Ve belki de olabilir.

Sanki kanka olmadığımız, pamuk ipliğine bağlı iş ortakları olmadığımız başka bir dünyada. Belki o zaman, bir şekilde birlikte söylerdi.

Mesela bir geceliğine yatak odasında.

Belki de tüm derin, karanlık fantezilerimi serbest bırakmama yardım edeceğini söylerdi. Onları zaten bildiğini.

Ve belki de bunları onunla paylaşmamın bir sakıncası yoktur.

Ama bu keşkeler benim değil, bu yüzden elimde şu kaldı: O muhtemelen dünyanın en büyük çapkını.

Evet, bu çok iyi tanıdığım adam. Flört canavarı.

* * *

Kısa bir süre sonra arka koltuk ikramlarımızla dolup taşıyor. Strip'in gürültüsünden birkaç mil ötedeki şirin bir mahalleden geçiyoruz, robotik GPS sesini takip ederek çimenlerin üzerinde büyük boy kovboy çizmesi heykelleriyle süslenmiş alçı bir evin garaj yoluna giriyoruz.

Teksas Vegas'la buluşuyor.

Dot ve Bette ön verandada bizi bekliyorlar, sallanan sandalyelere uzanmışlar, ellerinde limonata bardakları, sıcak yüzlerinde gülümsemeler. Dot kırmızı pötikareli bir elbise giymiş. Bette deniz mavisi pötikare giymiş.

İlk görüşte aşk.

Super Saver Squish Me to Pieces Airline'ın panzehiridir. Oyuncak Ayı Kokusu Korku Odası'nın tam tersi.

Ruhum sakinleşiyor.

Uzun ve stresli bir gün geçirdiğim için de olabilir. Bu şehre geri dönmek anıları canlandırıyor.

Yine de arabadan inip kapıyı kapattığımda kalbim çılgınca bir umut duygusuyla çarpıyor. Nolan'ın bir yıldan uzun bir süre önce diziye evet demesinden bu yana hiç bu kadar güçlü hissetmediğim bir umut.

Belki sonunda bunu iyi niyetli bir online hit haline getirebilirim. Callie birkaç yıl önce benden *Muz Nasıl Yenir*'i başlatmamı istediğinde bizim için istediği de buydu. Programı birlikte eğlence için, küçük bir yan şey olarak yarattık. Yavaş yavaş bir izleyici kitlesi bulduk. Sonra o öldü ve ben parçalara ayrılırken programa ara verildi.

Ancak arkadaşlarım ve ailem sayesinde kendimi toparladım ve yeni bir plan yaptım.

Nolan Amerika'ya dönmüştü ve bir iş arıyordu.

Belki onu yeni ortağım olmaya ikna edebilirim. Her şeye yeniden başlamak için.

Soğuk bir sonbahar öğleden sonrasında, onu en sevdiği peynirli makarna dükkanına götürdüm - çünkü adam bu yemeği çok seviyor - ona Gouda spesiyalitesini sundum ve yeni yardımcı sunucum olmak isteyip istemediğini sordum.

"Grubu tekrar bir araya getirmek ister misin? Sadece grup artık sen ve ben mi olacağız?" diye sordum.

Çatal havada, durakladı. "İkinci muzun olmamı mı istiyorsun?"

Güldüm. "Hayır, ikimiz de birinci muz olacağız. Callie ve benim olduğumuz gibi. Ya da olmayacağız. Yani biz kendimize muz bile demedik. Sadece komik bir isimdi çünkü bir muz masumca yemenin hiçbir yolu yoktur."

Sanki teklifi derinlemesine düşünüyormuş gibi birkaç kez başını salladı. "Muzlar ima için *olgunlaşmıştır*." Bir duraklama daha, sonra memnun bir şekilde iç çekti. "Pekâlâ. Ben de varım. Ne zaman başlıyoruz?"

Ciyakladım. "Emin misin? Bu kadar basit mi?"

"Bu kadar basit."

Ertesi hafta şovu yeniden başlattık, kendi seksi numaralarımızı bulduk, flört ve şakalaşmayı artırdık çünkü yapabiliyorduk.

Dizi, zevklerimizi ve tarzımızı yansıtarak gelişti. Yine de Web dizisi beni Callie'ye yakın tutuyor. En başta onun fikri olduğu için bir şekilde canlı hissettiriyor.

Onunla birlikte çalışmayı çok sevdim ve bebeğiyle ilgilendiğimi bilmesini istiyorum. Onu kendim yapmış olsam bile. Bakışlarımı mavi gökyüzüne çevirip ona bir dilek gönderiyorum. *Bunu yapacağım, söylediğin gibi.*

Koşmak istesem de verandaya doğru yürüyorum.

"Merhaba Dot. Merhaba, Bette," diyorum. "Bizi buraya davet ettiğiniz için çok teşekkür ederiz.

Ben Emerson." Elimi uzatıyorum.

"Ben Nolan," dedi en iyi arkadaşım.

Dot önce ayağa kalkıyor, avucumu sallıyor, sonra kollarını kocaman açıyor. "Ben bir sarılıcıyım, tatlım. Uzun bir kucaklayıcı soyundan geliyorum ve bu durdurulamaz. O yüzden beni affet," diyor güçlü kollarını etrafıma sararak.

Evet. *Anında aşk, ben senin içindeyim.* "Affedilecek bir şey yok," diyorum biraz tikanarak. "Ben de bir sarılma canavarıyım."

Bıraktı. "O zaman iyi anlaşacağız."

Sonra Bette beni sıkıca kucaklıyor. Bıraktığında "Audrey Hepburn'e benziyorsun" dedi.

Bu iltifatı alıyorum ve hüzünlendiğim zamanlar için cebime koyuyorum. "Teşekkür ederim."

"Ya sen? Merhaba Clark Kent," der Bette Nolan'a.

Her zamanki centilmenliğiyle kızın elini tutar ve parmak eklemlerini öper. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Eğer yüksek bir binayı tek hamlede atlayacak birine ihtiyacınız varsa, adamınız benim."

Bette kıkırdar, sıcak ve coşkulu. "Ve öldüğüme ve büyülenmiş cennete gittiğime inanıyorum."

Başım dönüyor ve olasılıklarla yaşıyorum. Elim uğur böceği tılsımının üzerinde gezdiriyorum. Belki de şansa inanıyorumdur. Belki de bu gece bize doğru geliyordur.

Dot, "İçeri gel de Evelyn'le tanış," dedikten sonra sesini fısıltıya indiriyor. "Yine de uyarayım, biraz serttir."

"İşte bir işletme müdürü böyle olmalı," diyorum, pantolonlu takım elbisesi içinde müşterilerini bir köpekbalığı gibi koruyan sert bir kadın hayal ederek.

Dot ve Bette'in çivi gibi sert bir yöneticiye sahip olmaları çok iyi.

Dot kapıyı açıyor, sonra da bizi güneşten sırlıklam olmuş bir evin oturma odasına götürüyor. Kanepe, *bu dağınıklığı kutsayın ya da kabul etmem için bana şarap getirin* diyen yastıklarla dolu ve duvarlarda *insanlarla başa çıkmak için bana güç ver* gibi küstah ilham verici sözler var.

Evet, ruh eşimi buldum.

Bir sandalyeye tünemiş, siyah yüksek topuklu ayakkabısıyla bir ayağını amaçsızca sallayan bir genç olduğunu fark ediyorum. Elinde mor bir telefon tutuyor.

Yırtık kotunun altından file çorapları görünüyor. Standart liseli kıyafeti. "Selam," diyor, okul için fazla havalı.

"Selam. Nasıl gidiyor?" Makyözleri mi? Dumanlı göz kapakları çarpıyor. "Güzel kirpikler."

"Teşekkürler. Aynen."

Kız başparmağını ekranda gezdirirken gülümseyerek teşekkür ediyorum, sonra aramızda birkaç saniye sessizlik oluyor.

Dot'un torunu mu? Rengi Teksaslı'ninkine benziyor.

Dot'u başka bir odaya kadar takip etmeyi umarak kibarca "Tanıştığımıza memnun ," diyorum ama döndüğümde durduğu yerde ona çarpıyorum.

"Tatlım," diyor, "önce Evelyn'le konuşmalısın."

"Ne zaman isterseniz," diyor Nolan o rahat cazibesiyle. "Geldiğinde bize haber verin."

Dot gülüyor. "Çok tatlısın." Sonra da işaret ediyor. "Bu Evelyn."

Ohhhhh.

"Torunum," diye ekliyor Dot. "YouTube'u ve tüm Twitter'ları o idare ediyor."

"Tic-tac-toe'yu unutma," diye sesleniyor Bette.

Genç kızdan bir inilti yükselir. "Bette, lütfen," diyor Evelyn, onuru ölümcül bir yara almış bir halde.

"Sadece seni kızdırmak istiyorum. Sen kendi işini yap, Evelyn," diye ekliyor Bette el sallayarak.

Evelyn Dot'a başını sallayarak, "Her şeyi halledeceğim," diye güvence veriyor.

Neyin icabına bakacaksın?

Şeytanla bir anlaşma mı yaptık? Uyuşturulmak üzere miyiz? Kaçmalı mıyım? Ama Nolan her şey hakkında soğukkanlı görünüyor.

Gotik Kız karşısındaki sandalyeleri işaret ediyor. "Oturun lütfen. İncelemem gereken bazı konular var." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor ve biz de kuklalar gibi oturuyoruz. "En baştan başlayalım," diyor. "Hiç alkollü araç kullandınız mı?"

Başımı sallıyorum. Nolan da aynısını yapıyor. "Hayır," diye hep bir ağızdan söylüyoruz. "Hiç tutuklandınız mı?"

"Hayır," diyorum ısrarla.

Nolan da hayır diyor. Belli oluyor.

"Hiç bira, şarap, tekila veya başka bir içkiyi yudumlarken ve internette aptal gibi görünürken çekilmiş bir fotoğrafınızı paylaştınız mı?"

Beynim hızla son on yıla geri dönüyor. Tanrım, umarım öyle değildir.

"Hayır."

Nolan utanarak elini kaldırıyor. "Bir keresinde arkadaşlarımla beyzbol maçında bira içerken bir fotoğrafımı paylaşmıştım," diye itiraf ediyor.

Evelyn hiçbir şey belli etmeden başını sallıyor ve telefonunda bir onay işareti yapıyor gibi görünüyor.

"Marjinalleştirilmiş bir grup insan hakkında hiç kışkırtıcı, aşağılayıcı, kaba, aptalca, aptalca veya duyarsız bir şey söylediniz mi?"

"Tanrım, hayır," diyorum.

"Tabii ki hayır," diye karşılık verdi.

Birkaç soru daha sıralıyor, sonra telefonuna not alırken birkaç kez daha başını sallıyor. Sessizce Nolan'a bakıyorum, *bu da ne?* Omuz silkiyor ve *"Ben de senin kadar şaşkınım"* diyor.

Evelyn telefonunu bırakır, parmaklarını dikleştirir ve bakar. Kahretsin, 30 Rock'taki Jack Donaghy'nin eline su dökemez. Çocuk çok gergin.

"İşte anlaşma. İkinizin geçmişini çoktan araştırdım. Görünüşe göre her şey sağlam. Herhangi bir sabikanız yok. Ve sosyal medyanızın kapsamlı bir incelemesi, herhangi bir çıplak fotoğraf, ırkçı veya kışkırtıcı ifadeler veya herhangi biri hakkında herhangi bir dangalakça yorum paylaşmadığınızı gösteriyor."

"Bunların hepsini kontrol ettin mi?" Nolan soruyor. "Yirmi dört saat içinde mi?" "Bu, kelimenin tam anlamıyla benim işim," diyor sanki kimseye inanamıyormuş gibi

aynı şeyi yapmazdı. "Ama birkaç şeyi teyit etmek istedim." Elinde

bakışlarım. "Bu bilgilerin doğru olup olmadığını bana bildirin. Değilse, lütfen detaylandırın, çünkü kiminle çalıştığınızı bilmek isteriz. Öncelikle, son beş yıldır ikiz kız kardeşinizin ölümüne kadar onunla paylaştığınız bir dairede yaşadığınızı görüyorum. Şimdi ise tek başınıza yaşıyorsunuz. Bu doğru mu?"

Boğazımdaki anı düğümünü yutkunarak geçiştiriyorum ama kelimeler daha zor çıkıyor. "Evet, bu doğru," diyor Nolan, bir süper kahraman gibi atılarak ve

Şu anda ihtiyacım olan şey.

Evelyn Nolan'a döner. "Inés Delacroix ile iki yıl Fransa'da kalmışsın. San Francisco'ya geri döndün, orada bir restoranda çalıştın ve kiraya çıktın. Şimdi de gidip geliyorsun ve New York ve San Francisco'da kardeşin de dahil olmak üzere arkadaşlarının yanında kalıyorsun. Bastır Hawks," diyor yumruk sallayarak. "Onları seviyorum, eskiden Vegas'taydılar. Her neyse, bunların hepsi doğru mu?"

"Evet," diye mırıldanıyor.

"Ne? Seni duymadım."

"Hepsi doğru," diye araya girdim. Son yıllardaki iniş çıkışlarını anlatırken ona göz kulak olma sırası bende.

Evelyn hayranlıkla, "Şunu söylememe izin verin - kardeşinizle birlikte yaşamak ... bu harika bir bin yıllık yaşam hilesi," diyor.

"Evet, teşekkürler," diyor Nolan sert bir şekilde. Alaycılığını duyabiliyorum ama onu tanıyorum. Umarım o bunu anlamaz. "Bu benim DIY hayatım."

"Perf. İkiniz de Gucci'siniz." Telefonunu bize doğru salladı. "Dot ve Bette hakkında ileri geri konuşmayacağınıza dair bu memorandumu imzalayın, sonra ateş edebilirsiniz."

Vay be. Bu çocuk tam bir köpekbalığı. "Bir gün beni temsil etmeni istiyorum," diyorum notunu imzalarken.

"Daha fazla müşteri alırsanız bize haber verin," diye ekliyor Nolan imzalarken.

"Yapacağım, ama dürüst olalım. Çok fazla matematik ödevim var, bu yüzden muhtemelen olmayacak."

"Anlaşılabilir," diyorum ciddiyetle.

Koridoru işaret ediyor ve sonra dikkatini telefonuna veriyor. "Aman Tanrım, bu çok ekstra," diyor ekrana ve on altı yaşındaki Büyük Beyaz'la işimiz bitiyor.

* * *

Bu rüya gibi bir mutfak ve Nolan'ın bunun için bir odunu var.

Lezzet testi yaptığımız saray için "Bu mutfakla evlenmek istiyorum" diyor.

"Onunla bebek sahibi olmak istiyorum," diye araya girdim.

"Sana şunu söyleyeyim, tatlım," diyor Dot, "bu mutfak biraz hareket gördü, ne demek istediğimi anlıyorsan." Müstehcen bir göz kırpması ekliyor.

"Sen çok kötü bir kızsın." Bette gülüyor ve sonra kameraya gülümsüyor.

"Şimdi, günün en sevdiğim zamanı olduğunu biliyor muydun, Dot?"

"Yatma vakti mi?"

"Tekrar dene," diyor Bette.

"Şarap saati mi?" Dot teklif ediyor. "Kızım, taco zamanı."

Sonraki birkaç dakikayı getirdiğimiz yiyecekleri yiyerek geçiriyoruz, tacolarla bitiriyoruz, sonra Bette tekrar başlıyor.

"Şimdi, seninle seçmem gereken bir kemik var, Dot." En iyi arkadaşına bir parmak sallıyor. "Nasıl olur da yıllardır arkadaşım olduğun halde beni bir kez bile Tacos El Gordo'ya götürmezsin?"

"Yazıklar olsun bana. Sadece utanç, utanç, utanç." Dot başını eğiyor ama hemen kaldırıyor. "Bu sadece Nolan ve Emerson'ın düzenli tavsiyelerine ihtiyacımız olacağı anlamına geliyor. Bu ikisi Brüksel lahanasından yumurtalı sandviçlere ve bu muhteşem tacolara kadar iyi olan her şeyin nerede olduğunu biliyor. Siz ikiniz lütfen en sevdiklerinizi paylaşmaya devam eder misiniz?"

Nolan külot eriten bir sırıtışla göz kırıyor. "Siz ikiniz her zaman özel muamele göreceksiniz," diye söz veriyor.

Ve kalpler çırpır.

"Ama gerçekten neyi denemek istiyorum biliyor musun?" Nolan devam ediyor. "Benimle dalga geçtiğin şu kabaklı nachoları. Şimdi beni bekletme."

Dot bize bir tepsi uzatıyor. "Asla. İstedğin her şeyi alabilirsin. Ama Nolan," diye azarlıyor, "burada önce kadınlar felsefemiz var."

"Ama tabii ki" diyor, sonra bir kabak nacho alıp bana uzatıyor.

Onun elinden.

Bana cips yediriyor, lanet olası jambon.

Vegas'tayken . . .

Dudaklarımı ayırıp içine atıyorum ve tat alma tomurcuklarım titriyor. Bitirdiğimde dudaklarımı yalıyorum. "Bak, bir şeyleri sevmekle ünlü olduğumu biliyorum ama seviyorum işte! Bu bir duble, *yine olsa yine yaparım*. Buna dokuz puan bir veriyorum."

Hosteslerimiz kalçalarını tokuşturuyor. "Bette şarkı söylüyor, sonra elini Nolan'a doğru sallıyor. "Senin sıran, kötü polis."

Bir cips alıyor, çiğniyor, sonra mutlak bir zevkle inliyor. Bitirdiğinde derin bir nefes alıyor ve ardından bir açıklama yapıyor: "Buna sekiz nokta dokuz iki veriyorum."

Dot ve Bette ciyaklıyor.

"Aylardır dokuza yakın bir şey vermedi," diyorum.

Dot, "Bize dokuz verseydiniz, yalakalık yaptığınızı anlardım," diyor. "O yüzden bu puanı çok sevdim."

Belki biraz yalakalık yapıyoruz ama iyi bir amaç için. Dördümüzün kimyası çok özel ve YouTube'un da bunu göreceğini düşünmeden edemiyorum. Yenilmesi zor olacağız ve belki de bu bizim için bir şanstır.

* * *

Daha sonra verdikleri partide Dot ve Bette bizi özel misafirlermişiz gibi arkadaşlarımızla ve ailemizle tanıştırtıyorlar. Başım dönüyor ve kendimi gibi hissediyorum. Elimde değil.

Ama Nolan'ın başardıklarını takdir ediyorum - ihtiyacımız olan bir galibiyet için bu son dakika fırsatını.

Akşam boyunca swing müzik çalarken, konuklar karnabaharlı patates kızartması ve Yunan salatası şişlerinin tadını çıkarırken ve sohbet Bellagio Fıskiyelele gibi akarken bu minnettarlık içimde çiçek açıyor. Bu gece, tüm o iş güç haftalarının ortasında beklenmedik bir vaha gibi.

Elbette, gecenin bir yarısı kışımızı eyalet sınırlarının ötesine taşımak için Hyundai'ye bindiğimizde sona erecek. Ama bu yolculuk ihtimali bile düne göre daha parlak görünüyor.

Parti sona ererken Dot ve Bette bizi koridordan evin daha sessiz bir bölümüne çekiyorlar.

"Dinleyin tatlılar," diye başlıyor Bette omzuma hafifçe dokunarak. "Vegas'a geldiğiniz için çok mutluyuz."

"Hem son dakikada. Çok sevindik," diye devam ediyor Dot, sesinde tüm Teksas cazibesi damlıyor. "Yeni arkadaşlarla tanışmayı seviyoruz ve siz de iyi insanlarsınız."

"Size özel bir şekilde teşekkür etmek istedik. Hepiniz için küçük bir veda hediyemiz var." Bette oturma odasını işaret ediyor. "Evelyn size verebilir."

Minnettarlık kabım taşıyor. "Siz bayanlar en iyisisiniz." İkisine de sarılıyorum. "Videoyu bu gece düzenleyeceğim ve onay için sabah Evelyn'e göndereceğim."

Dot gülümser. "Harika olacağını biliyorum. Ama bunu yapmazsan Evelyn derimi yüzer." Sahte bir şekilde ürperir.

"Onun gazabına uğramanıza izin vermeyeceğiz," diye söz veriyor Nolan, sonra da kıkırdamalara yol açan el öpme numarasını yapıyor ve *en iyisi siz oluyorsunuz*.

Misafirlerinin yanına döndüklerinde Nolan oturma odasına doğru ilerliyor ama ben kolundan tutuyorum. Emerson aşk festivalinde sırada o var. "Hey. Onlara ulaşmak harika bir fikirdi. Bu konuda içimde iyi bir his var."

Yemyeşil dudaklarında güzel ve kolay bir gülümseme yayıldı. "Öyle mi?" Sesi çok mutlu geliyor, sanki iltifatımla onu heyecanlandırmışım gibi.

". Harika bir fırsat buldun. Bir şeylerin peşinde olduğumuzu hissetmem delilik mi?"

"Sana Vegas'ta şansımızın yaver gideceğini söylemiştim," diyor, şakacı gözleri uğur böceğimin cazibesine takılıyor.

Bakışları her daha uzun sürüyor. Bakışları altında tenim ısınıyor, duygularım minnettarlıktan arzuya dönüşüyor.

Ugh.

Sevişmek istediğim çekici, seksi, eğlenceli bir en iyi arkadaşımın olması çok can sıkıcı. Ama yıllardır bununla uğraşıyorum.

Ben hallederim.

Dostluğa yöneldim.

Ama Nolan bakışlarını kaçırıp bir elini saçlarında gezdirdiğinde, düşüncelerinden arınıyormuş gibi görünüyor.

Benimkilerle aynı düşünceler miydi? O da mı sıfırlanıyor? Oh, kahretsin. Oh, siktir. Aman Tanrım.

Bu biraz korkutucu.

Ama bunun bir önemi yok. Olmayacak şeylere kafayı takmayı reddediyorum. Bunu yapamam.

"Ve şimdi Vegas'tan çıkıyoruz," diyorum, plana odaklanmış bir şekilde, *sadece* plana. "Yolculuğumuz için bolca kafeine ihtiyacımız olacak. Sence hediye nedir? Sıcak kahve mi? Çikolata mı? Lahana cipsi mi?" Koridorda yürürken sordum.

"Atıştırmalıklar için dua ediyorum. Gece yarısı yolculuğumuzda kendimizi şımartabiliriz," diyor Nolan.

Evelyn'in kapıda eli boş beklediği oturma odasına ulaşıyoruz. Belki de atıştırmalık değildir.

Evelyn telefonundaki tılsımı döndürür. "Geldiğiniz için tekrar teşekkürler. Dot ve Bette seninle çok iyi vakit geçirdiler ve

The Extravagant'ın sahibi olan kadınlar, bu gece size bir süit ayarlamak istediler.
Zaten bir otel odanız var mı bilmiyorum ama-"

Nolan ve ben aynı anda, "Bunu alacağız," dedik.

ROLLER COASTER ÖPÜCÜĞÜ

Nolan

İnsanların neden bir şeyi dün gibi hatırladıklarını söylediklerini anlamıyorum. Dünün detaylarının yarısını bile hatırlamıyorum. Emerson'la sabah TV programının önünde buluştuğumda ya da akşam antrenmanından sonra Jason'la yemek yerken ya da gece çantamı hazırlarken ne dinlemiştim?

Hiçbir fikrim yok.

Ama Emerson'ın hafta başında sebze bürgeri bitirdiğinde dudaklarını nasıl yaladığını fotoğrafik olarak hatırlıyorum.

Arkadaşı Katie'nin neredeyse düğününde giydiği siyah nedime elbisesinin bana modellik yaparken göğsüne nasıl yapıştığını kristal netliğinde hayal edebiliyorum.

Bir şey daha var.

Vegas'taki öpücüğü tamamen hatırlıyorum. Belki de bu sikimin mükemmel bir hafızası olduğu anlamına geliyor. Tamam, sikim öpücük almadı ama kesinlikle dikkatini verdi ve tüm önemli verilerin tutulduğu Dick Merkezi Deposu'nda tüm verileri dosyaladı.

Fransa'dan yeni dönmüştüm. O ülkeyle bir alıp veremediğim yok ama Inés Delacroix'dan çok ama çok uzaklaşmak beni rahatlatmıştı. Ailem beni ona karşı uyarmıştı. Ağabeyim ve babam onun kötü olduğunu düşünüyorlardı.

Spoiler uyarısı: Haklıydılar.

O kadın bir nükleer reaktörden daha zehirliydi. Az bilinen bir gerçek: Bir kişi sadıksa ve diğerinin de birkaç sevgilisi varsa ilişkiler radyoaktif olarak nitelendirilir. Inés'in dört sevgilisi vardı, bu yüzden Amerika'ya döndükten sonra birkaç kez arındırma duşu almam gerekti.

Arkadaşlarım hiç vakit kaybetmeden beni oraya geri dönmeye teşvik ettiler.

Arkadaşım TJ mesajda, "Artık eski sevgilinin şeytani pençelerinden kurtulduğuna göre, bekârlığının avantajını tekrar kullanmanın zamanı geldi," demişti. "Ve bu Vegas'ta başlamalı."

Haklıydı. Üniversitedeki Quesadilla Kulübü'nden arkadaşlarımız -Dina ve Lauren- evleniyorlardı, bu yüzden tüm ekibi düğün için Vegas'a davet ettiler. Mükemmel bir hafta sonu, arkadaşlarla ve diğer yemek severlerle takılmak için bir şans gibi görünüyordu. Belki bir toparlanmanın keyfini çıkaracaktım ya da sadece dostlarımla vakit geçirecektim. Ne olursa olsun, TJ'e söyledim.

Ve böylece Vegas'a gittim, San Francisco'da yardımcı şef olarak yeni bir işe başlamadan önce iyi vakit geçirmeye hazırdım, internetten bulduğum bir grup oda arkadaşımın yanına taşınmadan önce bir mola.

Gelin ve damat yaklaşık on kişiyi ağırladı ve düğün hediyesi olarak fiş dağıttı. Düğünden önceki gece, mor olanları çıkardık ve New York, New York Hotel'deki blackjack masalarına gittik.

Arkadaşlarımız teker teker iflas etti ve hız trenine binmeye karar verdi -JJ ve Flynn, Dina ve Lauren ve diğerleri masalardan uzaklaştı.

Ama iyi oynuyordum, bu yüzden Emerson yanımdayken kumarhanede kaldım. Emerson ellerini kalçalarına sürerken ben beş yüz dolar yukarıdaydım ve çipi parmaklarımın arasında çevirerek kalmayı düşünüyordum.

Onun gerginliği.

Bunu üniversitede bir sınav yüzünden strese girdiğinde yapmıştı.

O yaptı o ne zaman o oldu endişeli hakkında onu
kız kardeşinin tıbbi randevular.

Dikkatim kart oyunundan başka yöne kaydı. "Neyin var? İyi misin?"

Ürpertici bir nefes aldı, gözleri arkadaşlarımızın kaybolduğu yere doğru
kaydı. "Sana bir şey söylemek zorundayım."

"Ateş et," dedim ve masadan paramı bozdurdum.

"Lunapark trenlerinden nefret ederim," diye ağzından kaçırdı, avucunu tekrar
kot pantolonuna sürterek.

Elimi onun elinin üstüne koydum ve sıktım. "O zaman gitmek zorunda
değilsin," dedim nazıkçe. "İndiklerinde onlarla buluşuruz."

Ama Emerson keskin bir baş hareketiyle endişesini üzerinden atmış gibiydi.
"Hayır, bunu yapmak istiyorum. Callie eskiden onları çok severdi. Çocukken
birlikte binerdik ama artık binemiyor. Kalbi ve her şeyi. Yolculuğumda buna
binmemi istedi."

Kafam karışmıştı. "Ama onlardan nefret ettiğini biliyor?"

"Evet. Ama şöyle bir şey var: Eskiden ben de onları severdim. Sonra geçen
yaz, beş dakika boyunca baş aşağı duran bir hız treniyle ilgili bir haber okudum.
Bunu John'a anlattım ve o bana lunaparklarda yaşanmış tüm korkunç olayları tek
tek anlatmaya başladı. Gerçekler parmaklarının ucundaydı."

Eski sevgilisi İşe Yaramaz Gerçek Freddie'den bahsedince alay ettim. "O
herif tam bir pislikti. Eğlenmekten acizdi. Size her yemeğin içindeki yağ
miktarını, duşta kayma riskini ve hız treninden düşme olasılığını söylemek
zorundaydı."

"Evet, sanırım o bir oyunbozan. Her neyse, Callie ve ben kısa bir süre önce
korkularımızla yüzleşmeye karar verdik. O da kendininkini yaptı zaten. Ergo . . ."

"Sıra sende mi?"

"Evet, ve onunkini de mahvetti. İşte fotoğrafı." Emerson telefonunu çıkardı, başparmağını ekranda kaydırıp ve bana kendisinin ve kız kardeşinin pembe, etli, damarlı, bir ayak uzunluğunda, süper güçlü bir tavşan oyuncacı tutarken çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi.

"Evet, bu benim de ödümü koparıyor," dedim, süper büyüklükteki penise bakarak. "Birinin yüzüne vurup bir gözünü çıkarabilirsin."

Homurdandı. "Evet, üstesinden gelmesi gereken korku buydu. Bir gözünü kaybetmek," diye kestirip attı.

Fotoğrafı inceledim. "Kız kardeşin dildodan korkuyor muydu?"

Emerson başını sallayarak telefonu arka cebine soktu. "Hayır. Bir tane satın almaktan. Daha önce hiç seks oyuncacı dükkanına gitmemişti. Ben de onu en sevdiğim yere götürdüm, tüm oyuncaklarımı oradan alırım." Emerson gülümsedi ve elini kalbinin üzerine koydu, kız kardeşinin başarısına gülümsüyordu - beynimin oynadığı langırt oyunuyla tam bir tezat oluşturuyordu, ziller çalıyor, ışıklar yanıp sönüyordu çünkü ... *seks oyuncakları*. "Ve yemin ederim, onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım." Boğuluyormuş gibi yaptı. "Koca bir kızdı, vibe'ın ayak parmaklarını kıvıran Os'lar sunma yeteneği hakkında her türlü soruyu soruyordu."

"Vay canına. İlham verici," dedim sertçe, çoğunlukla kafamda beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan bir dizi soruyu sormamak için. *Ne tür bir oyuncaktan hoşlanırsın? ve zevkten titremene, çarşaflara sarılmana ve adımı haykırmana neden oluyor mu?*

"Ve şimdi korkularıyla yüzleşme sırası bende," dedi. "Ama yardıma ihtiyacım var."

Gözleri bana yalvarıyordu ama koyamadım. "Başka bir seks oyuncacı getir götür işine ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Güzel dudaklarından bir kahkaha döküldü. En sevdiği oyuncacığını kullanırken o dudaklar nasıl görünüyordu?

"Önce roller coasterlar. Seks oyuncakları başka zaman," dedikten sonra omuzlarını dikleştirdi. "Benimle binecek misin?"

Daha bir cevap oluşturmamdan beynim sorularla doldu: Ondan hep etkilenmiş miydim? Konuşana kadar bunu hiç fark etmemiş miydim?

seks oyuncakları hakkında? Yoksa bunu kendime hiç itiraf etmemiş miydim?

Cevapları bilmiyordum. Ama yardım istediğini biliyordum ve bu da arkadaş zamanı olduğu anlamına geliyordu, boynuzlu köpek saati değil.

"Evet. Yapacağım."

Hız trenine doğru yürüdük ve telefonlarımızı ve gözlüklerimizi bir dolaba yerleştirdik. Sırada ilerlerken onu bir boksörle çalışan antrenör gibi heyecanlandırdım. Omuzlarını okşadım, *bunu yapabileceğini* söyledim ve gençken yaptığı gibi eğleneceğimize dair ona güvence verdim.

Sonra sıranın önüne ulaştık.

"Önden buyurun," dedim, tam bir centilmen edasıyla arabaları işaret ederken.

O bindi, ben de ona katıldım. Emniyet kemerleri indi ve bizi yerimize oturttu.

"Sana hiç krep tarifimi söyledim mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi, merakla başını eğerek.

Araba perondan uzaklaşırken ona nasıl harika yaban mersinli krepler yaptığımı anlattım. İlk öldürücü yokuşu tırmanırken elime uzandı ve avucumu sıkı, sonra parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Sıkı ve biraz da seksiydi. Parmaklarını elime sokup çıkarırken elimin üst kısmını okşadı.

Garip bir şekilde erotikti.

Vegas'ın soğuk gece havasında kreplerden bahsederken şehrin üzerinde yükseldik ve onu yere yatırdığımda beni tahrik etti.

Zirveye yaklaştığımızda, o daha hızlı okşadı ve ben daha sessiz konuştum. O an hiç beklemediğim bir şekilde çılgınca tahrik ediciydi, sanki beni parmaklarıyla baştan çıkarıyordu.

Aklımdan yeni düşünceler geçmeye başladı.

O seksi.

Eğlenceli.

Becermek istediğim arkadaşım o.

Yokuş aşığı indiğimizde, "Aman Tanrım" diye ılık attı ve adımı tekrar tekrar söyledi.

"Oh Tanrım, Nolan, oh Tanrım, Nolan, oh Tanrım, Nolan."

Adrenalinim hız treninin, hızın ve heyecanın etkisiyle tavan yaptı. Saçları yanaklarını kamçılıyordu. Yüzü kıpkırmızı oldu. Geliyormuş gibi adımı haykırdı.

Emerson hakkında bastırduğım her arzu, kirli düşünceler denizinin derinliklerinden yükseldi, yüzeye fırladı ve Dev Hıyar Poseidon gibi şaha kalktı.

O yolculuk beynimdeki şehvet deniz canavarının kilidini açtı.

Teşekkürler, heyecan yolculuğu.

Hız treni yavaşladı ve sonunda durdu, biz de atladık. Emerson kendinden geçmiş ve zafer kazanmış bir halde döndü ve kollarını bana doladı. "Seni öpebilirim."

Ona dopamin yüklü bir sırtış fırlatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar kendi pis zihnime saplanmışım. "Seni durdurmayacağım."

Omuzlarımı bırakarak yüzümü kavradı ve dudaklarıma vızıltılı, baş döndürücü bir öpücük kondurdu.

Sadece bir teşekkür öpücüğü. Bunu biliyordum. Dudaktan bir öpücük ne kadar iffetli olabilirse o kadar iffetliydi. Ama daha fazlasını arzuluyordum, bu yüzden o uzaklaşmadan önce yaklaştım, elimi yüzüne koydum, çenesini tuttum. "Sadece bir öpücük daha," diye fısıldadım.

Mükemmel bir şey söylemişim gibi çenesini yukarı kaldırdı. "Tamam," dedi nefes nefese ve istek dolu bir sesle.

Bir kez daha öpüştük. Artık coşkulu bir *aman Tanrım* öpücüğü değildi. Yavaş ve tatlıydı, içinde bir soru vardı. "*Sen de hissediyor musun?*" öpücüğüydü.

Hissettim.

Kesinlikle hissediyor gibiydi.

Vahşi öpücüğün beklenmedik bir sonuydu. *Evet, seni tekrar öpmek istiyorum* diyen bir bis.

Birkaç saniye sonra durduk, gözlerini kırptırıyor, hızlı hızlı nefes alıyordu. Elini saçlarında gezdirdi, yolculuktan dolayı hâlâ dağınıktı. "Vay canına."

"Evet. Vay canına."

Ama anın tadını çıkaracak zaman yoktu. Diğer yarışçılar ayrılmıştı ve fotoğraf kabininde çektirmemiz gereken bir fotoğrafımız ve bizi bekleyen arkadaşlarımız vardı.

Görüntüyü yakaladıktan sonra grubumuzu otelin bulduk. Dina, Lauren, TJ, Flynn ve diğerlerine katıldık ve bir dans kulübüne gittik.

Öpücüğü incelemedik. Belki de çok kısa olduğu için. Ya da belki önemli olacak kadar uzun olduğu için. Ve eğer önemliyse, bu bir riskti. Bizi arkadaş bölgesinden çıkarabilecek bir risk.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, düğün ekibi odalarımıza dağılırken, Emerson elini koluma koydu ve bana yolculuktaki fotoğrafımızı gösterdi. Neşeli görünüyorduk. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Kız kardeşim olmayan en iyi arkadaşım."

"Biliyorum, Em," dedim. "Biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Kahretsin, özür dilerim. Bunu nitelendirmek istememiştim."

Ama tamamen anladım. "Kendimi ikinci en iyi hissetmiyorum. Bir ikizin yerini dolduramazsın."

Hüzünle gülümsedi. Kız kardeşinin er ya da geç başına gelecekleri biliyordu. "İşte bu yüzden bu benim için dünyalara bedel, tıpkı senin gibi."

Onu yüzde yüz anlıyordum. Arkadaşlığımız bir öpücükten daha önemliydi. Bunu tekrar yapamazdık.

Mantıklı, gerçekten. Inés yüzünden berbat durumdaydım ve o da çıktığı erkekler tarafından mahvedilmişti. Ayrıca, onun odak noktası kız kardeşiydi ve ben de bir arkadaşımı kaybetmek istemiyordum.

Sadece inişli çıkışlı bir öpücüktü ve bir daha olmayacaktı.

* * *

İşte aynı şehirdeyiz. Hâlâ en iyi arkadaşız ama çok daha fazlasıyız. En iyi arkadaşlar ve iş ortakları. Çifte vurgun.

Ama hız trenlerinden kaçınırsak sorun olmaz. Extravagant'ta yok, o yüzden sorun olmaz. Sadece iyi.

Lobideki mücevher temalı zenginlik karşısında aval aval bakarken, otele hiç telaşa kapılmadan giriş yapıyoruz ve Emerson ufak tefek harcamalar için kredi kartını uzatıyor. Görevli bize iki anahtar kartı verdiğinde, çekip gitmeye hazırlandım.

Emerson dönüp memura bakar. "Oops. Sormam gerekiyordu. İki kraliçe var mı? Bir kral?"

Masadaki kadın monitöre bir göz attıktan sonra sırtıyor. "Bir kral dairesi ve büyük bir çekyat. Bu sizin için uygun mu?"

"Mükemmel," diyor.

Ve mükemmel. Bu otel süitinde iki kişilik yer var.

Asansörlere doğru gidiyoruz. "Meraklı zihinler bilmek istiyor - Papağan Kulübü'ne gitmek ister misiniz?" diye soruyor.

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniyemi alıyor - konuşan kuşların olduğu komedi kulübü. Ama başımı salladım. "Hayır, bölümü düzenleyelim ve yatalım."

Hemen cevap vermiyor. Birkaç saniye bekler. "Mükemmel plan."

Asansöre bindik ve üst kata çıktık. Yolculuk sonsuza dek sürüyor. Posterleri inceliyorum, *tam donanımlı olarak* tanıtılan oda olanaklarıyla ilgili bir tanesini okuyorum.

Ne için donanımlı?

Ama sormuyorum çünkü başka bir soru tüm gri maddemde patlıyor: Lunapark treni öpücüklerini mi düşünüyor?

On ikinci katta, birlikte lüks bir otel odasına giriyoruz ve sanki bir lunapark yolculuğunun ilk inişindeymişiz gibi hissediyoruz.

BORNOZ BENİ KURTARACAK

Emerson

Burası Teddy Bear Inn değil.

Bu oda Vegas'ta bir hafta sonu kaçamağının reklamı gibi. Günah Şehri fantezileri için bir ortam.

Döşeme tahtaları boyunca parlayan rüya gibi mavi ışıklara bakın. Görkemli süitten gelen yumuşak, boğucu müziği dinleyin.

Ve şuna bir bakın - caddenin karşındaki The Invitation'ın ışıkları bu süitin tavandan tabana penceresinde yanıp sönerken çökmekte olan bir manzara. *Bu gece RSVP*'yi yanıp sönüyorlar.

Pelüş safir renkli halı ayakkabılarımı kucaklıyor ve bana o küçük pislikleri çıkarmam gerektiğini hatırlatıyor.

Klimanın serinliği etrafımızı sararken bileklerime kadar uzanan botlarımı tekmeliyorum. "Burada kalmamıza izin verildiğine emin misin?" Şaka yapıyorum. "Yoksa buraya ait olmadığımızı fark edip tüm ayak takımını dışarı mı atacaklar?"

Nolan parmağını dudaklarına götürür. "Şşş. Eğer kimseye ait olmadığımızı söylemezsen, ben de söylemem."

Nolan da ayakkabılarını çıkarıp çantasını yere bırakırken, "Anlaştık," diyorum. Ben de kendiminkini yere bırakıp süitin geri kalanını seyretmeye koyuluyorum.

Oturma odasının ortasında mor renkli rahat bir kanepe, cam bir masa ve arkasında bir buz kovası bulunan şık bir bar yer alıyor.

Ve muhtemelen köşede bir yatak vardır. Yani, tabii ki. Bütün otel odalarında yatak vardır.

Yine de düşününce avuçlarım terliyor.

Ki bu çok saçma.

Nolan birçok kez benim evimde kaldı ve gece geç saatlere kadar süren planlama seanslarından sonra kanepemde uyudu.

Bu otel süitinde bir kanepe olduğu için yatağı paylaşmayacağız, öyleyse neden gözlerimi sıradan bir otel yatağına dikme ihtimali tüylerimi diken diken ediyor?

Bir yatağı idare
edebilirim. Önemli
bir şey değil.

Avuçlarımı kotuma sürterek, kanepenin yanından geçip köşeyi dönerken içimdeki endişeyi silmeye çalışıyorum ve-

Seks yataklarının kutsal anası.

Bu yatakta hiç uyuyan var mı? Sanki otelci iç mimarına demiş ki: *Bana sevişmek için bir yatak ver.*

Ve tasarımcı dedi ki: *Seksi hizmetinizdeyim.*

Kapak kırmızı.

Yastıklar beyaz.

Yatak başlığı gümüşü, dolgulu bir şeydir, ateşli bir erkeğin yüzünü sürerken avuçlarınızı çarpmak için mükemmeldir.

Vay be.

Bu da neydi Nancy?

Libidomu zaman aşımı sandalyesine sürgün etmeliyim.

Bu sadece sıradan bir yatak. Standart bir otel odasında. Daha önce de yataklarda uyudum. Ayrıca, Nolan ve ben bu gece çalışacağız. Sonuçta bu bir iş gezisi. Kalkışa geçmeye hazırlanan diziye odaklanacağız.

Nolan'a binip kovboyluk yapmak isteyen aşırı aktif hayal gücüne odaklanmayacağım. Kovboy kıza binmek. İnekler eve gelene kadar ona bin.

Bekle, yanlış benzetme.

Atıma binip koşarak . Evet, bu daha iyi.

Dönüyorum ve başparmağımı kanepeye doğru uzatıyorum, böylece rodeo yatağından olabildiğince uzaklaşabiliyorum. "Ben dizüstü bilgisayarımı alıp videoyu düzenleyeceğim. Sen de sosyal medya işlerini halledersin."

Nolan yatak odasının girişine yaslanır. "Önce duş almamın sakıncası var mı? Sizi bilmem ama ben sıcak bir otel duşuna dayanamıyorum."

Bucks'a bindiğim at. Whoa, Nellie.

"Duş mu? Kıyafetsiz mi? Şimdi mi?" Gıcırđıyorum.

Nolan başını eğiyor, beni bir antika dükkanındaki tuhaflıklar gibi inceliyor. Ve . "Genelde çıplak duş alırım," diyor, uzatarak. "Ama eğer önerin buysa kıyafetlerle de deneyebilirim. Bunu mu istiyorsun? Sıcak suyun altında tişörtüm ve kot pantolonumla mı durmalıyım?" Smiths tişörtünü çekiştiriyor.

Umursamaz bir omuz silkerek, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Yani, muhtemelen kıyafet- seçici davranırsam bedava olması en iyisi."

"Güzel. Bu şekilde deneyeceğim. Çıplak ve hepsi." "Ben de düzenleyeceğim," diyorum.

Gülerek, "Evet, düzenleme planlarınızdan bahsetmiştiniz" diyor.

Ciddiydim, açıkça. Düzenleyeceğim ve seni doğum günü kıyafetinle duş alırken düşünmeyeceğim. Sana katılmayı hayal etmeyeceğim. Beni ısırmanı, çürütmeni, iz bırakmanı istemeyi hayal etmeyeceğim.

"Ne kadar çabuk düzenlersem, videomuzu Evelyn'e o kadar çabuk gösterebilir ve ardından yarışma için YouTube'a gönderebiliriz," diyorum, hedeflerimize çok dikkatle odaklanarak.

İş hedeflerimiz.

Ve iş ortakları yataklarını paylaşmazlar. "kanepede yatarım," diye geveledim.

Ya da belki nalları . Belli ki ben bir kurbağayım. Azgın bir kurbağa.

"Hayır, kanepede uyuyacağım, Em," diyor Nolan, dudakları sırtacak kıvrılıyor. "Ama sen iyi misin? Hiperaktif görünüyorsun."

"Ben mi? Hiper mi?" Ses tonum glockenspiel aralığına ulaştı. "Sadece birazcık."

Bu düşünceyi dizlerimden kesip atmalıyım. "Ben iyiyim. Harikayım. Sadece heyecanlıyım. Videoda iyi bir iş çıkarmak istiyorum. Harika olmasını istiyorum. Her zaman en iyi kurguyu çekimden hemen sonra yaparım ve bu oda çalışmak için çok elverişli..."

Saçmalıyorum. Duş sadece bir . Bir oda sadece bir . Biz arkadaşız.

Ortağız. Hayalperestler.

Ama sevgili olmayacağız.

Derin bir nefes onu kovuyorum. "Git. Duş al. Kendini şımart. Süslü vücut yıkamalarını kullan. Eminim büyük, kabarık bornozları da vardır."

"Tanrım, umarım öyledir," diyor çantasını alırken sertçe. "Bornozdan daha çok sevdiğim bir şey yok." Nolan banyoya yöneliyor ve bir oda öteden inlediğini duyuyorum. "Emerson, bu banyo tam bir cennet. Geceyi burada geçirmek isteyeceksin."

Vazelin sürülmüş dişleri olan bir yarışma kızı gibi gülümsüyorum. Evet. Bu biziz.

Bir süiti paylaşan dostlar.

Tıpkı bir şovu paylaştığımız gibi.

Banyonun kapısı kapandıktan sonra kanepeye dalıp yüzümü yastığa gömüyorum ve çığlık atıyorum.

Sonra kendimi toparlayıp yardım çağırıyorum.

Doğrulup telefonumu aldım ve Katie'ye hızlıca bir mesaj gönderdim.

Emerson: Rastgele bir soru. Bir ile on arasında bir ölçekte, birlikte çalıştığınız adamlarla aynı otel odasını paylaşmak kadar tehlikeli?

Katie: Bunun hileli bir soru olabileceğini hissediyorum.

Emerson: Yani cevap ... hiç de tehlikeli değil. Güzel. Ben devam edeyim.

Katie: Biraz abartıyorum. . ama bu, sen ve sevimli gözlüklü, çekici, seksi ve dar tişörtlü seksi yardımcı sunucunun bu gece birlikte olacağınız anlamına mı geliyor?

Emerson: Çok kötüsün. Sevimli ve becerilebilir olduğunu söylediğin için teşekkürler. Ayrıca, *sadece aynı* odayı paylaşıyoruz.

Katie: Ah, sana *güçlü kal kızım dediğim* yer mı?

Emerson: Evet! Ama iyi olacağım. Güçlü duracak şey yok. Bana otel yatağında yatay şimmy-shimmy, bang-bang yapmak istediğini düşünmem için hiçbir sebep vermedi. . . Yani gerçekten, sadece varsayımsal seks sorusunu göz ardı etmeniz için ortaya koymam ve sonra gece için paketlemeniz gerekiyordu.

Katie: Yani bu bir hipotetik-seks olasılığını reddetme metni miydi?

Emerson: Ve işe yaradı! Yaşasın! Artık seks delisi değilim.

Mucizeler gerçekleşir!

Konuyu kapattıktan sonra süitteki müziğin sesini kısıyorum ve sıcak su sesi kafamı doldururken çalışmaya başlıyorum.

Nolan bir duvar ötede çıplak.

Nolan'ın elleri göbeğinden aşağı kayıyor. Nolan akıntının altında başını geriye yatırıyor.

"Gah!" Kendimi bir sapık rehabilitasyon merkezine kaydettirmeliyim.
"Odaklan, kızım. Sadece odaklan."

Ve derin, askerce bir nefesle, Herkülvari görevi yerine getiriyorum.

Düşün sesini kesiyorum ve onun çıplak halini hayal etmek yerine kıcımlı yırtarak videoyu kurguluyorum.

Ta ki on beş dakika sonra beline bir havlu sarmış, siyah saçları arkaya kaymış ve ıslak, siyah gözlükleri takılı bir şekilde dışarı çıkana kadar.

Yukarı bakıyorum. Bir su damlası yavaşça göğsünden aşağı süzülüp mutlu izine doğru yol aldığında çenem çözölmeye çalışıyor. Dilim damlacığı kışkanıyor.

"Vay canına, içerisi sauna gibi" diyor, kaslı kolunu banyoya doğru sallayarak.

Şu kol.

Onun mutlu izi.

Hormonlarım.

O kadar ağrıyor ki bacaklarımın arasına bir buz torbası koymam gerekiyor.
"Harika," diye mırıldanıyorum, sonra demir gibi bir iradeyle gözlerimi ekrana çeviriyorum.

İşte oldu. .

Şimdilik.

* * *

Nolan videoyu dahiyane bir çalışma olarak ilan ediyor ve ben de Evelyn'e gönderiyorum, dizüstü bilgisayarını yatağın üzerine koyuyorum ve sonra kendim duşa giriyorum. Dışarı çıktığımda, geceyi atlatmak için libido saldırı planımı uyguluyorum.

Kendimi kalın, kabarık bir bornoza sararak oturma odasına giriyorum ve diğer büyük bornozu Nolan'a uzatıyorum. Bir tişört ve basketbol şortu giymişti.

"Bornoz zamanı." Önünde salladım. "Yap ." Dudaklarını büküyor, sonra omuz silkiyor. "Vegas'tayken."

"Bizim için bir şey daha var," diyorum. "Küçük bir sürpriz." Ela gözleri sevinçle parıldıyor. "Sürprizlere bayılırım."

Çantama yöneliyorum ve iki paket yüz maskesi alıyorum, geçen hafta CVS'de indirimdeyken fazladan bir tane aldığım için minnettarım.

"Benimle yüz maskesi yapmak ister misin?" Kaşlarını çattı. "Yüz maskesi mi?"

"Eğlenceliler. Bunlar greyfurt. önce hiç yaptın mı?" "Hayır."

"Kazanmak için öz bakım. Hadi yapalım şunu." Çünkü yüzünüzdeki yağın seksi bir yanı yok.

Büyük boy havlu kumaştan bornozlarla eşleştirilmiş yüz maskeleri kanıtlanmış kadın ereksiyon katilleridir. Hiç kimse yüz maskesi takan bir arkadaşının yüzüne yüzünü çarpmak istememiştir. 1'den Einstein'a kadar bir ölçekte zekiyim.

"Ben varım," diyor Nolan. Onun hakkında sevdiğim şeylerden biri de bu. Rahat tavırları. Rahat tarzı. Cazibesi.

Yani, *bir arkadaş olarak* onun bu yönünü seviyorum. O gömleğini çıkarıp bornozunu giyerken ben sadece dostça şeyler düşünüyorum.

Banyoya girdik ve beş dakika sonra aptal yakışıklı yüzü kaygan pembe yapışkanla kaplanmıştı ve ben bir dahiydim.

"İtiraf et. Sakız gibi görünüyorum," diyor aynaya dikkatle bakarak. Evet.

Sadece arkadaşlık konuşması. "Ben de pamuk şekere benziyorum," diyorum.

"Şimdi bunları on beş dakika açık bırakacağız."

Nolan başını yatak odasına doğru çeviriyor. "Şu reçel nasıl yapılıp videolarını izlemek ister misin?"

Evet! Nasıl yapılır videoları, yüz maskeleri ve arkadaşlık ritüelleri. Odaları değiştiriyoruz ve o yatağa, dizüstü bilgisayarın yanına uzanıyor.

Seks yatağı.

Önemli değil, önemli değil, önemli değil.

Yanına yerleşiyorum, yakın ama çok yakın değil ve ekranı açıyorum. Bir bildirim beliriyor; güzel, cazip bir zarf simgesi ve üzerinde Evelyn'in adı. "Aç onu," diye fısıldıyorum saygıyla.

Cevabı kısa *ve tatlı-Bu bir başlangıç! Bu gece gönderebilir miyiz, böylece sabah aboneleri alabilsin?*

Nolan büyük bir heyecanla ekranı işaret ediyor. "Evet. Ana sayfanın tanrıları buna bayılacak."

Buna bayıldım. "Ona evet de. Cevap veremeyecek kadar titriyorum."

"Arkandayım." Klavyeye dokunuyor, ardından videoyu da yüklüyor.

Ama hâlâ titriyorum. Her şey mümkünmüş gibi geliyor. Faturalarımı hayal ediyorum. Öğrenci kredilerini. Borçlu olduğum miktarı. Borçlu olmamam gereken miktarı.

Bu ortaklığın temsil ettiği şansı düşünüyorum ve heyecandan titremekten kendimi .

"Nefes al, Emerson. Nefes al. Her şey harika olacak," diyor Nolan yumuşak bir sesle ve omzumu sıkıyor.

"Öyle," diyorum, inanmayı seçerek.

Ve bunu yaptığımda, sinirlerim kayboluyor.

Bir reçel videosu izliyoruz, bir ara çilekli bir reçel yapmak isteyip istemediğimizi tartışıyoruz. Aramız tekrar düzelmiş gibi görünüyor, sanki sıfırlama işe yaramış gibi. Otel odası kazanmadı.

Bir elimi kaldırıyorum ve yüzümdeki sert maskeye dokunuyorum. "*Yüz maskesi çatlağı* yapmak ister misin? Arkadaşım Jo ve ben FaceTime'da yüz maskesi taktığımızda bunu yapıyoruz."

"Bu bir şey mi? FaceTime'da yüz maskeleri mi?"

"Bu da bir şeydir." Bornozunun kolunu tutup çekiştiriyorum. "Hadi. Bunu aynanın önünde yapmalıyız."

Nolan bacaklarını yataktan dışarı sallıyor ve biz de çift lavabonun önünde yerimizi alıyoruz, pembe kabuklarımız çatlasın diye kocaman ve çılgınca gülümsüyoruz.

Ben gülüyorum. O da gülüyor. Çok iyiyiz.

O maskesini çıkarırken ben de aynısını yapıyorum.

İşim bittiğinde havluyla yüzümü sıvazlıyorum ve yatağa dönüyorum. Nolan beni takip ediyor ve bir elini yanağına koyuyor. "Harika görünüyor muyum?"

"Çok şiddetli," diye kabul ediyorum, sonra yerleşiyoruz ve rahatlamak için bir gösteri seçiyoruz-

İşte böyle dedi. İlginç romantik komediler benim . Onun da.

Belki ekranı daha iyi görebilmek için bana biraz daha yaklaşıyor. O yaklaştıkça, aramızdaki boşluk yarıya iniyor. Bekle, çeyrek. Bir muz büyüklüğünde.

bir muz sığdırabilirsin. Beni bu yataktaki adamdan ayıran tek şey bu.

Ya yolun geri kalanında mesafeyi kapatırsak?

Temiz kokusu kafamı dolduruyor ve keşkeleri düşünmeme neden oluyor.

Nolan omuzlarını dikleştiriyor ve yüzüme bakıyor. "Bekle biraz."

Diziyi durdurdum ama hayal gücümü durduramadım. "Ne oldu?" Gözlerinin beni bu kadar yoğun bir şekilde incelemesi karşısında nefes nefese soruyorum.

"Burada kaçırdığın bir nokta var." Bornozunun manşetini bileğine doğru çekerek kemer bağını bir çentik gevşetiyor, sonra kolunu kaldırıp bezle yanağını ovalıyor.

"Neredeyse bitti," diyor, sonra parmağının ucunu ıslatıp çene çizgimin üzerinde gezdiriyor.

Tüylerim diken diken oldu.

Nolan çenemi okşayarak biraz daha ovuyor. Nefesim kesiliyor. Özlem düğümünün etrafında yutkunuyorum, umutsuzca uyarılmamı gizlemeye çalışıyorum.

Parmağının yüzümde kaymasından.

Dudaklarının yakınlığından.

Dokunuşunun sıcaklığından.

Gözlerim açıkta kalan teninden göğsünün üst kısmına doğru kayıyor. Ağzımı tenine koymak istiyorum, onu ısırmak ve acısını öpmek istiyorum.

Yüz maskelerini siktir et.

Cübbeleri unutun. Beyaz bayrak sallıyorum.

"Neredeyse bitti," diye fısıldıyor, yüzümü okşuyor, yılların kontrol edilmemiş duygularını, şehveti, arzuyu harekete geçiriyor.

Üstesinden geldim.

Elimi kaldırarak göğsüne dokunuyorum, avucumun tenine değmesi karnımda bir sıcaklık patlamasına neden oluyor. Yavaşça, çünkü bu bir dönüm noktası, yukarı bakıyorum, ne göreceğimden emin değilim ama ne istediğimden eminim.

İlk hamlemin cevabını almak için yüzüne bakıyorum. O ela gözler ihtiyaçla parlıyor.

"Seni öpebilir miyim?" Nolan sorar. "Öp. *Lütfen*," diye fısıldıyorum.

Ve bu gece cevap veriyor.

TAM DONANIMLI TURNDOWN HİZMETİ

Nolan

Hayatın belli anları hakkında bir fikir vardır. Bazen başka seçeneğimiz yoktur. Bir tür kozmik güç bizi harekete geçmeye zorlar. İnsanlar genellikle bu "bir anda oluverdi" fikrini, o anın sıcaklığı içinde neden bir şey yaptıklarını haklı çıkarmak için kullanırlar.

Geçici delilik fikri. Ya da geçici bir şehvet patlaması. Ama günün sonunda ya da gecenin başında, bir seçim sadece budur.

Bir seçim.

Bunu siz yaparsınız ve bazen sonuçlarına aldırmadan yaparsınız.

Şu ben buyum.

Elim Emerson'ın çenesini kavırıyor ve olabileceklerin, yanlışların, patlayabileceklerin tamamen farkındayım.

Umurumda değil. Benim isteğim daha güçlü. Onu öpmeyi hayatımdaki diğer her şeyden daha çok istiyorum.

Ben de onu öptüm.

Oda sessiz, sadece bir otelin ortam gürültüsü var. Klimanın alçak uğultusu. Aşağıdaki trafikten gelen hafif korna sesleri. Ve ben onun ağzını ağzıma alırken, arzunun güm, güm, güm sesleri vücuduma çarpıyor.

İlk artan aciliyetiyle öpüşüyoruz. Doğru, bu bizim ilk öpücüğümüz değil. Ama *bu* bizim tek öpüşmemiz.

Yatakta.

Bizi engelleyecek hiçbir şey olmadan.

Dudaklar kayıyor. Nefesler birbirine karışır. Eller harekete geçiyor. Başparmağımla yanağı ve çenesi boyunca çizgiler çiziyor, parmaklarımla yüzünün şeklini haritalandırıyorum. Duyularımın Emerson'ın tadı ve hissiyle dolmasına izin veriyorum, sanki bir kadeh şarabın tadını çıkarıyormuşum gibi, tatları zihnimi dolduruyor.

Diş macunundan gelen hafif tarçın kokusu. Yüz maskesinin kalıcı greyfurt kokusu. Onun temiz, duş kokusu.

En önemlisi, açlığının tadı. Ondan yayılıyor.

Yumuşak mırıltılarında geliyor. Dudaklarının baskısında. Bu öpücüğün tam olarak ne olabileceğini bilmek ister gibi öpücüğü bir çentik atıp derinleştirirken dilinin hevesli keşfinde.

Bu tüm vücudumu saran bir öpücük, omuzlarımda, midemde, taşaklarımda hissettiğim bir öpücük.

Bunun her saniyesini hatırlamak istiyorum. Bu sarhoş edici öpücüğü ertesi gün ve bir sonraki gün ve bir sonraki gün hatırlamak istiyorum.

Ancak tüm anlar parçalanır, bir kaleydoskop başka bir sahneye geçer.

Boynunu ziyaret ediyorum, aşağı, aşağı, boğazının çukuruna kadar öpüyorum, orada yumuşak tenini ağzımı açarak okşuyorum, sonra yalıyorum.

Kulağıma seksi bir inilti ve devam ediyorum. Daha sert öpüyorum.

Emerson elini başıma dolayarak beni kendine doğru çekerken dudaklarından gırtlaktan gelen bir inilti dökülüyor, *daha fazla* kelimesinin hafif iniltisi. Zar zor

duyulabilir. Belki de ikimiz de bu anı çok fazla kelimeyle bozmak istemiyoruz.

Güzel. Çünkü bu seçimi analiz etmek istemiyorum. Sadece içinde yaşamak istiyorum. Yarın ne anlama geleceğiyle ilgilenmek.

Çünkü bu gece en iyi arkadaşımı becereceğim. Onu bu şekilde öpeceğim.

Sanki *daha fazlasının* emrini dinliyormuşum gibi.

Bu akşam ondan çarşafları sıyıran, ayak parmaklarını kıvıran bir orgazm çıkarma niyetiyle onu öpüyorum.

Ellerim kararlı bir tempoyla hareket ediyor, bornozunun bağını çözüyor, ama sonra duruyorum. Yukarı baktım. "Bu iyi mi?"

Gözleri arzudan puslanmış. "Çok ," diyor, sonra bir parmağını kaldırıyor. "Ama ..."

Ne merak ederek duruyorum. Gözlüklerime uzanıyor, yüzümden kaydırıyor, sonra başını eğiyor. "Ama belki böyle?"

Tanıdığım Emerson gibi çok flörtöz çıkıyor. Ama Emerson'ın umutsuzca deneyimlemek istediğim başka bir yönü de var.

Emerson hava karardıktan sonra.

"Gözlüklü bir yardım ettiğin için teşekkürler," diyorum komodinin üzerine koyarken.

"Her zaman. Ne kadar seksi olduklarından bahsetmiş miydim?"

Bornozunun bağını çözüp kumaşı açarken gülüyorum, sonra da hayal kırıklığıyla inliyorum. "Hayır, yapmadın ama ne olacak ki Emerson?"

Gözleri patladı. "Ne , ne? Sakın durduğumuzu söylemeye kalkma."

"Tanrım, hayır. Ama bornozun altında çıplak olmanı umuyordum. Sutyen ve külot giyiyorsun, lanet olsun."

Gülüyor. "Uygun bir şekilde, çıkarılabilirler."

"Çok uygun." Ellerimi yanlarında gezdiriyorum, teninin avuçlarındaki yumuşak hissinin tadını çıkarıyorum. Yakında kıyafetlerine de bakacağım. Doğru.

Şimdi, onun her yerine dokunmak istiyorum.

Ama soyunmaya hevesli görünüyor, çünkü ellerini arkasında birleştirip sütyenini çıkarmaya uzanıyor.

Başımı sallıyorum, bir elimle onu durduruyorum. Parmaklarım bileğini çevrelediğinde yeşil gözleri kararıyor.

Ahhh.

Bu bir ipucu.

Ve bu bana bir fikir verdi. Başparmağımı tenine bastırarak daha sert sıkıyorum.

Dudakları ayrılıyor ve ağzından çıkan ses yepyeni ve daha kirli. Seksi, açgözlü bir *evet*.

Biraz baskı, biraz acı onu harekete geçiriyor. "Seni soymama izin ver," diyorum.

Nefesi kesiliyor ve başını sallıyor. "Misafirim ol." Ellerini şiltenin üzerine bırakıyor ve benim devralmamı bekliyor.

Sütyenini çıkarıyorum, sonra hantal havlu kumaştan bornozu itiyorum. O da bana yardım ediyor, kıpırdanarak çıkıyor ve her iki eşyayı da yere itiyor. Ayağa kalkarak ben de bornozumu çıkardım.

"Artık bornozlara bayılıyorum," diye takılıyorum, açıkta kalan tenine hayranlıkla bakıyorum, göğüslerinin üst kısmı boyunca uzanan çillerle nefis bir şekilde solgun. Pembe, dik meme uçları dikkat çekiyor.

"Merhaba güzeller," diyorum memelerine, sonra üzerine çıkıp yüzümü ait olduğu yere gömüyorum.

Göğüslerinin vadisinde.

Onu öpücüklere boğarken, ruh hali bir kez daha değişiyor, sıkılaşıyor, yoğunlaşıyor. Hız trenine tırmanıyoruz ve gittikçe daha çıkıyoruz. Sırtını kamburlaştırıyor, nefes nefese kalıyor, sonra bir göğsünü ısırdığımda, dişlerimi bir meme ucunun üzerinde sürüklediğimde daha yüksek sesle nefes alıyor.

"Tanrım, evet," diye mırıldanıyor, altımda kıvranıyor.

Arkadaşım hakkında çok lezzetli sırlar öğreniyorum. Emerson biraz sert seviyor. Biraz sert.

Dilimin ucunu önce sağ, sonra sol göğsünün meme ucunda gezdiriyorum. Elleri başımı tutuyor, kavırıyor. Beni daha sıkı ve daha sıkı kavırıyor. İnlemeleri utanmazcaydı.

Ve devam etmekten başka seçeneğim olmadığını söyleyebilirim.

Ama gerçekten, meme uçlarını ısırmak, karnını öpmek, kalçalarını mıcıklatmak için bu seçimi tamamen kullanıyorum.

Sonra siyah külotunu çekip çıkarırken onu çıırılçıplak soymak ve manzaraya hayran olmak.

Islak. Parlıyor. Pembe.

"Kendine bir bak," diyorum, boğazımda bir gümbürtü. "Sadece kendine bak."

Gözlerimi çıplak vücudunda aşağı yukarı gezdirirken, kıvrımlarını ve çukurlarını, şeklini zihnime kazırken, sonra bacaklarına dokunduğumda etine yayılan ürpertiye hissederken, o anın tadını çıkarıyor, kirli bakışlarımın tadını çıkarıyor gibi görünüyor.

Başparmağımı kalçasına sürterek uğur böceği dövmesinin dış hatlarını çiziyorum. "*Bunun* sende olduğunu bilmiyordum," diye fısıldıyorum, sonra yüzümü siyah ve kırmızı mürekkebe daldırıyorum.

Onu oradan öpmek.

"Yessss," diye mırıldanıyor.

Dış hatlarını yalıyorum, kalçasını ısıyorum.

Leğen kemiğini kavislendiriyor ve dirseklerinin üzerinde yukarı doğru itiyor, gözleri külotuma takılıyor. "İlginç bir moda seçimi," diyor üzerinde pembe flamingolar olan kırmızı boxer külotuma bakarak.

"Şu anda gerçekten moda hakkında konuşmak istiyor ?" Ben de karşı çıkıyorum.

"İç çamaşırında flamingolar var. Hem onlar hakkında konuşmak hem de onları koparmak istiyorum."

Sırt üstü yatıyorum ve bel kemeriyle oynuyorum, alay ediyorum. "İki numaralı kapıyı seç. Şimdi. Hemen şimdi."

Üzerime tırmanıyor, bel kemerimi kavıyor ama sonra duruyor. Baş göğsüme düşüyor, hayal kırıklığı içinde inlerken kestane rengi saçları göğüs kaslarıma dökülüyor. "Prezervatif. Yanımda yok. Uzun zaman oldu" diye mırıldanıyor.

Ben de başımı yastığa bastırıp inliyorum. Ama sonra cesaretimi topladım. "Aşağı inip bir tane alacağım." *Tabii* . . . Komodine bir göz atıyorum. "Bu otel odaların tam donanımlı olduğunu söylemişti."

Yeşil gözleri parlıyor. "Lütfen güvenli seks için donanımlı olsun."

Bir kahkaha ve bir umutla kolumu çekmeceye uzatıyorum, kaydırarak açıyorum ve içine uzanıyorum.

Evet! Evet! Folyo hissi sikimi daha da sertleştiriyor. "*Bu* yatak açma servisi."

"Ve şimdi o kapıyı açacağım," diyor, sonra başparmaklarını boxer külotunun bel bandına geçiriyor ve aşağı kaydırıyor, beni soyarken vücudum boyunca hareket ediyor.

Sikim ona tek gözlü bir selam veriyor.

Keskin bir nefes alıyor, sonra dudaklarının kenarını ısıyor. Bir kez daha, ruh hali değişiyor. Vücuduma geri sürünüyor, tekrar üstüme çıkıyor ve sikimi kavıyor.

Diğer her şey Vegas gecesinde kaybolur. Tüm seçimler. Tüm sonuçlar. Tüm keşkeler.

Elinin hissine kadar damıtıyorlar. Gözlerindeki sıcaklık.

Beni okşarken ona kendimi .

Hareketlerini durduruyorum, sonra kolumu beline doluyorum ve yatağa doğru kaydırıyorum, böylece sırtı yumuşak otel çarşafına dayanıyor ve önümde hayranlıkla seyredeceğim çıplak bir şaheser gibi uzanıyor. "Sana bakmak istiyorum. Dokunmak istiyorum. Seni böyle becermek istiyorum," diyorum bacaklarının arasına diz çöküp ellerimi kalçalarından aşağı kaydırıp iyice bastırarak açarken. Başparmaklarımı etine batırıyorum, kısa tırnaklarım tenini çiziyor.

Sırtını eğiyor ve iniltisini saklıyormuş gibi yüzünün yan tarafını yastığa bastırıyor.

Çenesini tutup yüzünü geri çekiyorum, böylece bana bakıyor. "Seni görmeme izin ver."

"Tamam," diye mırıldanıyor, yüzünde çılgınca bir ihtiyaç ifadesi var.

Evet, bazen pes ediyorsun. Çünkü otuz yaşındasın. Çünkü itiraf etmek istemediğin kadar çok kez onu becermeyi düşünmüşsündür. Çünkü en iyi arkadaşından çılgınca etkileniyorsun.

Çünkü bunu yapmamak için pek çok neden var ama siz birbirini isteyen iki yetişkinsiniz. Bazen önemli olan tek sebep budur.

Prezervatifi takıyorum, sikimin başını ıslaklığına sürtüyorum, sonra yavaşça, lezzetli bir şekilde içine itiyorum. Nefes alıp veriyor, geriliyor, sonra devam etmem için başıyla işaret ediyor. İçine giriyorum, onu sonuna kadar dolduruyorum, dizlerini göğsüne doğru itiyorum, göğüs kaslarım göğüslerinden birkaç santim uzakta. Bana doğru uzanıyor, elleri omuzlarımin üzerinde kıvrılıyor ve yüzünü bana doğru kaldırarak bir öpücük istiyor.

Ve bu en iyi öpüşme ve en iyi seks türüdür. Öpüşme ve sevişme. Sikişmek ve öpüşmek.

O ritmi bulmak. Diğer kişiyle birlikte hareket etmek.

Onun işaretlerini takip ediyorum. Nefes alışımı dinliyorum. Yüzünü izleyin. Yüksek sesle konuşuyor, şaşırtıcı bir şekilde. Sanırım eğlence için flört ettiğini, gösteriş için kirli olduğunu düşünmüştüm.

Ama o ağız yatakta başka bir şeye dönüşüyor, parmakları saçlarımda gezinip çekiştirirken bir tür sınırsız gerçeğe.

Ağlıyor.

İnliyor.

Yalvarıyor.

Bu inanılmaz ve onu daha sert beceriyorum. Bir elim kıkına doğru kayıyor ve etini kavırıyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"İstiyorum," diye mırıldanıyor.

Tutuyorum ve yoğuruyorum, belki iz bırakıyorum. O muhteşem inlemeleriyle beni teşvik ediyor.

Yüzümü boynuna doğru eğip köprücük kemiğini ısıyorum. Kıçımı tutup beni daha derine çekerken dudaklarından uzun bir *ohhh* dökülüyor ve kulağıma fısıldıyor, "Yaklaştım."

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. "Seni oraya nasıl götürebilirim?" "Üstte olmama izin ver."

On beş saniye sonra manevra yaptık.

Üstümde, bana biniyor. Kendisiyle oynuyor ve aklını kaybediyor.

Göğüslerini sıkıyorum, meme uçlarını çimdikliyorum ve bakıyorum.

Utanmadan sıkıma binen, dudaklarını ayıran ve sonra ayrılan kadına bakıyorum.

O gece hız treninde yaptığı gibi adım haykırıyor, yüzü pembeleşmiş, saçları uçuşuyor.

Ama daha iyi. Çok daha iyi. Hepsi gerçek, hepsi doğru.

Sanırım bu başka seçeneğin olmadığı an. Onu orgazmik mutluluk diyarına kadar takip etmekten başka seçeneğim yok.

SABAH TAVUS KUŞU HESAPLAŞMASI

Emerson

Fantezilerle ilgili olan şey, işiniz bittiğinde sona ermesidir.

İşi bitirmek gibi.

Nolan'la seks yapmayı sayısız kez hayal etmiş olsam da, ertesi sabahı hiç düşünmedim. Buna gerek de yoktu. Gece geç saatlerde yatak odası rüyalarımın yönetmeni her zaman çarşafar arasındaki aksiyon sekansına odaklandı ve ertesi günü senaryolaştırmaya zahmet etmedi.

Senaryomdaki gün doğumu sahnesi boş bir sayfada açılıyor. Diyaloglarımı ve aksiyonumu çözmeye çalışıyorum.

Para atışından sonra ne geliyor?

Pornoda size göstermezler ama pisliği temizlemek zorundasınızdır. Gerçek hayatta da aynı şey geçerlidir ve buna hesaplaşma denir.

Ertesi sabah kör edici güneş ışığı pencereden içeri süzülürken, rahat otel yatağında gözlerim fal taşı gibi açık, Nolan uyandığında ne diyeceğimi düşünerek uyanık yatıyorum.

Otuz dört dakikadır burada yatıyorum.

Düşünüyorum.

İç çekerek oturma odasının kapısına bakıyorum. Yataktan kalkmak, telefonumu kontrol etmek, biraz çalışmak istiyorum. Ama ya bu onu uyandırır mı? Dün gece hakkında ne konuşuruz?

Hesaplaşmalar ağız ve konuşmayı içerir.

Ayrıca, tuhaflık.

En iyi arkadaşınız olan iş ortağınızla yattıktan sonraki sabah tuhaf olmaktan başka bir şey olamaz.

Belki de kaçınılmaz replikler olacağını söylemek için senaryoya ihtiyacım yoktur: *O için teşekkürler. Krep ister misin? Ya da "Çok iyiydi ama bir daha olmasını beklemiyorsun, değil mi? Tinder'dan yeni ve ateşli biriyle randevum olduğu için.*

Ya da daha kötüsü, hiçbir şey.

Midem altüst oldu. Ama ne bekliyordum ki? Biz bir şey olmayacağız. Cini şişeye geri koymanın zamanı geldi, böylece arkadaş kalabilir ve iş ortakları olarak ilerleyebiliriz.

Ne kadar tuhaf olsun. Dün geceki eğlence için ödenmesi gereken bedel bu.

Ve çok eğlenceliydi ve iyi ... gerçekten iyi ... ve inanılmazdı. Henüz sıcak yatağımdan ayrılmak istemediğim için yer değiştiriyorum. Artı, manzara. Başımı dirseğime dayayarak manzaranın tadını biraz daha çıkarıyorum. Bu topraklardaki en derin uykucu olan Nolan hâlâ uyukluyor, yüzü yastığına gömülmüş, siyah saçları her yöne doğru uzanıyor.

Kalbim biraz parlıyor çünkü o çok tatlı. Ve seksi.

Refleks olarak bir elimi kaldırıyorum, pürüzsüz sırtında gezdirmek, sabah ışığında altın sarısı, güneşin öptüğü teninin nasıl hissettirdiğini öğrenmek istiyorum. Boynunun yan tarafında bıraktığım o küçük çizimin işe yarayıp yaramadığını keşfetmek için. Yumuşak bir öpücükle onu yatıştırabilirsem.

Isırma, tırmalama ve pençelemeden rahatsız olup olmadığını da sormak için.

Ama ben cevabı biliyorum, ne kadar çok istediğini. Karnımda bir kıvılcım kıpırdıyor, ne kadar iyi hissettirdiğinin hain ve güzel bir hatırlatıcısı

vücutlarımızı birbirine karıştırır.

İçimdeki duygular tekmeleniyor ve yeniden elektriklenmiş bir sinir yumağı haline geliyor. *Bu çok iyiydi, sen inanılmazsın ve senin için de o kadar iyi hissettirdi mi* gibi çakıllı sabah sözcüklerini duymayı özlüyorum.

Riskli duygular.

Saate tekrar bakıyorum. Kırk bir dakikadır buradayım, bu da uçuşumuza sadece üç saat kaldığı anlamına geliyor. Gitmek için hazırlanmak beni meşgul edecek ve uzun bir hesaplaşmadan kaçınmamıza yardımcı olacak.

Sessizce banyoya gidip kapıyı kapattım ve hızlıca hazırlanmaya başladım. Dişlerimi fırçalıyorum, hızlı bir duşun keyfini çıkarıyorum ve o hâlâ uyurken giyiniyorum.

Oturma odasına gidiyorum, telefonumu dün gece bıraktığım yerden alıyorum ve rahatsız etmeyin seçeneğini kaldırıyorum.

Ana ekranım bildirimlerle dolu.

Ailemden bir e-posta; önizlemede *"İşte bizim kızımız!"* yazıyor.

New York'tan Jo'dan bir mesaj: *"Seni ne zaman tanıdığımı söyleyebilir miyim? Seninle gurur duyuyorum!"*

Bu oluyor mu? Sonraki simgeye tıklıyorum. Bölmede yetenek temsilcimiz Hayes'ten bir not beliriyor. *Hayatımı kolaylaştırdığın için teşekkürler. Sizinle ilgili yaptığım tüm o toplantılar çok daha ilginç hale gelecek!*

Derim karıncalanıyor.

Arzuyla ürperiyorum.

Tıklayıp açmam gereken bir e-posta daha var. YouTube'dan gelen bir mesaj ekranımın köşesinde yanıp sönüyor. Sanki Olimpos Dağı'nın tepesine çağrılmış gibiyim ve içeri giriyorum, saygıyla, başım eğik, Zeus'un ayaklarının dibinde bir diz çöküp yalvarıyorum. *Hizmetinizdeyim.*

Kaydırarak açtım, okurken kalbim boğazıma düğümlendi.

Sevgili Nolan ve Emerson,

Tebrikler! Dot ve Bette ile yaptığınız Muz Nasıl Yenir işbirliği, iki üst düzey ortağın yaratıcılığının parlak bir örneği. Sizi ana sayfada yayınlamaktan büyük mutluluk duyuyoruz. Lütfen bunun sürekli bir yarışma olduğunu ve yarışma tarihleri boyunca diğer yaratıcılardan yeni katılımların kabul edileceğini unutmayın. Tekrar katılmaya uygun değilsiniz, ancak işbirliği serisinin ilk kazananları olduğunuz için sizi tebrik etmek istedik.

YouTube

Keskin bir nefes alıyorum. Nefesimi tutuyorum. Başımı sallıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Açıyorum.

Şaka olmadığından emin olmak için notu bir kez daha okudum ve e-posta adresini de kontrol ettim. Evet, gerçekten de siteden gelmiş.

Sonra nefes veriyorum.

Göğsümde kramplar var.

Dünyanın en büyük video sitesinin ana sayfasına tıklıyorum. Bir dakika sonra, avucumu açık ağzımın üzerine kapatıyorum.

O benim.

Bu biziz.

Bunlar yeni arkadaşlarımız.

Uzun saniyeler boyunca donup kalıyorum, nefes nefese kalıyorum, bu yeni gerçekliğe alışmaya çalışıyorum.

Sonra mutlulukla göğsüme çarpmasına izin verdim. Sıçradım. Nefesim kesildi. Çığlık attım. "NOLAN!"

Örtüler hışırdıyor ve hızlı bir esnemeyle uyanıyor. "Ne oldu? Neler oluyor?"

Nolan yataktan yuvarlanırken yatak odasına koşuyorum, sabah odunu flamingo boxer'ını çadırlıyor.

Hem de çok.

Gözlerim manzarayı yemeden duramıyor.

Bu g n yaydın ŐiŐkinliĐi -düz ve gururlu- tamamen dikkat dağıtıcı. *Kadınlık organlarım mırıldanırken dudaklarımı yalamak* dikkat dağıtıcı.

Direnmeliyim.

Güçlü
kalmalıyım.

Ben neden buradayım? Doğru ya. Telefon için!

Ona doğru salladım, bu ulaŐılamaz gibi görünen çılgın, vahşi bir hedefi baŐardığımızın kanıtıydı. Bir Hail Mary pası attık ve maçı kazanmak için bir gol attık.

"Ana sayfa. Ana sayfa, ana sayfa, ana sayfa, ana sayfa, ana sayfa," diye Şarkı söylüyorum.

Nolan'ın farkına varması ağır çekimde gerçekleşir ve buna tanık olmak çok güzel bir Şeydir. Gözleri parlıyor, dudakları kıvrılıyor, ağzından Şok olmuş bir nefes .

Sonra fısıltılı bir *vay*.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, safir halının üzerinde ilerliyor. Kolları belimi sarıyor. Beni kocaman bir kucaklamayla kaldırıyor ve bir kez döndürüyor. Durduğunda, hala kucaklaŐıyoruz, çok sıkı tutunuyoruz.

"Sanırım neredeyse vardık," diyor ve ses tonunda büyük bir rahatlama ve çaresizlik var.

"Ben de öyle düşünüyorum," diyorum, sesim neredeyse kesiliyor.

Daha sert sıkıyor, boynuma karşı mutlu bir Şekilde i  çekiyor, çırpınan nefesi benimde geziniyor. "Buna çok ihtiya ım var. Kendimi toparlamaya gerçekten ihtiya ım var." Bu bir itiraf gibi, sadece en yakın arkadaşınızla paylaŐacağınız türden bir Şey. Yumuşak karnınızı, aynaya baktığınızda deĐiŐtirmek istediğiniz her Şeyi gösteren bir Şey.

"  eki düzen veriyorsun," diye onu rahatlatıyorum.

"Zar zor." Kendine çok yükleniyor. Bir süredir de  yle. AŐır  aŐarılı bir ailede, Nolan kendini dıŐlanmış biri olarak görüyor. Erkek kardeşi NFL'de oyun kurucu. Babası kendi işini kurmuŐ ve bu sayede  niversite eğitiminin bir kısmını karŐılamıŐ. "Ben kanepede otururken

Sörf. En son kendi evim olduğunda üç oda arkadaşımınla paylaşmışım ve berbattı."

"Ama belki de çok uzun sürmez," diyorum, ben de boğuluyorum.

"Kendi evimi almak istiyorum. Bunu ödemek istiyorum ..." Bunu söylemeye kendini zor tutuyor.

Boğazımdaki düğümün etrafında yutkunuyorum. "Biliyorum. Güven bana, biliyorum.

Aynı, aynı."

Öğrenci kredisi.

En azından ben diyorum.

"Ben de," diye yankılıyorum, göğsüm sıkışıyor, gözlerimden yaşlar akıyor. "Ama oluyor işte. Bunu sen . Dot ve Bette'i buldun ve bunun gerçekleşmesini . Kendini toparlamışsın."

Nolan beni kendine çekiyor, kolları daha da sıkı.

Yüzümü boynuna yaslıyorum. Uykulu sabahlar gibi, saatler önceki sevişmemiz gibi ve biraz da ben ve o gibi kokuyor. Başım dönüyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bırakmam gerek. Tüm bu duygular, sahip olamayacağım şeylere çarparak bir araya gelen bir dilek ve istek fırtınası gibi çalkalanıyor.

İkili cilveleşmeler işe yaramaz. Seks bir arkadaşlığı mahvedebilir ve bir ortaklığı kesinlikle bitirebilir. Özellikle de bir kişi kontrolden çıkmış duygulardan *muzdaripse*.

Dün gece onun için kesinlikle sadece seksti. Ama ben kendimi tanıyorum - benim için daha fazlası olabilir ve bu yüzden bunu bir ve bitti olarak bırakmalıyız. Yolumuza devam edeceğiz ve bu kariyer zirvesinin daha da yükselmesini sağlayacağız.

Ahtapot kollarımı boynundan çözüyorum, üzerinden kaydırıyorum ve geri çekiliyorum.

Ellerimi gömleğimin üzerinde yumuşatarak duygusal anı göz ardı etmeye ve bu günün geri kalanına, sonra bir sonrakine, sonra bir sonrakine odaklanmaya çalışıyorum.

"Daha fazla bölüm planlamak için uçağa binip eve dönmemiz gerekiyor. Belki de Şarap Ülkesi'ni biraz karıştırabiliriz? Yeni incelemeler yaparız, yeni izleyicilerimiz için çok sayıda yeni içeriğe sahip oluruz?"

"Bayıldım." Başını kaşıyor, sonra bir dakika bekle parmağını kaldırıyor, ela gözlerindeki o benekler bir planı olduğunu söylüyor. Ama önce yatağın etrafında dolaşıp komodinden gözlüklerini alıyor ve takıyor. "Keşke uçağımız bu kadar erken kalkmasaydı. Vegas'ta birkaç yeri ziyaret etmek ve yeni bir şehirden memnun kalmak için zamanımız olsaydı?"

"Belki daha sonraki bir uçuşa geçebiliriz," diye önerdim. "Dört ya da beş inceleme yaparız. Stok yapın."

Şehir çapında bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Zekâ ve güzellik," diyor. "Acele ve cazibe," diyorum ve sonra banyoyu işaret ediyorum. "Hazırlan."

On dakika sonra duştan çıktı, üzerinde beni hem gülümseten hem de acıtan tavus kuşu donu vardı.

Hayvan desenli boxer'ının tadını çıkaramıyorum. Başka tarafa bakıyorum, toparlanıyorum ve geride bir şey kalmış mı diye odayı kontrol ediyorum.

Sonra gidiyoruz, park yerinde kiralık arabamızı buluyoruz ve çantalarımızı bagaja atıyoruz. İkimiz de dün gece yaptığımız seks hakkında tek kelime etmedik.

Bir daha olamayacağımızı biliyorum. Ama sessizliği bunu masada düşünmediğini gösteriyor. Dün gecenin tekrarlanamayacağını biliyorum ama eğer yapabilseydik yapacağını söylemediği için kalbim biraz kırıldı.

Onun yerine, tek kelime etmeden yolumuza devam ediyoruz. Inés kalbini kırdığından beri yaptığı şey bu değil mi? Onu aldattığından beri, göğsündeki o organı flört ederek, çalım atarak, playboy tavırlarıyla korudu.

Yine de onu yargılamayacağım. Tango için iki kişi gerekir ve ben dün gece kesinlikle onunla dans ettim. Bütün gece fucktrot yaptık.

Yapabileceğim tek şey, bizi olduğumuz yere geri getirmek. İhtiyacımız olan yere.
ol.

Bir çizgiyi aştık ama bu tekrar yapabileceğimiz anlamına gelmez. Seks duygulara, duygular sorunlara, sorunlar da tam seyircisini bulmuşken programların dağılmasına yol açar.

Artık yatağı sallayarak gemiyi sallamak yok.

Birinin bunu söylemesi gerekiyor. Kontak anahtarını çevirmeden önce boğazımı temizliyorum. "Dün gece hakkında ..."

Ela gözleri kırılmalı ve biraz da özlemle parlıyor. "Öyle mi?"

Boğazımdaki bir kuruluğu yutkunarak geçiriyorum. "Şey ... bilirsin." İrkildim. *Bunun bir hata olduğunu* ya da bir *daha yapamayacağımızı* söylemeye dilim varmıyor, belki o da böyle hissediyor olsa bile.

Belki de bunun benim için ne kadar zor olduğunu hissediyordur. Sesi biraz ağırlaşarak araya giriyor. "Bunun bir daha olamayacağını mı söyleyecektin?"

Hem minnettar hem de üzgün bir şekilde iç çekiyorum. "Aklımı okumanın yolu."

"Aklını okumama gerek yoktu. Yüzünü okuyabiliyordum. Her şey ifadende ve gözlerinde."

Seni tekrar istiyorum ama sana direnmek zorundayım demese bile, bence bu onun gözlerinde de var. Sahip olmamam gereken şeyi isteyen tek kişi ben olamam. "Sen de düşünüyorsun, değil mi? Yani, o kadar çok şey var ki-"

"-söz konusu olan," diye tedarik ediyor.

Başımı sallıyorum, boğazım yine düğümleniyor, göğsüm geriliyor. "Aynen öyle." Gösterge paneline, seks kaptanımızın ötesindeki dünyayı işaret edencesine bir hareket yapıyorum. "Sonunda her şey bizim için gerçekleşiyor."

"Ve buna odaklanmamız gerekiyor," diye ekliyor, şimdi daha emin. Keskin bir nefes alıyorum. "Yani yapacağımız şey bu. Çalışacağız."

"Evet," diyor başını sallayarak. "Bu gösteri için de dünyalara bedel. Değil mi?"

Bana kabul etmem için yalvarıyor gibi geliyor ve ben de kabul . Birçok nedenden dolayı bu dizinin tutmasını istiyorum. Kız kardeşim için, Nolan için, kendim için.

"Gösteri dünyalara bedel," diye yineliyorum. Sırf ondan hoşlanıyorum diye bu şansın elimden kaçmasına izin veremem.

Tek dileğim, uçuşumuzu değiştirirken, şehri gezerken ve fazladan zaman ayırarak olabildiğince çok sayıda havalı ve gözde restorana uğrarken biraz daha az ağrması.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, yorgun ve enerjik bir şekilde, San Francisco'ya dönmek üzere Super Saver uçağımıza bindik. Ben kemerimi bağladım. Nolan da aynısını yaptı. İki sıra arkamızda bir tavus kuşu oturuyor. Gülmemeye çalışıyorum ama yine de gülmekten kırılıyorum.

Nolan beni dürterek fısıldıyor, "İtiraf et. Boxerımı düşünüyorsun."

"Belli ki."

"Sanırım artık sırrımı biliyorsun," diyor, bakışları sanki tek sırrı giydiği külotun tarzıymış gibi kasıklarına kayıyor.

Gözlerini kapatıyor ve gözlüklerinin arkasında kilometrelerce uzakta hissediyor.

Onun diğer sırlarını da bilmek istiyorum. Arada sırada ona öğrenci kredimle ilgili gerçeği söylemek istiyorum, ama aptal gibi görünmeden kelimeleri çıkarabilir miyim bilmiyorum.

Ben ona sırlarımı anlatırsam o da bana anlatır mı?

Dün gece ona benimkilerden bazılarını gösterdim. Yatakta istediğim şeyleri. Biraz incinmek, biraz acı hissetmek istediğimi.

Daha da ötesi, onu ne kadar istediğimi gösterdim.

Ama uçak gece gökyüzüne doğru süzülürken, bu isteklerimi paketleyip bir rafa koyuyorum.

BU ÇOK ÇABUK GARİPLEŞTİ.**Nolan**

Emerson ve ben birbirimiz için pek çok şey olduk. Tanıştığımızda, benimkinin yanındaki birinci sınıf yurdunda kalan komik, cesur, çilli esmer bir kızdı. *Les Mis*'in tüm şarkı sözlerini biliyordu ve gece atıştırması olarak Tarçınlı Hayat Gevreği yemeyi seviyordu ama benim sevdiğim Lucky Charms'ı değil çünkü içindeki şekerlemeler etle yapılıyordu. Bunu öğrenmek iğrenç bir şeydi ama bu beni mısır gevreğini mideye indirmekten alıkoymadı.

Yıllar boyunca, Lauren ve Dina'nın süitindeki mobilyaları bir gece yurdun bodrum katında yeniden düzenleyerek şakalar yaptık.

Sınavlar yüzünden strese girdik.

Üniversiteden beri, şehrin dört bir yanındaki barlarda birbirimiz için hedefler belirleyen kankalar ve kadınlar olduk.

Hayat akıp giderken, bizimle olan şeyler eğlenceli, kolay, mutlu ve hüzünlü oldu. Inés ile Fransa'da olduğum zamanki gibi sessiz de oldu. Emerson'ın ikiz kız kardeşinin öldüğü ve arkadaşımın haftalarca kollarımda ağlayıp aylara yayıldığı zaman olduğu gibi, işler sadece boktan oldu.

Birbirimizin hayatına girip çıktık, ama çoğunlukla girdik ve neredeyse her zaman birbirimizi anladık.

Şimdi, Vegas'tan üç gün sonra, işler böyle, *gerçekten garip*.

Yani, büyük harflerle. Altı katlı billboard tarzı.

Beni Jason'ın evinin önünden Wanda'yla aldığı anda oyunun adı rahatsızlıktı. Planımız Wine Country'ye gitmek ve yeni bir lokantayı ziyaret etmektir.

"Hey," diyor, biraz .

"Merhaba," diyorum, biraz rahat bir şekilde, bunun yardımcı olacağını umarak.

Küçük arabasıyla kaldırımdan uzaklaşıyor ve GPS yol tarifini söylüyor.

"Ee, nasıl ?" Kulağa çok gelse de soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Seni dün gördüm. Hayes Valley'deki dondurmacıda. Hatırladın mı? Her şey hâlâ iyi."

"Biliyorum. Sadece soruyordum." Vay canına, bu savunmacı bir ses gibi geldi. "Nasıl olduğunu soramaz mıyım?"

"Tabii ki." Golden Gate Köprüsü'ne doğru ilerlerken kaşlarını çatıyor.

"Kusura bakmayın. Ben iyiyim. Hatta harikayım. Manzara inanılmaz. Ya sen?"

Ve hepimiz iş yapıyoruz.

Tamamdır.

"Daha iyisi olamazdı," diyorum, her ne kadar şimdi arabada üçümüz olsak da - Emerson, ben ve aramızdaki garip gerilim.

İşte biz seks sonrası böyle yapıyoruz, garip bir şekilde. Rahatsız bir şekilde.

Lokantada, birkaç yemeği test ederek bölümümüzü çekiyoruz. Kinoa kasesini ağzında bir *lezzet şöleni* ilan ediyor ve benim buna hemen flörtöz bir cevabım yok.

Neyim var benim?

Ancak bölümün geri kalanı sağlam, umarım kimse benim oyundan çıktığımı fark etmez.

Kes tuşuna basıp kaydı sonlandırıyorum ve Emerson'la dikkatimizi bizi görmeye gelenlere çeviriyoruz.

Kapıdan yılan gibi bir kuyruk çıkıyor; bizim yaşımızda bir sürü erkek ve kız, yirmili yaşlarının başında bir sürü kadın. Bazı yaşlı hayranlar da var, daha çok Dot ve Bette'in yaşındakiler, ki bu harika. Daha önce bu demografiyi hiç çekmemiştik. Ayrıca promosyondan önce çektiğimiz hayran sayısının iki katını, belki de üç katını çektiğimizi söyleyebilirim.

Fotoğraf çekiyoruz, sohbet ediyoruz ve tişörtleri imzalıyoruz ve ben garipliğe *siktir* git diyorum çünkü bu hayat daha iyi. Zirveye veda etmeye başlıyorum ve bu iyi hissettiriyor.

Ta ki sıranın sonundaki sevimli bir sarışın bize ulaşana kadar. Gözleri Emerson'dan bana kayıyor. "Bundan sonra boş musun, Nolan? Yoksa çıkıyor musunuz?"

Lanet olsun. Direkt konuş.

Emerson ağzı kapalı bir şekilde gülümsüyor. " sadece bir arkadaş," diyor omzumu okşayarak. Sonra arkasını dönüp çantasını hazırlıyor.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye soruyor kadın ve ben onun cüretine hayran kalıyorum. Bir yabancıya çıkma teklif etmek kolay değildir, onu internetteki varlığından tanıdığınızı düşünseniz bile.

"Teşekkürler, ama şovla oldukça meşgulüm," diyorum.

Lokanta sahibi çıkarken bize paket servis veriyor ve biz de ona teşekkür ediyoruz. Emerson ve ben eşyalarımızı onun küçük arabasının arka koltuğuna yüklüyoruz, ben yolcu koltuğuna oturup bacaklarımı rahatsız edici bir şekilde katlarken yiyecekleri ayaklarımın altına sıkıştırıyorum.

"Wanda'nın büyüklüğü için özür dilerim," diye mırıldanıyor, bu genellikle söylediği bir şey. Arabası bana yüksük gibi gelebilir ama işimi görüyor.

"Bunun için özür dilemene gerek yok," diyorum. "Şarap Ülkesi'ne gitmek için tekerleklerimiz olduğu için mutlu ol."

Kasaba meydanında öğleden sonra trafiğinin içinden geçerken cevap vermiyor. "Biliyor musun, eğer birisine evet demek istersen

Birini bulabilirsin," diye teklif ediyor, biraz gergin bir sesle.

Alay ettim. "Ne?"

Elini lokantaya doğru sallıyor. "Arka . Sadece söylüyorum." "Evet, anlıyorum. Sanırım senin için de geçerli."

"Teşekkürler mi?" diyor ama bu bir soru.

"Bir şey değil mi?" Neden bunu da bir soru haline getirdiğimi soruyorum.

Emerson üzüm bağlarının yanından kıvrılan dolambaçlı bir yola sapıyor.

"Yani, buna karar verdik, değil mi?"

Göğsüm sıkışıyor, içime bir huzursuzluk yayılıyor. "Biz de buna karar vermiştik," diye sertçe onaylıyorum.

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, "En iyisi bu," diyor. "Biliyorum. Güven bana, biliyorum."

Bir mil boyunca sessiziz, sonra bir tane daha, sonra birkaç tane daha. Bu da garip. Biz sessiz insanlar değiliz, ama şimdi aramızda kalın bir battaniye gibi asılı duran ağır bir sessizlik var. Boğucu ve takmadığım bir kravatı gevşetebilirmişim gibi yakama uzanıyorum.

Konuşacak binlerce şey var - dizi, gördüğü ilgi, Dot ve Bette'in bize gönderdiği teşekkür pastaları, Hayes'ten gelen ve çeşitli görüşmeler yaptığını söyleyen e-postalar ... Bir gün New York'ta tekrar çekim yapma isteğimiz var. Bir yıl önce orada bir haftalık bölüm çekmiştik. Belki birkaç Büyük Elma videosu için daha sponsor bulabiliriz.

Ama bu konuların hiçbirini açmıyorum. Onun yerine elimi Bluetooth hoparlöre uzatıyorum. "Müzik dinlemek ister misin?"

"Evet." Cevap anında geliyor, sanki sessizliği seslerimizden başka bir şeyle doldurmak için güçlü bir arzunun altını çiziyor.

Araba The Wallflowers'ın sesiyle doluyor. Belki de *Rent* ya da *Wicked* yerine benim favori grubumu seçmesi bir zeytin dalıdır.

Belki de bu garipliğin geçeceğine dair bir işarettir. Lütfen, bir an önce geçsin.

* * *

Birkaç gün sonra Oakland'da yeni bir salata barındayız ve çekim yaparken salatadaki tavuk etinden bahsediyorum.

"Etini seviyorsun," diyor, tüm şımarıklığı ve .

Gözlerim açıldı. Bu iyi bir şey olmalı. Yolumuza devam ettiğimizin bir işareti.

Kaşlarımı çatıyorum ve "Sen de öyle" diye karşılık veriyorum.

Ekstra imayı düşünmeden önce flörtün üzerine yatıyorum. Bir an için Emerson'ın yüzü pembeleşiyor ve ifadesi ciddi bir şeye dönüşüyor.

Kahretsin. Kamera önündeki gariplik artık sıradan bir şey mi olacak?

Beklediğimden daha uzun bir süre sessiz kalıyor, sonra omuzlarını dikleştiriyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Ve top oynamaya geldi. *Sopayı kaldır.* "Eminim," dedim.

"Sanırım, ama sadece belirli türlerde," diyor alametifarikası olan mırıltısıyla.

Bekle. Sikimden mi bahsediyor? Herif öyle düşünüyor çünkü kotumun içinde oturuyor. Masalar için Tanrı'ya şükür.

Taraftarlar şakalarımızı onaylıyorlar.

"Nolan sana yemek orgazmı mı yaşıyor?" diye soruyor biri.

Emerson'ın yanaklarındaki pembe, renk paletini kiraz rengine yükseltiyor.

Ama o saçlarını şımarıkça savurarak buna katlanıyor. "Nolan bana her zaman yemek kasılması yaşıtır," diyor, yavaşça ve uzatarak ve herhangi bir sönmeye yardımcı olmadan.

Çekimimiz bittiğinde, onun etkisinin geçmesi için bir dakika bekliyorum, sonra her zamanki gibi fotoğraf için poz veriyoruz. Sıranın sonunda kelepçeli kot pantolon giymiş sakallı bir adam Emerson'a doğru yürüyüp beni işaret ediyor.

"Hey, siz ikiniz bir şey misiniz?"

Yumruklarımı sıkıyorum. Neden soruyor ki?

"Biz sadece arkadaşız," diyor Emerson soğuk bir sırıtışla.

Sırıtarak odağını sadece ona çeviriyor. "Ah, demek ki-"

"Hayır. Hayır demek," diye araya girdim.

Adam ellerini kaldırır ve geri . "Üzgünüm, dostum."

O gittiğinde, bana *ne oldu* bakışı attı. "Gerçekten mi, Nolan?" "Oh, ondan hoşlanıyor muydun?"

Gözlerini kısar. " bu değil." "Mesele ne o zaman?"

Tripodu sırt çantasına bırakırken "Bir hayranla böyle konuşma" diye fısıldıyor.

"Bunu kadınlara her zaman söylüyorsun." *Öyle olduğunu biliyorum ama ben neyim* ve bundan nefret ediyorum.

"Hayır, *sadece arkadaş olduğumuzu* söylüyorum ve bunu kibarca söylüyorum."

Ama erkekler ona asılmamalı. "Em, o herif sana asılıyordu, ben de müsait olmadığını açıkça belirttim."

Sırt çantasını takar, kollarını kavuşturur. "Buna sen mi karar vereceksin?"

"Yani bu kadar mı? Mesele bu mu?" Bu konuşmadan ve bu konuşmadaki kendi rolümden iyice hüsrana uğramış bir şekilde ısııyorum. "Onunla çıkmak istedin mi?"

"Hayır. Ama bu değil."

"Öyle gibi görünüyor," diyorum.

"Mesele şu ki, ben kendi ağız olan yetişkin bir kadını. Büyük bir ağız, çok teşekkür ederim. Kendi adıma cevap verebilirim. Onu kendim geri çevirebilirim. Bildiğiniz gibi, bir pislik olabilirim. Ama bu öyle bir durum değildi." Öfkeyle bloğun aşağısını işaret ediyor. "Düzenlemek için yandaki kafeye gidiyorum."

"Sosyal işleri ben yaparım," diye mırıldandım.

Kafede aynı masaya oturuyoruz, Emerson espressosunu iki yudumda içiyor ve *gürültüyle* yere bırakıyor. Ekran dokunurken sessizlik etrafını sarıyor. *Tap, tap, tap.*

Tuşlara vuruyor, sessizliği noktılıyor.

Ama söyleyecek bir şeyim yok çünkü onu şu pantolonu kıvrılmış sakallı adamla çıkarken hayal ediyorum. Ya da başka bir adamla. Eski sevgilisi John gibi sıkıcı bir kurbağa ya da bir yıl önce çıktığı ve onunla birlikteyken başkasına aşık olan o herif. Hayden, ya da Butthead, ya da Shit for Brains. Adını hatırlamak bile istemiyorum.

Hayran mesajlarına cevap verirken dişlerimi gıcırdatıyorum. Düzenleme yaparken ofluyor.

Sonra dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Biliyorsun, istersen biriyle görüşebilirsin," diyor sıkıntıyla, sanki kelimeler diline tam olarak oturmuyormuş gibi.

Gözlüklerimi çıkarıp burnumun kenarını çimdikliyorum. "Emerson. Artık kimseyi görmeyeceğim. Bir süredir kimseyle görüşmedim. Tek umursadığım şey gösteri ve aramızdaki bu aptalca gariplikten kurtulmak, tamam mı?"

Dudakları bir cetvel gibi. "Ben de."

Yine yanlış bir şey söyledim. Sanırım doğru şeyi biliyorum - birkaç dakikadır beynimde dönüp duruyor - ama söylemek zorundayım. Emerson'ın çenesi düşük olduğundan ve bunu bir noktaya parmak basmak için kullandığından - ben bunu görmezden geldim.

"Özür dilerim," diyorum ona. "O ... *adama* hiçbir şey söylememeliydim." Son kelimeyi homurdanarak söyledim. "Bana düşmezdi ve haklısın. Kocaman bir ağzın var ve bir sık kafalıyı alt edebilecek yeteneğe sahipsin."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve dudakları aralanıyor. "Neden onun sık kafalı olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü berbat bir erkek zevkin var," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Ona demek istiyorum *ki, seni anlamayan başka bir adamla birlikte olamazsın. Ya da sana saygı duymayan. Ya da sana iyi davranmayan.* Onun yerine, "Bir dahaki sefere kalplerini kırmana izin vereceğim." diyorum.

"Teşekkürler."

Bakışlarım onda kilitli kalıyor. "Eski halimize dön, tamam mı?"

Hafif bir tebessüm ediyor, belki de rahatlamış bir tebessüm. "Ben de özür dilerim. İşler garipleştiği için üzgünüm." Bir elini yanağında gezdiriyor, sonra uzun bir nefes veriyor. "Sadece... Ben sıradan seks yapmam, Nolan. Sonrasında nasıl davranacağımı bilmiyorum."

Bu bir itiraf ve ben buna minnettarım. Nihayet, nihayet, odadaki fil hakkında konuşuyoruz.

"Anlıyorum," diyorum usulca, eline uzanıp sıkıyorum. Dostça bir şekilde. "Sadece kendimiz olalım mı? Bunu yıllarca yaptık. Yine yapabiliriz."

"Evet, biliyorum. Özür dilerim; bu aptalcaydı. Ben de kimseyle görüşmek istemiyorum." Sonra gülüyor. Bu harika bir ses, rahatlamış bir ses ve omuzları gevşiyor. "Sanırım gerçekten garip ve tuhaf olmamız gerekiyordu."

"Belki de öyleydik," diyorum gülümseyerek.

O da sırtıyor, gözleri canlı. "Yani ... seks harikaydı. Ama bu arkadaşlık daha iyi. Yeri doldurulamaz." Ondan bana doğru eliyle işaret ediyor. "Sadece seninle özgürce konuşabilmek. Değil mi? Bunu kaybetmek istemiyorum. Önemli olan bu."

Ellerimi başımın arkasına koyup tek bir şeye odaklanıyorum. "Yani seksin harika olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerini deviriyor ve bana bir peçete fırlatıyor. "Tam bir erkeksin."

"Öyleyim."

Aynen böyle, tüm gariplikler binayı terk eder.

Onu hâlâ istiyor olmam çok kötü. Ama her zaman istediğini elde edemezsin.

* * *

O gece bir otobüse atlayıp beyzbol sahasına doğru yola *çıktım* ve yol boyunca haber uygulamama tıklayarak "*İstenmeyen Hikayeler*" adını verdiğim haberleri takip ettim.

Beni gözlerimden bıçakla.

Bana sunulan makaleleri gıda bilimindeki gelişmeleri, en tuhaf yeni lokantaları, moral veren hayvan hikayelerini, yeşil enerjideki güncellemeleri ve *Ölmeden Önce Yemeniz Gereken Yedi Kahvaltılık Gevrek* ve *Gelmiş Geçmiş En İyi Yirmi Otomatik Düzeltme* gibi karşı koyamadığım listeleri içerecek şekilde özenle seçtim.

Hmm. New York'ta organik böcekler servis eden yeni bir pop-up restoran olan The Green Ant hakkında bir şeyler mi okumak istiyorum yoksa Cinnamon Toast Crunch'ın neden hayat değiştirdiğine dair bir yazı mı? Başparmağım BuzzFeed listesinin üzerinde gezinirken TJ'den bir mesaj geliyor.

Üç numaralı kapıyı seçiyorum: Bir arkadaştan gelen mesaj.

TJ: Gerçek şu ki, Emerson'ın bugün programınızda *sadece belirli türler* derken sizin aletinizi düşünüp düşünmediğini merak ediyordunuz.

Gerçek şu ki, sen bir büyücüsün.

Evet! Zihin okuma süper gücüm birinci sınıftır.

Süper güç olarak gerçekten bunu mu istiyorsun? Zihin okuma mı? Zihin genellikle pis bir yerdir.

Madencilik pisliği için her şeyi yaparım. İşimi kolaylaştırıyor. İlham, bebeğim! Ayrıca, o güzel kafanın içinde neler döndüğünü anlayabilmem seni öldürüyor. Yani, eğlence faktörü benim için de işe yarıyor.

Harika. Ben senin için sadece bir sirk maymunuyum.

Doğru. Ayrıca dolabımda son gelişinden kalma fazladan bir kutu Kont Chocula var. Senin için saklamamı ister misin?

Bilin bakalım şimdi kim zihin okuyabiliyor? Bu sorunun anlamı beni özledin!

Hayır. At. Hiç.

Harika. Ben de New York'taki hiçbir pisliği özlemiyorum.

Bu büyük bir yalan. New York'taki dostlarımı özlüyorum ve birkaç ay önce oraya tek başıma gittiğimde çok eğlendim.

Şimdi oraya geri dönmeyi umursamazdım.

Bazen New York benimmiş gibi hissediyorum, şarkıda söyleneni yapabileceğim bir yer - *orada* yapabileceğim.

Bu gece sadece beyzbol sahasına gitmem gerekiyor, bu yüzden TJ ile birkaç durak daha sohbet ettikten sonra stadyum otobüsten iniyorum.

Babam kapının dışında bekliyor - Jason ve beni bu akşam Cougars beyzbol maçına götürecek. Bizim için bira alıyor, sonra bizi birinci kale çizgisinde kaptığı koltuklara yönlendiriyor.

Babam sadece en iyi koltuklarda oturur. En iyi birayı içer.

En iyi çocuklara sahip.

Jason sahayı işaret ediyor. "Bir dakika içinde yanınızda olacağım. Grant'e merhaba demem gerek."

"Gösteriş," diye takılıyorum.

Kardeşim omuz silkip gülümseyerek tribünlerin kenarına gidiyor ve takımın ilk yakalayıcısıyla, bir profesyonel oyuncudan diğetine sohbet ediyor.

Oturduğumda babam elini omzuma koyuyor. "Sana Ana Sayfa'nın Kralı diyeyim mi oğlum?"

Bu bir çeşit iltifat ama onunla iş konuşmaktan hoşlanmıyorum. "Elbette, baba. Bu hiç de garip olmaz," diyorum sert bir şekilde.

"Oraya doğru gidiyorsun. Ama teklifimin geçerli olduğunu biliyorsun," diyor ve birasını kaldırıp uzun bir yudum alıyor.

İşte bu yüzden iş konuşmayı sevmiyorum - çünkü bana bir kez daha teklifte bulunacak.

"Biliyorum ve minnettarım. Ama sence Cougars bu gece galibiyet serisini uzatacak mı?" diye sordum.

Sırada ne olduğunu biliyorum. Babacan okşama. Ciddi bakış. Gözlerindeki endişe. Bundan kaçınmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Ciddiyim evlat. Yardıma ihtiyacın var mı? Palo Alto, Menlo Park, Pier 39, Sausalito'da açılan şubelerim var. . . Bay Kurabiye'den istediğınızı seçebilirsiniz."

Babam yıllar önce sıfırdan bir kurabiye işi kurdu. Dükkan bayilikleri kardeşimi ve beni üniversiteye gönderdi. Hayatımızı finanse etti. Klasik kendi kendini yetiştirmiş adam, her şeyi yapıyor, çocuklarına bakıyor.

"Hayır, ben iyiyim. İşler yolunda gidiyor," diyorum ve jumbotronda animasyonlu yarış arabalarına bakarken biraz daha bira deviriyorum. Jason hâlâ yakalayıcıyla sohbet ediyor.

"Bu harika," diyor babam. "Bu kadar çabuk zirveye çıkmanız inanılmaz." Söze dökülme de, aynı hızla düşebileceğimizi ve düştüğümüzde babamın bizi bekliyor olacağını ima ediyor.

İçime bir ağırlık . Kurabiyeler harika ama ben kurabiye bayisi işletmek istemiyorum. Bana bir bok verilmesini istemiyorum.

Kardeşimin hiçbir şey verilmedi. Babamın da yoktu.

"Ya da sonsuza kadar Jason'ın kanepesinde yatabilirsin," diyor babam göz kırparak.

Küçük kardeşim koridorda ikişerli adımlarla ilerlerken geriliyorum. "Jason sana bir şey mi söyledi? Sanki beni orada istemiyor mu?" I

Babama sessizce sor.

Ama kardeşimin kartal gibi gözleri ve kulakları var. "Evet, 'Lütfen özel şefimden kurtul' dedim. O oradayken çok zor oluyor." Jason yanımdaki koltuğa çöktü ve bana bir öpücük verdi. "Dostum, rica ederim, sonsuza kadar."

Ah, lanet olsun. Bu adamı çok seviyorum. Emerson haklı. Jason aşçılık okulunun parasını ödeyip benim şef olmamam konusunda bana bir kez bile zorluk çıkarmadı.

Yine de onun kişisel şefi olmak istemiyorum, kurabiyeci olmak istediğimden daha fazla. Tekrar kendime ait bir yer bulmalıyım. Sadece bana ait olan bir şey. Kendi kariyerime ihtiyacım var. Çok çalışarak ve sadaka almadan başlattığım bir kariyer.

O aptal senet için bankadan gelen son mektupları, ekstreye damgalanmış son *ödeme* tarihini hayal ediyorum. Jason bunu gözünü kırpmadan öderdi ama ona sormayacağım.

Olmaz. Hayatta olmaz.

Her şey bana bağlı. Bu son borcu kendim ödemeliyim ve Emerson'la bu gösteriyi başarılı kılmalıyım. Başka seçeneğim yok.

Eğer onunla tekrar yatarsam, bu şansı mahvederim.

SAKIN AĞLAMAYA KALKMA

Emerson

Cumartesi sabahı bisikletiyle bitiş çizgisini geçtiğinde, annem kollarını havaya kaldırarak tezahürat yapıyor. "Woohoo, William!"

"Tam bir fangirl," diye takılıyorum. "Tabii ki öyleyim," diyor.

Babam ona bir öpücük veriyor, sonra duruyor, ayakkabılarını çıkarıyor ve yol bisikletinden iniyor. Bisikletini yanına çekerek aradaki mesafeyi kapatıyor ve ona sarılıyor. Marin County'den Sausalito'ya kadar olan yarıştan dolayı terli ve yorgun olduğu belli, ama yine de heyecanlı.

"Beş bin dolar topladım," diyor sesindeki duygusallıkla. "Seninle gurur duyuyorum baba," diyorum ruhumun derinliklerinden gelen bir gülümsemeyle.

Callie'nin kalp rahatsızlığı nedeniyle tedavi gördüğü hastane olan bisiklet yarışının arkasındaki ana yardım kuruluşunun amblemini taşıyan tişörtünü çekiştiriyor. Ona çok iyi baktılar, özellikle de son zamanlarında. Beni de test ettiklerinde benimle de ilgilendiler. Ama Callie şanssız ikizdi - doğuştan kalp rahatsızlığı olan ve yirmi sekiz yaşında hayatını kaybeden. Bense sapasağlamdım, hız trenlerine binebiliyor, koşabiliyor, yüzebiliyor, yürüyüş yapabiliyor ve oyun oynayabiliyordum.

Canlı yayın.

Anneme "Hemen döneceğim, tatlım," diyor ve ardından evrak işlerini bitirmek için yarış organizatörünün masasına gidiyor.

Richardson Körfezi'nin kıyısında duruyoruz, rüzgâr lacivert suyu kesiyor. "Geçen gece onunla konuştum," diyor annem, rüzgârın savurduğu saç tellerini yanağından silerken.

Annem meleklere inanır, Callie'nin de onlardan biri olduğuna inanıyor. Her zaman etrafta birilerinin olması güzel bir fikir. Buna inanmasam da reddetmiyorum da. "Ne dedi o?"

"Gözlerinde o pırıltı vardı. Şeytani bir sırıtiş. Ve dedi ki, 'Emerson'ın başardıklarından etkilendin mi? Çünkü ben etkilendim."

Tüm kalbim boğazıma tırmanıyor. "Sağ ol anne," diye fısıldıyorum duyguların ilmiği arasında.

"İyi iş, tatlım. Gösterin çok sevimli. Seninle gurur duyuyoruz."

Ama Callie ölmeden önce ne yaptığımı bilselerdi benimle gurur duyarlar mıydı? Parayı nasıl harcadığımı?

Bazen iyi kararlar verdiğimi düşünüyorum. Bazen de gerçekten aptalca kararlar veriyorum. Erkeklerle olan geçmişime bak. Bazı ciddi fiyaskoları seçtim.

İyi ki günlük işimi bırakmamışım.

* * *

O öğleden sonra işe gidiyorum. Makyaj çantama fazladan birkaç far tonu ekleyip omzuma asıyorum. Kapıya yöneldiğimde bakışlarım yol fotoğraflarımda geziniyor. Callie ve benim Arizona'daki Rod's Steak House'un önünde çekilmiş bir fotoğrafımız ve on dakika sonra gülerek ayrıldığımız aptalca bir selfie var.

"Neden buraya geldik? Hepsi et," . "Sana söyledim.

Menüyü Google'da araştırdım," dedim ona.

"Sebzeli bir seçenek olmalı gibi görünüyor."

"Evet, bu klasik yol kenarı lokantası siyah fasulyeli burger diye bağırıyor," diye dalga geçmiştim.

O seyahatin anıları gözümün önünden geçerken dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Annemle konuşmana sevindim," diyorum boş daireme, sonra krediyi biraz daha ödememe yardımcı olacak bir d   n için ayrılıyorum.

Bir saat sonra, okyanusa bakan lüks bir otelde, gelinin son rimelini de sürüp geri çekiliyorum ve onu döndürerek taraklı aynada yüzünü inceliyorum. "Muhteşem, sence de öyle değil mi?"

Kızıl saçlı güzel kız duda ının kenarını ısıyor ve gözyaşlarını içine çekmeye  alışıyor.

Baş nedimesi yüzüne bir mendil tutuşturuyor. "Sakin a lamaya kalkma Angela," diyor.

 kisine de gülümsüyorum. "D   n makyajını mahvetmek istemezsin," diyorum Angela'ya. "Ama endişelenme. Etrafta dolanıp fotoğraflar için sana rötuş yapacağım."

"Teşekk rl r. Harika bir iş çıkardınız" diyor gelin.

Bunun için minnettarım. *Muz Nasıl Yenir*'in iyi gidişatının bir sprint'e dönüşmesi ihtimaline karşı.

T ren sırasında otelin koridorunda beklerken bir podcast dinliyorum, sonra New York'taki arkadaşım Jo'dan bir mesaj geliyor.

Durdur beni.    hafta sonraki *Tommy* canlanmasına yarı fiyatına biletlere dayanabilir miyim bilmiyorum.

Emerson: Direnme. Al onları. Hemen alın.

Etkinleştirici. Gelebilir misin? Lütfen?

Emerson: Keşke, ama kaçabilir miyim bilmiyorum.

Jo: Makyaj işleri sizi meşgul ediyor mu? Ya da yemek işleri?

Emerson: Yukarıdakilerin hepsi. Yakında New York'a tekrar gitmek istiyorum. Ve seni görmek. Çok uzun zaman oldu.

Er ya da geç buraya gelmeni istiyorum. Ama meşgul olduğunu anlıyorum. İşler nasıl? Nolan'la aranızdaki şeyler Şarap Ülkesi'ndeki lokanta bölümünde daha az neşeli görünüyordu. Her ayrıntıyı incelediğimden değil ama ikiniz son zamanlarda pek yakın görünmüyorsunuz? Biraz gergin.

Oh. Kahretsin.

Emerson: Gerçekten mi?

Evet. Sonuncusu salatayla daha iyiydi ama yine de iyi olup olmadığını sormak istedim.

Bu çok iyi bir soru, ama dün kafede yaşadığımız gerginliğe ve sonunda konuşup halletmemize geri dönüyorum. Yine de sürtüşme kamerada açıkça görüldüyse, bu bir daha asla birlikte soyunamayacağımızın kanıtıdır. Gösterinin bundan etkilenmesine izin veremem.

Emerson: Hepimiz iyiyiz. Sadece meşgulüz.

Mesaj dizisini kapattım ve telefonumu kapattım. Yeni evliler için fotoğraf zamanı ve benim duygularımı gizleme konusunda berbat olduğum gerçeğine değil, işime odaklanmam gerekiyor. Lanet olası aptal duygular.

Konser bittiğinde otelden çıkıyorum ve telefonumu tekrar açıyorum. Bir mesaj göz kırptıyor.

Hangi ? Ajansımız 30 dakika içinde arayacak. Büyük haber olduğunu söylüyor. Jason'ın evindeyim.

Rüzgar gibi koşuyorum.

MUZ SEVMEM BİLE.

Emerson

Jason'ın evinde ev sahibi için frizbi ve barbekü akşamı olduğundan, arka bahçe profesyonel futbolcular ve varsa sevgilileriyle dolup taşıyor. Jason'ın takımı Hawks'tan ve şehrin diğer takımı Renegades'ten de adamlar var.

Harlan gibi, yeni emekli olan yıldız alıcı, arkadaşım Katie ile evli. Onun yerine gelen çaylak Carter, kız arkadaşı Sydney ile birlikte burada.

Nolan ve ben hariç herkes bahçede, güneş gökyüzünde alçalırken eğleniyor. İçerideyiz, diken üstündeyiz.

Mutfaktaki yerimden pencereden dışarı bakıyorum, Jason'a kolayca bir frizbi fırlatan Harlan'a, sonra da ızgarayı bir profesyonel gibi çalıştıran, hamburger ve tavuk çeviren Katie'ye zım yapıyorum. Her şeyi iyi yapıyor, bu yüzden hiç şaşırmadım.

Onları izliyorum ve temsilcimizin telefonu açmasını bekliyorum.

Hayes'i tekrar çevirirken damarlarıma dolan Aşırı Yüksek Düzeydeki Sabırsızlıktan başka bir şeye odaklanmalıyım.

Bir dakika önce görüşmemizin ortasında, tam da hayatımı değiştirecek detayları anlatırken bağlantı kesildi. Çaldıkça çalışıyor, bakışlarımı camdan ayırıp Nolan'ın gözleriyle buluşuyorum. Parlak, geniş, umutlu.

Ayna gibi.

"Bu gerçekten oluyor olamaz," diyorum ve bedenimde olduğumdan bile emin değilim. Sanki üzerimizde ateşli, çılgın bir rüyanın içinde süzülüyorum. Uyanmak istemediğim bir rüya çünkü burada, bu değişmiş durumda olmak çok güzel.

Umarım uzun

sürer.

Gerçekten

umuyorum.

"Sanırım sonunda oluyor, Em," diyor, biraz sessiz ve şaşkın.

Başka bir yüzük.

Sonra hoparlörden Hayes'in sesi duyuldu. "Hey, hey! Binamda ölü bir noktaya rastladım," diyor temsilcimiz, önce cızırtılı, sonra düzeliyor. "Ee, ne düşünüyorsun? Şartlar iyi. Fırsat çok büyük. Ve hemen başlamayı istiyorlar."

Nolan'ın sırtışı elektrikli. "bir çeşit beyinsizlik, değil mi?"

"Bir zombinin bu anlaşılmayı yapabileceğini söyleyemem ama ..." Hayes kıkırdar.

"Öyle demek istediğini sanmıyorum," diye araya giriyorum, ben de gülerek, hatta belki tokat atarcasına.

Bu gerçek mi?

Menajerimiz bizimle bir yayın anlaşmasının şartlarını mı konuşuyor?

Hayatta olduğumdan emin olmak için kolumu çimdikliyorum. Bu görüşmenin Emerson'ın Fantastik Paralel Evreninde değil de Dünya Gezegeninde gerçekleştiğinden.

"Evet, kesinlikle senin zombi olmayan beynine ihtiyacımız var, Hayes," diyor Nolan. "Güzel. Evet demenizi tavsiye ederim. Bu istediğimiz her şey ikiniz için," diyor.

Bu her şeydir.

Beni korkutan da bu. Eğer bir şey geręek olamayacak kadar iyiye, belki de öyledir.

Ancak Hayes daha fazla ayrıntıyı incelerken felsefi düşünceleri bir kenara bırakıyorum.

Bize çekimlerimizin ve New York'ta Webflix yapımcısıyla yapacağımız toplantının detaylarını verdikten sonra görüşmeyi sonlandırıyor. Telefonu kapattığımızda bahçeden gelen sesler içeri süzölüyor. Jason'ın sesi, Harlan'ın sesi, Katie'nin, Carter'ın, Sydney'in.

Ama odaklandığım tek ses kişiye ait. En iyi arkadaşıma.

"Emerson," diyor Nolan ve adım hiç bu kadar yüklü, bu kadar atom ve iyon dolu gelmemişti.

Umutlar ve hayallerle dolu.

Bana doğru ilerliyor. Omuzlarımı sıktı. "Az önce Webflix'ten New York'ta kendi yayın programımızı yapmak için bir teklif mi aldık?" diye soruyor inanamayarak.

Sesi çok baş döndürücü geliyor.

Benim hissettiklerimi
hissediyor.

"Sanırım yaptık," diye fısıldıyorum, sanki çok yüksek sesle söylemek anlaşmayı bozacakmış gibi.

Sanki korumak için fısıldamamız gereken değerli bir şeymiş gibi.

"Kardeşim olmak ve NFL'de oynamak böyle bir şey olmalı. Babam olmak ve öldürücü anlaşmalar yapmak" diyor.

Yüzünü kavrayıp sıkıca tutuyorum. "Kapa çeneni. Kendini kıyaslama. *Biz* olmak böyle bir şey işte."

"*Bizi* sevdim."

Ben de seviyorum. Yüzünü avuçlarımın içinde hissetmek hoşuma gidiyor. Işıl ışııl parlayan ela gözlerini seviyorum. Bu tutku projesini onunla paylaşmayı seviyorum.

Bunu tek başıma yapmadığım için çok mutluyum. Ben asla yalnız olmak için yaratılmadım. Bu dünyaya bir ekibin parçası olarak geldim. Bir ikilinin parçası olmak için yaratılmışım.

Ve bunu birlikte yaptık.

"Ben de öyle," diyorum, bir geçit töreni kalbimi ele geçirirken. Davullar çalıyor, trompetler çalıyor ve ben coşkuluyum. "O gece senden sonra yaptığım gibi hissediyorum

beni roller coaster'a bindirdi."

Bunu söylemek çok mu riskli? Belki de öyledir. Ama şu anda biraz uçmuş hissediyorum. Biraz cüretkar, her şeye sahip olabilirmişim gibi.

"Ben de." Yaklaşıyor. Birkaç santim uzağımdaki alanımı işgal ederken bu bir beyan. Öpücükler gözlerinden okunuyor, sanki anlaşılmayı bu şekilde imzalamamız gibi. Roller coaster'dan sonra yaptığımız gibi. Kahretsin, ilk öpücüğümüzü atlattık; seksi atlattık. Kutlama öpücüğünü de kaldırabiliriz.

Tam burada, kardeşinin mutfağında tedbiri elden bırakmaya hazırım. Midem bulanıyor, göğsüm inip kalkıyor ve hem Nancy hem de ben aynı fikirdeyiz.

Yüzü hâlâ ellerimdeyken ona doğru eğiliyorum, dudaklarımın üzerinden bir nefes geçiyor. Bir itiraf gibi geliyor. Sanki iç çekişim *beni öp* diyor.

Tanrı biliyor ya, yüzümü eğip beklerken bedenim bunu söylüyor. Bekle. Bekle. Bekle.

İki insanın birbirine yaklaştığı o baş döndürücü an. Bir film ya da dizi izlediğinizde ve kaçınılmaz, yavaş, sarhoş edici bir öpücüğe doğru kayma başladığında.

O kadar yakın ki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. Ağzım onun için sızlıyor. Ve bir öpücüğün içinde kaybolmak istiyorum.

"Kim dünyanın en iyi patates salatasından biraz daha ister?" Arka kapı açılırken Harlan'ın sesi havayı yarıyor.

Birbirimizden ayrılıyoruz.

"Hey, şimdi. Getirdiğin vişneli turtaya bakıyordum. Benden saklamasan iyi edersin," diye araya giriyor Jason.

Tek gereken bu.

Haşlanmış gibi birbirimizden uzaklaşıyoruz. Hayal kırıklığı bir süreliğine bizi ele *geçiriyor* ama sonra o heyecanlı enerji geri geliyor çünkü *lanet* olsun. *Az önce bir anlaşma yaptık.*

Çocuklar mutfağa yaklaşırken ayakkabılarını vurarak eve girerler, onları Katie ve Sydney takip eder.

Harlan, Jason'a "Sonunda o tapınak gibi vücuda kiraz koymana izin vereceksin," diye takılır.

Jason iri cüssesini işaret ediyor. "Bu tapınağı zaman zaman yozlaştırdığım biliniyor," diyor.

Harlan kükrer ve dramatik bir şekilde tezgahı işaret eder. "Yolsuzluk başlasın. Bu adama gelmiş geçmiş en iyi vişneli turtadan bir dilim getirin," der ve içinde meşhur ev yapımı turtalarından birinin bulunduğu pembe kutuyu kapar.

Eski yıldız oyuncu boş zamanlarında küçük kızıyla birlikte yemek pişiriyor ve Katie'nin bana söylediğine göre bu yumurtalıkları eriten bir manzara. Katie'nin hamile olmasına şaşmamalı.

Harlan pastaya giden yolda, belki de bizi ilk kez fark ederek, "Oh, merhaba," diyor. Bir anda durdu ve bana "N'aber?" der gibi baktı. "Şeytani derecede önemli bir şeyi mi böldük? bakılırsa siz ikiniz gelecek futbol sezonu için tahminlerde bulunuyor ya da bitter çikolatanın sütlüden daha iyi olup olmadığını tartışıyordunuz."

"Bitter çikolata," diyor Nolan hızlıca.

Jason Nolan'dan bana bakıyor, sahadaki oyunları değerlendirir gibi bizi kurnazca değerlendirirken gözleri bir saat sarkacı gibi. "Yanlış cevap. Sütlü çikolata," diye dalga geçiyor, sonra çocuklar patates salatasını atlayarak turtaya yöneliyor.

Katie bu anın yoğunluğunu anlayan tek kişi gibi görünüyor. "Neler oluyor? Oscar kazanmış gibi görünüyorsun," diyor başını eğerek.

"Ben de öyle hissediyorum," diye ağzımdan kaçırıyorum. Sonra iyi *haberlerin* -harika haberlerin- bir kez daha bedenime hücum etmesine izin veriyorum ve biraz daha dik duruyorum. "Şu anda dünyanın en büyük yayın hizmetindeki yeni restoran programının yıldızlarına bakıyorsunuz. Webflix dizimizi bir sezon için seçti ve bir ay boyunca New York'ta çekmemizi istiyorlar."

Katie heyecanla çığlık atar. "Evet! , dostum! Biliyordum!" Harlan bana beşlik çakıyor. "Tebrikler, sizi belalı insanlar."

Jason ağabeyini kucaklamak için mutfağa doğru adım atar. "Dostum! Seninle gurur duyuyorum."

İkisinin sevinci paylaşmasını izlerken kalbim boğazıma tırmanıyor.

Şuna bir bakın. Sahip olduklarımıza bak. Ve bir öpücük için neredeyse hepsini bir kenara atıyordum.

Biraları ve şarabı açıyoruz, Katie de bir soda alıyor, sonra oturma odasına geçiyoruz, orada pasta, kahkaha ve heyecan var.

Jason birasını kaldırıp önce bize, sonra Nolan'a kadeh kaldırıyor. "On dört yaşımdan beri hep arkamı kollayan adama. Neden bahsettiğimi biliyorsun. Biliyorsun. Seni seviyorum ve buraya geleceğini biliyordum," diyor, Nolan'la kadeh tokuştururken sesi duygu yüklü. "Bu yüzden senin üzerine bahse girdim."

"Yaptın dostum. Ve elbette ben de senin arkadaydım," diyor Nolan sessizce. Başını eğiyor, biraz utanıyor ama aralarında öyle bir tatlılık, öyle bir kardeş sevgisi var ki. Jason'ın on dört yaşındayken neden bahsettiğini bildiğimden eminim ama şimdi Nolan'a ya da Jason'a ayrıntıları sormanın zamanı değil, bu yüzden bu yorumları bir kenara atıyorum.

Jason boğazını temizliyor, sonra avuçlarını birbirine sürtüyor. "Kim biraz daha turta ve *How to Eat a Banana*'nın en iyi bölümlerini izlemek ister?"

Katie elini yukarı doğru sallıyor. "Evet, evet! Birlikte oynayıp ev sahiplerinin yemeklere ne puan vereceğini tahmin edebilir miyiz?"

"Tabii ki evet," diyor

Carter. "Ben de varım,"

diye ekliyor Sydney.

Jason kumandayı kapar, büyük ekranı açar ve YouTube'a geçer.

"Ana sayfa şampiyonları . . . of the world," diye şarkı söylüyor ve bir an için Queen'e kanalize oluyor.

Jason en komik bölümlerimizden bazılarını çalıyor ve arkadaşlarımız reytinglerimizi tahmin ederek bir içki oyunu oynuyor. Sonra YouTube otomatik olarak Nolan'ın zamanından önceki eski bir bölümü oynatıyor.

Callie ve benim muz yeme sanatını gösterdiğimiz bir kare.
Bir an için donup kaldım, kız kardeşimle beni kendi meyvelerimizin kabuklarını soyarken izlemenin canımı acıtmasını bekliyordum.
Callie, "Bunu yerken şık olmanın hiçbir yolu yok," diyor.
Ekranı gülüyorum. "Bebeğim, kimse penis şeklindeki bir meyveyi yemenin şık olduğunu söylemedi."
Ve Jason'ın oturma odasında nefes .
Acımıyor.
Bizi gördüğüm için acı çekmiyorum. Sadece iyi hissediyorum.
Kahretsin, iyi hissediyorum.
Kimse sessiz kalmıyor. Kimse *huzur içinde yat* demiyor. Bunun yerine Harlan ekranı işaret ediyor, gülüyor ve karısını dürtüyor. "Sevgilim, seni muz yerken izlemek istiyorum," diye fısıldıyor.
"Çok romantiksin," diye karşılık veriyor.
Jason bir kolunu kanepenin arkasına uzatıyor. "Muz severim," diyor arsız bir sırıtışla.
Nolan onun omzuna vurur. "Dostum, bunu on dört yaşından beri biliyorum."
Bu Nolan'a bir noogie kazandırır, olması gerektiği gibi.
Gülümsüyorum, son zamanlarda hissettiğim endişenin bir kısmının kaybolmasına izin veriyorum ve endişe ve "ya olursa" parmak uçlarımla uzaklaşıyor.

* * *

Daha sonra, mutfakta sadece Nolan ve ben temizlik yaparken, "Şovu seninle yapmama izin verdiğin için teşekkürler" dedi.

Gözlerimi deviriyorum çünkü bazen bu ciddi olmaktan daha kolay oluyor. "Lütfen. Muzum olduğun için teşekkür ederim," diye takılıyorum. "Sen benim ana muzumsun." I

Tezgahı silerken duraksadım. "Derin düşünceler. Muzları gerçekten sevmemem garip mi?"

Yüz ifadesi son derece ciddileşiyor. "Bu gösteriyi birlikte yapmamız gerektiğinin bir kanıtı daha. Ben de muzun meyve olarak abartıldığına inanıyorum."

"Böyle hissettiğini nasıl bilemedim?"

Gözleri parıldıyor. "Görünüşe göre benim hakkımda hâlâ keşfetmen gereken şeyler var. Ama izin verin yardımcı olayım. Meyve skalasının tepesi şeftali, kiraz ve çilekten başlar."

"Yaban mersini ve böğürtlen de hemen şurada."

"Aynen öyle. Muzlar da aşağıda" diyor ve göstermek için elini yere doğru itiyor.

Jason oturma odasından, "Muzlara vurma," diye seslenir. "Biliyoruz, biliyoruz," diye bağırır Nolan.

İşte bu.

Bu beni sıcacık bir şekilde mutlu ediyor. Kız kardeşim gittiğinde kardeşiyle bu yakınlığı kurmasını kıskanmıyorum. Seviniyorum. Hem de çok sevindim.

Ben de bu şansa sahip olmamızı seviyorum. Nolan'ın kendini değerli hissetmesi için buna ihtiyacı var.

Öyle olduğunu biliyorum. Sadece bunu kendisinin bilmesini istiyorum.

* * *

Gecenin sonunda oradan ayrıldığımda Katie beni Jackson Caddesi'nde yakalıyor ve bir sokak lambasının altında kenara çekiyor.

"Bahçeden içeri girdiğimizde bir şeyi böldüğümüz hissine kapıldım," diyor, gözleri geniş ve meraklı.

Gece havasını içime çekiyorum. "Evet, mesele şu ki ..."

Kaşlarını çattı. "Oh. Bir şey mi var?"

Yalan söylemenin anlamı yok. Gerçeği arkadaşşımdan saklamak istemiyorum. "Vegas'ta birlikte yattık."

Kocaman gözleri daha da büyüyor. "Peki seksi yemek skalanızda nasıl değerlendirirsiniz?"

İçimden harika, sıcak bir his geçiyor. Nolan'ın üzerime tırmanıp içime girdiği, beni becerdiği, beni aldığı anı. "Sismik. Sismikti."

Kalçalarını sallıyor. "Bu işleri karıştırıyor," diye kestirip atıyor. "Öyle oldu ama şimdi iyiyiz. Bir daha olmayacağı konusunda anlaşmıştık. Yani, ben cini şişeye geri koymaya çalışıyorum" diyorum.

Bir süre yüzümü inceliyor, belki de söylediklerime inanıp inanmadığımı anlamaya çalışıyor. "Peki cin uyuyor mu?"

"Bazen. Diğer zamanlarda, cin bacaklarını ve ellerini dışarı çıkarıyor ve etrafta çırpınıyor," diyorum, biraz çaresiz, çokça dürüst.

"Cinleri şişelere geri doldurmak zor," diyor ve gerçeği söylüyor. Cehennem gibi. Ama yapılması gerekiyor. "Ama gerekli."

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum." Sarılmak için beni kendine çekti. "İyi şanslar."

Hayatta bazı şeyler zor olduğu için büyük bir veda sözü vermiyor. Birine karşı büyük hislerin yokmuş gibi davranmak gibi.

O gece eve gidip faturaları ödedim. Yapmam gereken şey bu; bir hayat, bir iş, bir kariyer kurmak.

Bir gelecek.

* * *

Bir hafta sonra bavullarımı topladım ve kız kardeşimle paylaştığım bu yere geçici olarak veda ettim.

Sırt çantamda Route 66 yolculuğumuzdan küçük bir fotoğraf kitabı ve şans getirmesi için boynumda asılı bir uğur böceği tılsımı var.

Sonunda şansım yaver gitti ve bunu boşa harcamayacağıma dair bir söz verdim. Bu sözü kendime veriyorum.

* * *

New York'a indiğimizde, James adında bir görevli bizi havaalanında karşılıyor, Manhattan'a kadar eşlik ediyor ve Webflix'in bizim için ayarladığı otele yerleşmemize yardımcı oluyor.

Birbirimizden birkaç kapı ötede, on ikinci katta kalıyoruz. Nolan ve ben asansörden iniyoruz ve ben sağa doğru işaret ediyorum. "İtiraf ediyorum: Kanalin bizi aynı odaya koyup koymayacağını merak ediyordum. Ve bununla nasıl başa çıkacağımızı. Ama sonuçta ayrı odalarımız var," diyorum ve ona en neşeli sırıtışımı vererek 1208'e dönüyorum, o da 1205'e doğru ilerliyor.

Bitişik kapı şansı yok. Çok yazık. Yani, çok iyi bir şey.

"Çok kötü oldu. Maskeyle birlikte yüzleşebileceğimizi umuyordum," diyor Nolan, parmaklarını şıklatarak.

Bu bir şaka, ama bir saniye sonra ifadesini yeniden düzenlediğinde, o da benim gibi yüz maskelerinin ön sevişmeye dönüştüğünü anlamış olmalı.

Gülümsemesi kaybolur.

Karnımın alt kısmında taze bir istek patlaması çiçek açarken benimki de öyle.

Evet, iyi ki ayrı odalarımız var. Konuşmayı daha güvenli kıyılara yönlendiriyorum. "Bir saat içinde lobide buluşalım mı? Böylece Gin Joint'e gidebiliriz?"

"Evet," diyor ve ben de kapımı kapatıyorum.

Odam taze ve temiz kokuyor, yasemin ve limon otu gibi. Burada mumyalama klinikleri yok.

Sadece kendime ait büyük bir yatak. Sessiz ve benim, tamamen benim.

Biraz sonra, Nolan'la buluşmak için lobiye doğru yola çıktım. Asansörden indiğimde, iki kez baktım.

Dot ve Bette de burada.

Aynı otelde, bugün bize eşlik eden aynı ağ yöneticisiyle birlikte.

ADIL DEĞİL

Nolan

"buraya gel, Nolan McKay!"

Bette'i görmezden gelmeyi planladığımdan değil, ama şu anda dünyada ona sarılmayı reddedebilecek kimse yok.

Kolları genişçe uzanıyor; gülümsemesi tüm şehri sarıyor. Kot pantolon ve San Francisco Hawks forması giymiş, siyah saçlarını pembe pötikareli bir bandana ile tutturmuş.

Lobide aradaki mesafeyi geçiyorum ve beni kucaklıyor. "Burada ne halt ediyorsunuz, sizi tatlılar?"

Komik, ben de aynısını ona ve Dot'a sorabilirim. Ve bilmek için ölüyorum.

Platin sarısı bana dönüyor, ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "Kesinlikle! Siz tatlıları tekrar görme zevkini neye borçluyuz?" Mavi gözleri lobide geziniyor ve hemen yanımdaki Emerson'a takılıyor.

Daha fazla kucaklaşma olur, sonra James cebinden telefonunu çıkarırken hızlı bir *özürle* kenara *çekilir*. Sanırım cevap vermeyecek.

"Webflix şovumuzu seçti," diyor Emerson parlak bir şekilde.

Dot'un çenesi düşer.

Bette alkışlar. "Bu çok harika. Senin adına çok mutluyum. Bizim de bir gösterimiz var. İnanabiliyor musunuz? Belki hepimiz televizyon yıldızı oluruz," diyor Bette ve jazz ellerini ekliyor.

Bir boğaz temizlenir. "Dot. Geç oluyor. Bir an önce uyumalısın." Bu patron. Evelyn her şeyi olduğu gibi anlatıyor, büyükannesine ve büyükannesinin arkadaşına emirler yağdırıyor. File çoraplı ve motosiklet çizmeli kız sanki birdenbire ortaya çıktı. Belki de sihirlidir. Şaşırmazdım.

"Uyumak, evet, ama aynı zamanda bir gece içkisine de ihtiyacım var. Buzlu olsun. Ve senin için de bir fincan kakao, Ev," diyor Dot.

Genç kız gözlerini deviriyor. Çünkü tabii ki gözlerini deviriyor.

"Ve ilk fotoğraf çekimi sabah onda," diye devam ediyor Evelyn, sonra bana, sonra da Emerson'a başını sallıyor. "İkinizi tekrar görmek güzel."

"Ve sen. Ama ..." Kaşlarım çatılıyor ve Evelyn'in bunu nasıl becerdiğini anlamaya çalışıyorum. "Senin okulun yok mu?"

Bana bakıyor, gözleri *duh* diyor. "Zoom. Tabii ki."

"Doğru. Obvs," diye yinelıyorum.

Evelyn, Dot ve Bette'i uzaklaştırıyor ve Emerson'la birlikte şehir merkezindeki otelden telaş içinde çıkıyoruz, döner kapılardan geçerken arkamıza kaçamak bakışlar atıyoruz.

Sokağa çıktığımızda Emerson dirseğimden çekiştirerek beni uzaklaştırıyor, parmağını dudaklarına götürüyor.

"Artık bizi duyabileceklerini sanmıyorum," diyorum ağzımın kenarından.

"Asla bilemezsin," diyor, sonra köşeyi döndüğümüzde durur, gökdelen otele doğru bir kolunu sallar. "Neler oluyor? Bir şeyler oluyor."

Sesi son derece şüpheli geliyor, belki ben de öyle olmalıyım ama ben dizimize odaklanmamızı istiyorum, asla çözemeyeceğimiz haince alt planlara değil. "Görünüşe göre onlar da alındı. Sanırım Webflix bir satın alma peşinde.

yemek programları için tıknır mısın?" Ben öneririm. Bu da her şey kadar mantıklı. "Buraya ne yapmaya geldiysek onu yapmalıyız."

Emerson çenesini sertleştirerek bu işin aslını öğrenmeye kararlı görünüyor. "Ama ikimiz de mi? Aynı anda mı? Ve onlarla YouTube'da beraberdik." Şüpheli bir kaşını kaldırıyor. "Bir şeyler dönüyor gibi geliyor."

Ona karşı bahse girmezdim ama kim blöf yapıyor, kim yapmıyor bilmiyorum. "Bakın, bilmiyoruz. Ama yine New York'tayız ve yarın yöneticiyle bir toplantımız var. Bu gece için ekibi görelim."

Bu benim fikrimdi. Buradaki ilk gecemizde arkadaşlarla bir araya gelmeyi de özel bir nedenle mi ayarladım?

Evet. Evet, söyledim.

Gördüğüm kadarıyla, Emerson'la bir grup içinde, kameralarla, etrafımızdaki herkesle ne kadar çok zaman geçirirsem, onu yalnız yakalamak, 1208'in kapısına yaslamak, yüzümü boynunun yumuşak tenine daldırmak ve onu dilimle ve ağzımla kızdırmak için o kadar az cazip olacağım.

Bir hafta önce kardeşimin evinde yapmak istediğim gibi.

Tıpkı şimdi Yirmi Üçüncü Cadde'de yürürken yapmak istediğim gibi. Yürümek ve öpüşmek iyi bir şey değil.

Belki de önümüzdeki bir ayı sadece yürüyerek geçirebilirim ve onu nefessiz bırakan öpücüklere karşı koyabilirim.

* * *

TJ, Emerson'ın yakın arkadaşı Jo ile birlikte bize katıldığında Gin Joint'de yeniden bir araya gelmiş gibiyiz. Kadife bir kanepeye uzandığımızda ve altın pipolu bir adam piyanoda eski standartları mırıldanırken Jo, Easton ve Bellamy'nin yolda olduğunu belirtiyor.

Şık takım elbiseli adam "Baby Won't You Please Come Home" şarkısını söylerken, Emerson hiç vakit kaybetmeden Agatha Christie'ye dönüşüyor. İçki siparişi verdikten sonra, Jo ve TJ'i Dot ve Bette'in görülmesi konusunda yakalıyor.

"Peki, ne düşünüyorsun? Neden buradalar?" Emerson arkadaşlarımıza soruyor. Gülüyorum ve başparmağımla onu işaret ediyorum. "Çalışmayı asla bırakamaz."

"Ama garip, değil mi?" diye soruyor, yılmadan. "Bir şey olmalı gibi geliyor."

TJ eski moda kadehini kaldırıyor ve çeviriyor, kahverengi gözleri cevap verirken yoğun. "Benim tavsiyem mi? Webflix'in niyetini anlamaya çalışmayın. . Bunun gibi büyük şirketlerin kendi gündemleri vardır ve bunların özüne asla tam olarak ulaşamazsınız."

"Ciddiyim," diye bastırıyor Emerson, ellerini kalçalarına sürterek, bu onun heyecanlandığının bir işareti, "sen tamamen motivasyonla ilgilisin. Biz buradayken Dot ve Bette'in burada olmasına ne diyorsun?"

"Emerson," diye araya girdim ve endişesini yatıştırmak için bir elimi onunkinin üzerine koydum. "Bunu anlamaya çalışırken kendini delirteceksin."

Jo'nun mavi gözleri maytap gibi parlıyor. "Ya yeni bir reality şov olursa? YouTube yıldızları yayın hizmetlerinde birbirleriyle yarışır" diye öneriyor.

"Hiç yardımcı olmuyorsun Jo," diye mırıldandım.

Emerson onunla koşar. "Değil mi? Ya da ya Webflix bize sürpriz yaparsa? *Hey, diziye birlikte yapıyorsunuz!*"

"Bundan hiç şüphem yok," diyorum birama uzanırken. "Hayes'e söylemişlerdir. Öyleyse neden yarın Webflix ile tanışma toplantımız için onu gördüğümüzde sormuyoruz?"

"Peki," diyor Emerson iç çekerek, bunu sonsuza kadar değil *sadece* şimdilik bırakacağını belirten bir ifadeyle. "Ama bence bu bir şey."

TJ bardağını ona doğru kaldırır. "Yine de haklısın, Em. Bir puro asla sadece bir puro değildir. Webflix'teki güçler bir şey istiyor. İstediklerini elde etmek için parçaları harekete geçiriyorlar. Bunu başka bir şeyle karıştırma. Hepimiz yaptığımız şeyleri istediğimiz için yaparız. Hiç kimse motivasyonsuz değildir."

Birisi bu dedektiflik oyununa bir çomak sokmalı, ben de bir kez daha deniyorum. "Hadi ama dostum. Bunu sadece iki diziyi de sevdikleri için yaptıklarını düşünmüyorsun değil mi?"

TJ alay ediyor. "*Adil diye bir şey yok. Biz sadece ilişkilerden kaçınmıyoruz. Sadece bağlılıkla ilgili sorunlarımız yok. Her zaman bir yara, her zaman bir neden ve her zaman bir motivasyon vardır. Ve kesinlikle öylesine diye bir şey yok.*"

Sorun şu ki, muhtemelen haklı.

Korku için yaratılmışız. Acıdan kaçınmak için programlandık. Her şeyi berbat etmeye ve en önemlisi de istemeye programlıyız.

Oburca.

İstediğim şey bu.

Gerçekten *bunu*.

New York, arkadaşlar ve bir şans.

* * *

Ertesi sabah Emerson ve ben Madison Avenue'daki bir smoothie dükkanında programımızı denetleyen kanal yöneticisiyle buluştuk.

Ilene Brancuso'yu görmek için Madison Avenue'daki *Just Juice*'a vardığımızda Emerson, "Los Angeles'ta olmam gerektiğini hissediyorum," diye fısıldıyor.

Kıs kıs gülererek tabelayı gösterdim. "TJ'e meyve suyunun adil olduğunu söyleyen iyi olur."

Ayakkabılar kaldırımında tıkırdıyor ve ben mor gömleği ve siyah pantolonuyla bize doğru ilerleyen Hayes'e dönüyorum.

Bizi selamlıyor, sonra yaklaşmamızı işaret ediyor. "Dinleyin, pötikareli nineler hakkında bazı telefon görüşmeleri yaptım. Henüz kimse benimle detayları paylaşmıyor ama bugün ilerleyen saatlerde neler öğrenebileceğime bakacağım. Şimdilik içeri girelim, ona fikirlerimizi anlatalım ve onay alalım. Önemli olan bu."

"Elbette," diyorum.

Emerson gülümser. "Hıyarlık etmeyeceğime söz veriyorum."

Hayes onun omzuna vurur. "Seni tutacağım."

Dükkanın içinde, pembe saçlı ve devetüyü kollu bir kadın bizi masasına doğru el sallıyor. Önünde, metal bir pipet olan büyük gümüş bir bardak duruyor. "Sizler yeni yıldızlarımız olmalısınız," diyor ve ayağa kalkıp hepimizle tokalaşılıyor. "Ben Ilene." Gümüş pipetini işaret ediyor. "Fazladan getiriyorum. Pipetler çok kaba. Ama herkes için metal pipetlerim var."

"Bu harika," diyor Emerson. "Pipetler şeytandır. Ama ima etmek için eğlencelidirler."

Ilene göz kırpmıyor. "Senin bu yönünü seviyoruz. O yaramaz ağzını."

"Ve onu kullanmaktan korkmuyorum," diyor. "İkinize ne getireyim?" Ilene soruyor.

Gözlerimi kısarak tezgahın arkasındaki minimalist menüye bakıyorum. Kereviz suyu, lahana suyu ve berrak meyve suyu arasında seçim yapmak zor, ama bunu yapmanın bir yolunu bulacağım. "Otelde bir kahve içtim. Böyle iyiyim."

Hayes, "Ben de öyle," diyor.

Ilene bakışlarını son umudu olan Emerson'a çevirir. Ilene, Emerson'a "Berrak meyve suyunu denemelisin," diyor.

Emerson ince bir şekilde gülümsüyor, sonra omuz silkiyor. "Elbette."

Bir dakika sonra Ilene masaya bir bardak koyuyor, Emerson'a metal bir pipet uzatıyor ve "*Bon appétit*" diyor.

Emerson bardağı kaldırır, bir yudum alır.

Ilene heyecanla başını sallıyor. "Gerçekten güzel, değil mi?" "Sadece nefis," diyor Emerson, aşırı heyecanlı bir şekilde.

Ilene az önce içtiği meyve suyundan uzun bir yudum daha alıyor. "Ekibimizle birlikte çalışmaya başlamanızı istiyoruz. Neyiniz var, neyiniz var, neyiniz var?"

Vay be. Az önce üç kere mi sordu? Gerçekten bilmek istiyor olmalı. İyi ki hazırlıklı gelmişiz. "En iyi seçeneklerimizin bir listesini gönderebilirim, ama şimdi bir göz atmama izin verin," diyorum ve ardından seçtiklerimizi sıralıyorum. "Bu bir karışım

Yeni restoranların yanı sıra tuhaf, alışılmışın dışında ve biraz da seksi restoranlar. Ayrıca her bir mekandaki şefleri öne çıkarmak ve hikayelerini ortaya çıkarmak istedik."

Emerson, "Şeflerin veya sahiplerinin gerçek karakterler olduğu yerleri araştırdık, bu yüzden bu röportaj unsurunu eklemek istiyoruz, ancak bunu dil içinde tutmak istiyoruz" diyor.

"Bu bizim tarzımız olduğu için," diye ekliyorum.

"Ve senin tarzını seviyoruz!" Ilene bağırıyor. Gerçekten bağırıyor. Ardından, pembe saçlı turbo yöneticisi içeceğinden büyük bir yudum alıyor ve tüm bu süre boyunca başını sallıyor. "Mükemmel. Fikirleriniz mükemmel." Meyve suyunu bitiriyor, ellerini çırpıyor ve ıslık çalıyor. "Şefler, hikayeler, yemek değerlendirmeleri. Hepsine bayılıyorum. Ve ikinizi de." Omuzlarını sallıyor. "Cha- cha-cha'nız çok lezzetli."

Aslında, bunun sadece meyve suyu olduğunu sanmıyorum. Bence sadece kola.

"Ve tüm bu büyük planları seviyorum. Özellikle de *seksle* ilgili olanları," diye ekliyor Ilene ve sonra uzun, dramatik bir duraksamaya giriyor. "Bu da beni arayışma getiriyor-tee- ohn-ay. Bilmek zorundayım. Siz ikiniz birlikte misiniz?" Dur işareti olarak bir elini havaya kaldırıyor. "Bekle. Bunu soramam. İznim yok. Cevap verme." Kulaklarını kapatıyor. "Tra la la."

Emerson ve ben *ne oluyor* bakışları *atıyoruz*. Hayes *heyecanlı olduğunu söylüyor*.

Hadi canım.

Ilene kulaklıklarını çıkardığında ellerini kavuşturup derin bir nefes alıyor. "İkinizin arasındaki o sihirli *je ne sais quoi* devam etsin. Ne demek istediğimi anladınız mı?" Abartılı bir göz kırpması ekliyor.

Cha-cha-cha ile ne demek istediğini gayet iyi anladım, ben de sadece başımı salladım.

Emerson tüm bunları içine sindiriyormuş gibi mırıldanıyor. "Evet, sanırım öyle." Toplantı sona erdiğinde, Ilene havadan öpücükler gönderir, sonra da dışarı çıkar.

"Bizim Rachel ve Ross olmamızı istiyor," diyor Emerson onun ardından. "O seksi sitcom/are-they-or-aren't-they enerjisini istiyor. Değil mi?"

Hayes araya giriyor. "Kimse size bir şeyleri değiştirmeniz gerektiğini söylemiyor. Sadece kendiniz olun. Ve eğer kendiniz olmak her zaman yaptığınız gibi flört etmeyi içeriyorsa, öyle olsun."

"Ama söylediği şey seksin sattığı. Değil mi?" Emerson bastırıyor. Henüz sormaya korktuğu bir soruyla karşılaşmadı.

Başını sallıyor, parmağını sallıyor. "Hayır. *Daha çok* satan şey, çiftin birlikte yatıp yatmadığını bilmemektir. Satan şey gizemdir. Satan şey, ya olursa'dır. Bu arada, başka bir toplantım var."

O gidiyor ve ben Emerson'ın yeşil gözleriyle karşılaşıyorum, her türlü keşkeyi görüyorum ve bunlara sahip olamayacağımı da biliyorum.

Onları ve gümüş bardağını işaret ediyorum. "Nasıldı?" Omzumu itiyor.

"Gizlice giriyorsun."

"Ah!" Acımış gibi yapıyorum.

"Neden beni o *Just Juice* kılıcının üzerine düşürdün?" Ah

lanet olsun. Dayanamıyorum. "Kılıçları seviyorsun."

Bu bana hak ettiğim bir göz devirmeyi kazandırdı. "*Kahve içtim*," diyor beni taklit ederek.

"Peki, sen neden benim yaptığım gibi bundan kurtulmaya çalışmadın?"

"Şovumuzdan sorumlu yöneticiye karşı nazik olmaya çalışıyordum."

"Bu senin için zor muydu? Kibar olmak?" Alay ediyorum.

Diğer omzumu itti. "Neredeyse imkansız."

Son derece ciddi bir ifade takınıyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bu davaya olan bağlılığın gerçekten takdire şayan," diyorum. "*Muz Nasıl Yenir* davası."

Ilene'i taklit ederek, "Ve şimdi sebep biziz, belki de rol yapıyoruz ... *seks-ay*?" diye soruyor.

"Evet. Yani," diyorum, elimi kaldırıp omzundaki kestane rengi bir tutamı fırçalıyorum, "zor olmamalı, değil mi?"

Alt dudakımı ısırıyor, başını sallıyor. "Olmamalı. Sorun da bu zaten."

Evet, sorun bu, ben de konuyu değiştiriyorum. "Peki, o meyve suyunda ne vardı?"

"Su, Nolan. Sadece su."

* * *

Ertesi sabah koşuya çıkmak için erkenden uyandım. Lobide, mermer zemin üzerinde bir bavulu asansör sıralarına doğru götüren sakallı, gözlüklü tanıdık bir adam görünce bir an duraksıyorum.

The Wine Dude. Marcos Ramirez, yarışma hakkında ulaşmayı düşündüğüm YouTube yıldızlarından biri.

"Marcos," diye sesleniyorum ve bana dönüyor.

"Hey, dostum. Yine New York'ta mısın?" diye soruyor yumruklarımızı tokuşturduktan sonra. "Öyleyim. Webflix için bir şey yapıyorum."

Koyu renk gözleri gözlüklerinin arkasından parlıyor. "Gerçekten mi? Ben de."

İyi ki Emerson burada değil. Örümcek hisleri karıncalanır ve sonra patlardı.

"Bu harika. Onlarla bir gösterin mi var?"

Parmaklarını çaprazlıyor. "Umarım işe yarar, ama öyle görünüyor. YouTube yarışmasında Drive-Thru Babe ile eşleştim ve uzun lafın kısası."

"-O da mı burada?"

"Muhtemelen onu her görebilirsin," diyor. "İkiniz birlikte bir gösteri mi yapıyorsunuz?"

"Hayır, ama sözüm ona programıma her türlü şarap nasıl yapılır konusunu eklemem gerekiyor. Şarap nasıl satın alınır, şarap nasıl seçilir, sandviçlerle nasıl eşleştirilir. Kanalımda yaptığım hızlı incelemelerin ötesinde."

Ve olay örgüsü kalınlaşıyor. "İyi şanslar dostum," diyorum. "Hazır buradayken bir şeyler içelim," dedi. "Kırmızı, beyaz ya da roze olmadığı sürece," diye göz kırparak kabul ediyorum. "Seni şarap düşmanı," diye sesleniyor. "Biliyorsun," diyorum ve Central Park'ta koşarken Hayes'e mesaj atarak bazı detayları öğrenmesini istiyorum.

Lütfen ve .

Saniyeler içinde cevap yazıyor. *İlgileniyorum, çağrılar aldım. Yakında daha fazlasını öğreneceğim.*

Umarım Emerson, Drive-Thru Babe ya da başka biriyle karşılaşmadan önce geri arar. Biz skoru öğrenmeden onun çıldırmasını istemiyorum.

Koşumu bitirip duşumu aldıktan sonra onu toplayıp otelden çıkarıyorum ve olası rastgele karşılaşmalardan uzak tutuyorum.

Sabahı Doktor Insomnia'nın Çay ve Kahve Dükkânı'na kapanarak ilk senaryomuz üzerinde çalışarak geçiriyoruz ve ben YouTube yıldızlarını aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum.

Hayes beni FaceTime'dan arayana kadar idare ediyorum. Cevap veriyorum, çantamı alıyorum ve dışarı çıkıyorum.

"Dinle, Dot, Bette ve diğerleriyle ilgili ayrıntıları öğrendim," diyor.

Emerson kaldırımında bana katılıyor ve yüzünü ekranımın önüne yapıştırarak aramayı fotobombing yapıyor. "Bize her şeyi anlat."

Cevap verirken çok ciddi. "Webflix, YouTube yarışmasından bir grup deniyor. Birkaç şovun bölümlerini yayınlayacaklar ve hangisi daha popüler olursa ..."

Yorgun bir iç çekişle düşüncemi tamamlıyorum. "İşte bunu alacaklar." Başını salladı. "görünüyor. Her birinin biraz farklı bir havası var.

Daha çok yemek ve flört ediyorsunuz ama Dot ve Bette büyükanne markasını da seviyorlar ve onlar için de yeni konseptlerle oynuyorlar. Bir de Şarap Dostu ve Arabalı Bebek var. Bir de Max adında bir adam var.

Vespertine. Bourdain tiplerinden biri. Instagram'dan tanıdım sanırım. Onu tanıyor musun?"

"Hayır, hiç duymadım. Ama ismini kıskanıyorum," diyorum.

"Belki de soyadımı değiştirmeliyim," diye teklif ediyor Emerson, her şeye hazır. "Yani, Google'da süper havalı soyadları da bulabilirim. Emerson Bardot olabilirim. Emerson Raven. Ya da sadece Emerson X. Aklıma gelenler bunlar."

Hayes ona gülümser. "Emerson Alva harika biri. Hiçbir şeyi değiştirme. Sadece kendiniz olun. Buraya kadar harika bir konsept, harika bir enerji ve harika bir kimya ile geldiniz. Böyle devam edin."

Dot ve Bette ile ortaklığımızın bir *Amazing Race* yarışmasına dönüşmüş olması biraz ironik gelse de, "Yapacağız," diyorum. Ama bunu görmenin başka bir yolu yok. "Bu bir battle royale."

Hayes, "Bazen masadaki yeriniz için savaşmanız gerekir" diyor. Bunu yapmak için bir fırsat kollamam gerekecek.

* * *

New York'taki programda yeni bir ritim var. Bu sefer bir kamera ekibimiz var. Senaryo yazıyoruz. Ekip restoranların, şehrin ve bizim B-roll çekimlerimize daha çok zaman ayırıyor.

Gösteri de genişliyor. Bölümler daha derinlemesine. Şeflerle röportaj yapmaya hazırlanıyoruz.

"Ya şef mülakatında Max Vespertine kadar iyi olamazsak?" Bir hafta sonra Chelsea'ye giderken Emerson endişeleniyor.

"Sırf havalı bir ismi var diye Bourdain kadar iyi olacağını mı sanıyorsunuz?"

"Çok popüler bir isim ve tüm videolarını izledim. Çok iyi biri. Düşünceli ve zeki," diyor metroya doğru ilerlerken.

Peki ya ateşli? O da mı ateşli?

Ama bunu sorarsam, kıskançlık için yeşile dönen bir ruh hali yüzüğü de takabilirim. Bunun yerine, onu dürtüyorum ve iğneliyorum, "Aww, ona aşık mısın?"

Gözlerini deviriyor. "Lütfen. O çok bilmiş ciddi adamlar benim tipim değil."

Kendime engel olamıyorum. "Senin tipin ne o zaman?"

Bana yan gözle bakıyor. "Sanırım biliyorsun."

"mi?" Ah, . Umarım *ben* der. Bunu istememeliyim ama istiyorum.

"Berbat bir erkek zevkim olduğunu söylemiştin. Demek ki benim tipim berbat erkekler," diyor ve sonra bana onu öpmek istediğim küstah bir gülümseme veriyor.

"Touché," diyorum.

On Dördüncü Cadde'de indiğimizde kirpiklerini kırıştırıyor ve dudaklarını yalıyor. "Ama sanırım bazıları senin de berbat olduğunu söyleyebilir, Nolan."

Onun abartılı flörtüne gülüyorum. "Kameralar için böyle devam et, Emerson Alva."

"Kesinlikle yapacağım."

Eğer ilene bizi flört etmeye teşvik etmek , bugünkü durağında bunu kesinlikle başaracaktır - hayal gücüne çok az şey bırakan bir restoran.

Belki de bu, oyunumuzu hızlandırmak ve masadaki yerimizi almak için ilk fırsatımızdır.

Long Food restoranı, ben hazırım.

UZUN YEMEK VE ÇOCUKLUK HAYALLERİ

Emerson

Chelsea'deki Long Food, vitrininde gökkuşağı bayrağı ile fallik yiyeceklerden oluşan bir menüye sahip. Dondurmalar, turşular, mısırlı sosisler, ekmek çubukları, kızarmış kuşkonmaz ve dondurma külahları. O kadar niş ki, nişin de ötesinde.

Ancak pop-up restoran pazarlamasıyla ortalığı kasıp kavuruyor. Instagram'daki kırmızı dudak ve penis gibi yemek görselleri kalabalıkları cezbediyor.

Burayı Lucía adında koca memeli bir kadın işletiyor. Siyah bir korse giyiyor, dolgun göğüsleri üstünden dışarı taşıyor. Birbiriyle uyumlu deri yelekler giyen iki adam yiyecekleri hazırlarken Lucía dondurucudan vişne kırmızısı bir buzlu şeker çıkarıyor ve bize ikram olarak sunuyor.

"Oh, bebeğim. Bunun her yerinde benim adım yazsa iyi olur," diyorum ellerimi kavrayarak.

"Ya ben de bir tane istersem?" Nolan en büyüleyici sesiyle soruyor. "Bu adama bir buzlu şeker getir," diyorum kırmızı olanı alırken ve sahibi Nolan'a da buzlu bir ikram uzatır.

"Leziz."

Yardımcı sunucuma dönüyorum. "Ama buzlu şekerleri gerçekten seksi yapan nedir biliyor musun, Nolan?" Kamera *je ne sais quoi*'muza yakalarken gözlerim onun ağzında oyalanıyor.

"Lütfen paylaşın," diyor Nolan, beni cesaretlendirerek.

"Mesele yalamak ya da emmek değil." Onu daha yakına çağırıyorum, seyirciler için de oynuyorum.

Senaryoda belirtildiği gibi eğiliyor. "Bana onları neyin seksi yaptığını söyle."

Parmağımı alt dudağımda gezdiriyorum. "Ağzını nasıl da lezzetli bir şekilde kırmızı yapıyor."

Nolan hemen cevap vermiyor; sadece dudaklarıma bakıyor, sonra göz kırpmıyor. "Sanki öpülmüşsün gibi," diyor.

"Sert ve tutkulu bir şekilde," diye ekliyorum.

"Öpüşmenin en iyi türü" diyor. Boğuk sesi omurgamda alevlerin dans etmesine neden oluyor.

söylüyor muyuz yoksa yaşıyor muyuz bilmiyorum.

Keşke Nolan'ı çekici bulmasaydım. Daha çok, onunla yalnız olmayı isterdim. Ama değilim, bu yüzden yapabileceğim tek şey kameraya oynamak. Buzlu şekerimi biraz daha yalayıp öldürücü iniltimi çıkarıyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyorum. "Çok iyi."

Ben vişneli buzla öpüşürken yardımcı sunucum bana ateşli bir şekilde bakıyor, sonra cinsel hayal kırıklığıyla dolu uzun, ağır bir iç çekiyor. Bu gerçek mi yoksa kameralar için mi?

"Evet, bunun oldukça iyi olduğunu söyleyebilirim," diyor sesi çatlayarak.

Kulağa hissettiğim kadar gerçek geliyor ve bu buzlu şekeri bir an önce yargılasam iyi olur, yoksa serinlemek için pantolonuma sokmam gerekecek.

"Bunu sekiz nokta yedi beş olarak ilan ediyorum," diyorum, yüksek tutarak. Nolan yedi verdi. "Ama tekrar yapar mıydın?" diye soruyor.

Evet.

Onu tekrar becerme düşüncesi inkar edilemeyecek kadar lezzetli.

"Belki," diye yanıtlıyorum. "Bu dondurmayı ağzıma tekrar tekrar sokabilirim."

Çünkü şebekeye istediklerini vermek zorundayız.

Değerlendirmeyi bitirdikten sonra röportaja geçiyoruz. Elbette Lucía ile konuşmak Nancy ve benim için daha kolay olacak.

"Peki, neden Long Food? Size ne ilham verdi?" diye sordum.

İri göğüslü hatun günlerce kendine güveniyor. Parlak pembe bir tırnağını tezgâhın üzerinde gezdiriyor, sonra gözleri sosisli sandviç pişiren ve turşu hazırlayan yelekli iki adama kayıyor. İfadesi biraz gevşek ve sıcak. "Benim iki adamım. Biz üçümüz beraberiz. Her türlü şekilde eğlenmeyi severiz. İnsanların buraya gelip iyi vakit geçirmelerini ve sonrasında ne yapabileceklerini düşünmelerini istedim," diyerek cinselliğine ve işine sahip çıkıyor.

Bunu bir kenara yazıyorum - romantizmle birlikte bu iki şeyi nasıl harmanladığını.

Bu, her şeyi yoluna koyan bir kadın. "Yani, yemek ön sevişmedir," diye araya giriyor Nolan.

Lucía'nın sıcak kahverengi gözleri parlıyor. "Eğer izin verirsen öyle. Lafı açılmışken, çikolataya batırılmış çilekli şiş kebapları denemelisin," diye mırıldanarak ısrar ediyor.

Nolan hülyalı ela bakışlarını bana çeviriyor. "Biraz ister misin?"

Bu soru yüzünden göğsüm sıkışıyor. *Biraz* ister misin? İsterim.

Her şeyi.

",," diye cevap veriyorum. Eğer izleyiciler "ya olursa "yı severlerse, onlara bunu verimiz. *Eğer.*

Lucía çikolataya batırılmış meyve çubuğunu ona uzatıyor, o da bana. Sulu bir çileği ısııyorum, çikolatanın ve meyvenin tadını çıkarıyorum. Ben yerken dudaklarının üzerinde bir nefes rüzgârı dolaşıyor. Eğer bir çizgi film kahramanı olsaydı, şu anda ağzından salyalar akıyor olurdu - gözlüklü, kaslı, çekici, seksi inek kahraman, oyulmuş çenesi tamamen açık.

Ve . . . Şu anda çizgi film erkekleri hakkında fantezi kuruyorum.

Harika. Sadece harika.

Belki de izleyiciler için gizemin bir parçası da budur - kameralar çekimi durdurduktan sonra bize ne olduğu - ama bu benim için de bir gizem.

Olasılıklar beynimi dolduruyor. Ya birlikte çalışmasaydık? Ya sevdiğim birini kaybetmekten korkmasaydım? Ya şovumuzun başarılı olmasını ona tekrar yakınlaştırmaktan daha çok istemeseydim?

Şimdi, bir soru var - bizi bir arada tutan ya da ayrı tutan şey gösteri mi?

Nolan hayranlarıyla sohbet etmek için uzaklaştığında, Lucía'yı yemek dışında bir konuda sorgulama fırsatını değerlendiriyorum. Ne de olsa ben bir planlamacıyım ve araştırma yapmayı severim. "Zor mu? Adamlarınızla birlikte çalışmak?"

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Çok zor. Her zaman , tatlım." "Peki ya sonra?" Bilmek için ölüyorum.

"Sorunlar üzerinde çalışmaya gayret ediyoruz."

"Ama iş ... her şeyi karıştırıyor," diye üsteliyorum. "Endişeleniyor musun?"

Yumuşak bir gülümseme veriyor. "Sadece her gün" diyor, sonra elimi okşuyor, sıkıyor ve "İyi şanslar" diye fısıldıyor.

Bunu da bir kenara koyuyorum - onun sahip olduğu şeyi başarmak için biraz şans gerekir.

* * *

Nolan ve ben ayrılırken, penceredeki onur bayrağı Jason'ın o gece San Francisco'da söylediği bir şeyi aklıma getiriyor.

"Sana sürekli bir şey sormak istiyorum," diyorum Nolan'a. "Ağabeyin on dört yaşındayken onun yanında olman konusunda ne demek istedi?"

Yürürken başını çevirip bana bakıyor. "İlk açıldığı kişi bendim. On dört yaşındayken."

Hesabı ben yaparım. Kardeşiyle tanıştığımda, Nolan ve ben üniversitede ikinci sınıftaydık ve tatil sırasında onu ve ailesini ziyaret ettim. Yirmi yaşındaydık; Jason o zamanlar on beş yaşında olmalıydı. Ama eşcinsel olduğunu bilmiyordum. Nolan asla

Jason da bahsetmedi. İhtiyacı olduğundan değil ama Jason'ın şu anki açıklığıyla bir tezat oluşturuyor.

"Demek on dokuz yaşındaydın? İlk yılımız mıydı?"

"Evet, Noel tatili için evdeyken bana geldi."

Metroya giderken organik bir kuru temizlemecinin önünden geçerken, onu bir araya getirdim. "Ohhh. Seninle çıktı ama başka kimseyle çıkmadı mı?"

"Uzun bir süre, evet," diyor rahatlıkla - sakladığı sır artık bir sır değil. "İlk başta kimsenin bilmesini istemedi çünkü bunun bir sporcu olarak kendisi için ne anlama geleceğinden endişe ediyordu. Çocuk futbolla yaşadı ve futbolla nefes aldı," diyor Nolan, ses tonunda hayranlık var. "Ama tüm bunları nasıl idare edeceğinden emin değildi -spor ve kim olduğu. Babamızın nasıl tepki vereceğinden de emin değildi. Ama bu konuyu konuşacak birine ihtiyacı vardı."

"Sen onun insanıydın," diyorum, ikisi için her türlü şefkati hissederek, birbirleri için ne ifade ettiklerini düşünerek. Hâlâ ne ifade ettiklerini. "Üniversiteden mezun olana kadar onun eşcinsel olduğunu bildiğimi sanmıyorum."

"Evet, işte o zaman başkalarının bilmesine hazırdı," diyor Nolan kesin bir ifadeyle.

Bunların hepsi çok mantıklı. "Sana sahip olduğum için mutluyum, Nolan. Bu beni mutlu ediyor ve bana hiç söylemediğin için ben de mutluyum. Onun hazır olmasını beklediğin için."

"Kardeşinin sırlarını saklamalısın," diyor benimle omuz omuza çarpışarak.

Bilmiyor ? "Callie de kendi böyleydi. Yapılacaklar listesinde yer alan bir yolculuğa çıkmak için planlar yaptığını annemle babama söylemek . Bunu yapana kadar kimsenin bilmesini istemedi."

Başını eğiyor, alnında bir çizgi belirliyor. "Onu vazgeçireceklerinden mi korkuyordu?"

Başımı sallıyorum, caddenin karşısına geçerken dalgınlıkla parmağımı uğur böceği kolyesinin üzerinde gezdiriyorum. "Sadece onlar için daha zor olacağını biliyordu."

Yolculuğun ne anlama geldiğini kabul ettim. Tüm bunların sembolizmi," diyorum ses tonumu dengede tutmaya çalışarak. "Gerçekliğini."

"Sen zaten kabul etmiştin," diyor usulca, beni çok iyi tanıyor

"Ben de onun seyahat etmesini istedim. Bu onun çılgın çocukluk hayalimdi. Bunu ona vermek istedim."

Yarım blok boyunca sessiz kaldı ama bu rahat bir sessizlikti, ikimizin de yıllar içinde alıştığı türden bir sessizlik. "*The Last Lecture*'ı hiç okudun mu ya da izledin mi?"

"YouTube'da izledim," diye cevap veriyorum.

"Bu bana Randy Pausch'un söylediklerini hatırlattı. 'Ve yaşlandıkça, 'başkalarının hayallerini gerçekleştirme' olayının daha da eğlenceli olduğunu fark edebilirsiniz."

Evet. Çok fazla evet.

Bu bilgelik külçesi, kilidin içinde dönen bir anahtardır. Bir kapı açılıyor ve yaptığım şey için kendimi o kadar da aptal hissetmiyorum. Kalbimin o zamanlar fark ettiği şeyi şimdi anlıyorum.

Köşede durup kolunu tuttum. "Üniversite kredimi neden uzattığımı biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Zamanla ödeyebileceğimi düşündüm. Ödeyecek kadar kenara para koymuştum. Altı aylık moda çekimi sözleşmelerim vardı ve bunu bakiyenin çoğunu ödemek için kullanacaktım," diyorum ve sonra itirafıma başlıyorum. "Ama bunun yerine o parayı yolculuk için kullandım. Callie'ye bunun makyaj işinden gelen para olduğunu söyledim. Ki öyleydi, yani ona yalan söylemedim. Sadece ona o parayı başka bir şey için ayırdığımı söylemedim. Hayalindeki geziyi yapmasını istedim." Boğazımdaki ağrıyı bastırmak için yutkunuyorum. "Bu yüzden kredimi uzattım ve kredimi ödemem gereken parayı seyahat masrafları için kullandım."

"Bunu onun için mi yaptın?" Sesi hayret verici geliyor.

"*Ne yapardın?*" der gibi omuz silkdim. "Bu onun hayalimdi. Nasıl ?"

Gülümsüyor ve bu, beni daha da derinden anlayan yeni bir tür sırtış gibi geliyor. "Yapamazsın."

Kolyeyi elimde evirip çeviriyorum. "Ben aptal mıyım?"

"Hayır. Bu çok güzel, Emerson." Bana sarılmak, beni öpmek ve bana her şeyi anlatmak istiyormuş gibi görünüyor.

Onun yerine boğazını temizliyor ve bir elini ensesinde gezdiriyor. "Paylaştığın için teşekkürler. Paylaştığına gerçekten çok sevindim."

Ben de öyle. Komik, çünkü ona söylemek isteyeceğimi düşünmemiştim. Kendimi aptal gibi hissetmeden bunu söyleyebileceğimi sanmıyordum.

Ama o bana tam tersini hissettirdi. Korkmamalıydım. Konuşmak, paylaşmak, ona üzgün, korkmuş, çirkin ve tuhaf yanlarımı göstermek her zaman yaptığım şeydi.

Sorun şu ki, her geçen gün ona biraz daha aşık oluyorum.

Cin şişeden çok daha büyük olmaya başladı.

* * *

Ertesi gece, sevimli siyah bir elbise, Converse spor ayakkabılar ve içinde makyaj malzemesi olan bir sırt çantasıyla Jo'nun dairesine gidiyorum.

Asansöre adımımı attığımda, kara kara düşünen bir adam elindeki kâğıttan başını kaldırıyor. Bu Max, kanlı canlı. Resmen Mister Rochester titreşimleri saçıyor. Çıktığı *Jane Eyre*'in yıpranmış bir kopyasını taşımamasına şaşırdım. Ama *The Sun Also Rises*'ı okuyor, o da iz bırakıyor.

Yine de balla sinek yakalamak daha iyidir. "Merhaba Max. Ben Emerson Alva.

Ben de bir yemek insanıyım."

Ağır çekimde bakışlarını yüzümde gezdiriyor, beni inceliyor.

"Biliyorum." Tamam. "Ve bence videoların harika," diyorum.

Uzun, ağır birkaç vuruş boyunca sessiz kalıyor. "Sanırım seninkiler de öyle," diyor ve lobiye ulaştığımızda sertçe başını sallıyor. "Önden buyurun."

Garip.

"İyi geceler," diye sesleniyorum, sonra da kara kara düşünen adamı aklımdan çıkarıyorum. Beynimde sadece bir sürü erkeğe yer var ve başka biri en önemli gayrimenkulü işgal ediyor.

Jo'nun Batı Yetmiş Üçüncü Cadde'deki evinde, Broadway'deki *Tommy* canlandırması için hazırlandık. Makyajını yaptım, ona muhteşem dumanlı gözler ve parlak dudaklar verdim.

"Muhteşem bebeğim, tek kelimeyle muhteşem" diyorum, sonra onu döndürüp aynada yaptığım işi gösteriyorum.

Nefes nefese. "Beni asla bırakma. Bir sonraki müzayedemde makyajımı da senin yapmanı istiyorum" diyor, ellerimi tutuyor, şakacı bir şekilde yalvarıyor. "Senden para bile almayacağım bebeğim," diye sahne fısıltısı yapıyorum. "Lafi açılmışken, New York sanat dünyasını bu muhteşem koleksiyonunla ne zaman şaşırtacaksın?

üzerinde çalışıyorsun?"

"Gelecek ay," diyor ve hazırlanmayı bitirdiğimizde bana yeni projeleri ve müzayede evinde başvurduğu bir terfi hakkında bilgi veriyor. "Önümüzdeki hafta bunun için bir mülakatım var. Parmaklar çapraz."

Benimkileri çaprazlayıp yukarı kaldırıyorum. "Seninle gurur duyuyorum, kadın. New York sanat dünyasında kendine bir isim yaptın," diyorum ona St James Tiyatrosu'na doğru ilerlerken.

"Ben de seninle gurur duyuyorum, Em. Kendi işini yapıyorsun, her şeyi gerçekleştiriyorsun." Times Meydanı'na vardığımızda, bizi birkaç saatlik hayal dünyasının tadını çıkarmaya çağıran, parıltılı ışıklara bakıyor. "Sonunda seni buraya, New York'a getirebileceğimi biliyordum. Bunu gösterdim ve oldu."

İçeri girip orkestra koltuklarımızı kaparken, "Sen böyle sihirlisin," diyorum.

"Sihirden bahsetmişken, Nolan'la aranız nasıl?"

Bu yönlendirici bir soru. Dik oturuyorum, radarım ötüyor. "Neden sordunuz?"

Beni işaret etti. "Neden böyle tepki veriyorsun?"

İnliyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum, sonra kalbimi servis ediyorum. "Sanırım uzun zamandır ona karşı bir şeyler hissediyorum, Jo."

Başımı kaldırdığımda, anlayışla gülümsüyor ve omzumu okşuyor. "Biliyorum, tatlım."

New York'ta olduğum zamanlarda FaceTime üzerinden konuşarak ve birlikte gösterilere giderek uzun mesafeli bir arkadaşlığımız oldu, ancak nadiren aynı şehirde yaşadık. Yine de bu derin bir bağ kurmamızı engellemedi.

Kalbimin derinliklerini görmesini de engellemedi. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey." Bunu söylemek olması gerekenden daha fazla acı veriyor, ama sonra uvertür yükseliyor, müzik tiyatrodaki dalgalanıyor ve ben de önümüzdeki birkaç saat boyunca -bu günlerde çok sık yaptığım bir şey- inandırıcı olmaya çalışıyorum.

GIDA VE DİĞER GAZLAR

Nolan

Bazen yalnızken Emerson'a söylemek istediğim şeylerin provasını yapıyorum. Onunla paylaşmak istediğim aptalca sırları. *Nedenlerini.*

"Kredilerden bahsetmeniz komik. Benimkiler hakkında ..."

Kız kardeşi için neler yaptığını öğrendikten sonra, başımı suyun üstünde tutmaya bu kadar kararlı nedeni olan hikayemin beni tam bir ahmak gibi gösterdiğine daha da ikna oldum.

O yüzden benimle paylaştığında bunu kendime sakladım. Her zaman yaptığım gibi gizli tuttum. Detayları bilen tek kişi en iyi iki dostum.

Long Food çekiminden birkaç gün sonra onlarla koşuya çıktım, TJ ve Easton benimle birlikte Central Park'ta kaldırımı dövüyorlardı.

"Borcunu ödemeyi bitirmek üzere misin?" TJ soruyor.

"At nalı gibi yakın," diyorum.

"Güzel. Hâlâ bununla sıkışıp kaldığına inanamıyorum," diye ekliyor.

"Her zaman en iyi kararları vermedim."

"Kimin var?" Easton önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Ama neredeyse vardın, bu iyi bir şey."

"Evet. Sadece son ödemeyi yapmak ve bunu bırakmak istiyorum." "Ve Emerson'a bundan hiç bahsetmek zorunda kalmayacak mısın?" TJ dikkatle soruyor.

Bu iki adam dışında *kimseye* söyleme. Bu adamlar birer kasa ve aynı zamanda ailemden ve San Francisco'daki hayatımdan çok ama çok uzaktalar. "*Bu adamın kendini toparladığı* pek belli olmuyor," diyorum.

Easton başını sallar. "Bu senin hakkında hiçbir şey söylemiyor."

"Kesinlikle," diye onaylıyor TJ. "Ama ona hiç söylememiş olman seni rahatsız ediyor. *Bu seni rahatsız ediyor.* senin hakkında bir şey söyle."

Isıracağım. "Ne yazıyor?"

"Onun gerçek Nolan'ı tanımasını istiyorsun," diyor bana açıkça.

Öyle mi? Muhtemelen. Ama bunu bir arkadaş olarak mı istiyorum? Yoksa daha fazlasını mı?

Onunla daha fazlasını istememeliyim. Planlarımızda buna yer yok. "Benim istediğim New York'a geri dönmek," diyorum güneş yükselirken. "Yani, ne kadar erken ödersem, bunu o kadar erken yapabilirim."

Baraj gölüne yaklaştığımızda TJ konuyu değiştiriyor. "Bak, senin çirkin yüzünü buralarda daha sık görmek istediğimi söylemiyorum, ama bazı arkadaşlarımdan Queens'te bir kira kontratı olduğunu duydum," diye teklif ediyor.

"Awww. Benimle tatlı tatlı konuşmana bayılıyorum," dedim.

"Ve Bellamy Brooklyn'de yakında stüdyosundan taşınacak bir arkadaşından bahsetti," diyor Easton, aynı soğukkanlılıkla. "Burada olman benim de umurumda değil."

Koşarken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve onların hayranlıklarının kokusunu içime çekiyormuş gibi yapıyorum. "Aşk, beyler. Aşk. İkinizden kolonya gibi yayılıyor."

"Ve bahse girerim harika kokuyordur," diyor TJ.

"Ciddiyim ama" diye ekliyorum. "İlişkileri takdir ediyorum. Gerçekten."

Bu işin basit kısmı. Peki ya Emerson? Dizi tutarsa Doğu Yakası'nda mı kalacaktı, yoksa gidip gelecek miydi? Olmazsa kalır mıydı? Ve sonra ne olacak?

Sorun da bu.

Kaderimiz, TJ'in geldiğimiz ilk gece işaret ettiği gibi, kendi gündemi olan bir ağın ellerinde.

Arkadaşlarım New York kirası ve şehrin diğer tuhaflıkları hakkında sohbet ederken - geçen hafta TJ Soho'da tasmalı bir kaplanı gezdiren bir adam gördü - bakışlarım gün için hazırlanan bir yemek kamyonuna takılıyor.

Kale-ing It kamyonun tabelası ve lahana ile ilgili her şeyi satıyor. *Muz Nasıl Yenir* için mükemmel ve şu an Emerson'la gerekiyor.

"Gitmem gerek." Hızımı artırıp otele geri dönmeden önce söylediğim tek şey bu. 1208 numaralı odanın kapısını çalarken zor nefes alıyor ve terliyorum.

On saniye sonra Emerson cevap veriyor ve kalbim küt küt atıyor. Lanet olsun, sabah makyajını yaparken ve saçları arkaya doğru kaygan ve ıslakken çok güzel görünüyor. Üzerinde bir tişört ve dar kot pantolon var ve ben onu soyup her yerinden öpmek istiyorum. Ve bacaklarının arasında dilimle onu muhteşem hissettirmek. Eminim tadı bir rüya gibidir.

Ve beni becer. İşte yine başlıyorum, küçük kafamla düşünüyorum.

Kirli düşüncelere kapıyı çarpıp çıkıyorum. Şimdi zamanı değil. Onun borcu var. Benim de öyle.

İş. Sadece iş.

"Ya bu duruşmanın sonunda bizi almazlarsa?" Ağzımdan kaçırdım. "Ya Dot ve Bette slotu kazanırsa? Ya yayın menüsünün en altına düşersek? Hizmet sizi tanıtmazsa, İtalya'yı gezen bir sonraki Stanley Tucci olmazsınız. Bir bip olursunuz." Endişem on arabalık sözlü bir yığılma şeklinde ortaya dökülüyor. "Ben bir bip olamam, Emerson."

Bir elinde makyaj fırçası, diğer eliyle beni tutuyor ve içeri sürüklüyor. "Bunların hepsi doğru. Ne yapmak istiyorsun?"

İstemediğim şey, uçurumun kenarına dönmek, kanepeden kanepeye zıplamak, borç altında ezilmek.

Gözlüklerimi çıkarıp burnumun kenarını sıkıyorum ve odasında bir aşağı bir yukarı volta atıyorum. "Sözleşmemizde YouTube programı yapmamıza karşı herhangi bir kısıtlama yok, yeter ki şefle röportaj yapmayalım ya da aynı yerleri ele almayalım." Hayes'le birlikte sözleşmeyi gözden geçirdim, gerçi bu fikir üzerinde daha çalışıyordum. "Buraya geldiğimizden beri kendi kanalımız için sadece bir ya da iki program yaptık. Bu bize göre değil, Em."

"Doğru," diyor, yatağa doğru ilerliyor ve kenarına tünüyor. "Webflix şovuyla meşguldük."

"Ve bunu yapmak zorundayız. Ve ben bunu yapmak istiyorum." Pencereye doğru yürüyorum, gözlüklerimle oynuyorum ve tekrar takıyorum. "Ama aynı zamanda kendi işimizi yapmaya devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Zor olsa bile. Bir ton zamanımızı alsa bile." Gözlerine bakıyorum, çaresizlik düşüncelerimi, planlarımı kovalıyor. "Başka birine bağımlı olamayız."

"Öyle bir şey yapmıyordum," diyor biraz savunmacı bir tavırla.

"Öyle olduğunu söylemiyordum," diye belirttim. "Ama sadece ... sadece kendimize güvenebiliriz, anlıyor musun?"

"İstiyorum."

"Arkamızı kollayacak bir tek biz varız. Webflix aramadan önce zaten yükselişe geçmiştik. Sadece bu yörüngeyi korumamız, aynı tempoyu sürdürmemiz gerekiyor. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Ona yalvarıyorum, kabul edeceğini umuyorum. O her zaman istekliydi ve her zaman bu geleceği istiyordu. Yine de dört, beş, altı saniye beklerken gerginim.

Sonra gülümsüyor. "Tekrar ne zaman yola çıkıyoruz?"

Havayı bıçaklıyorum. "Hemen şimdi. Ve bunu yapacağım yeri biliyorum."

Kaşlarını kaldırıyor ve makyaj fırçasını bana doğrultuyor. "Alınma ama biraz kokuyorsun ve iğrençsin. Belki de önce duş almalısın."

"Zekâ ve güzellik," diyorum kollarımı iki yana .

Burnunu çimdikliyor. "Ve acımasız dürüstlük," diye sesleniyor ben koşuşturmadan kurtulmak ve kendime çeki düzen vermek için çıkarken.

Üç saat sonra, o kadar güzel ve çıtır çıtır olan lahana cipslerini tadıyoruz ki, şef bir sihirbaz olmalı. Bu vegan, düşük kalorili ikramların tadını başka nasıl abur cubur gibi yapabilir ki?

Lahana kızartmasına hiç bile.

Bir tanesini tattıktan sonra "Bu patates kızartması dokuz numara," diye ilan ediyorum.

Emerson şokla hareketsiz kalır, sonra yavaş yavaş çözülür. "Adam Belli ki bükülmüş," diyor.

Sadece sırttım. "Bir şey bu kadar iyiye, dokuz puanı hak eder."

"Onlara dokuz nokta beş veriyorum," diyor, her zaman yaptığı gibi beni göstererek. Ve buna bayıldım.

İyi hissettiriyor.

Daha sonra bir kahve dükkânı bulup oturuyoruz ve ben sosyal medyada hayranlarımla sohbet ederken o da eskiden olduğu gibi editörlük yapıyor.

Bu çok iyi hissettiriyor.

Ama aynı zamanda bitiş çizgisindeki kızı elde etmek için bir yarışta koşuyormuşum gibi geliyor, ama asla kazanamayacağım.

* * *

Ertesi öğleden sonra, akşamki Webflix çekimi için ayrılırken otelin dışında Dot ve Bette ile karşılaşıyoruz. Dot gülüyor -muhtemelen en iyi arkadaşının söylediği bir şeye- ve yanakları kırmızı, yeşil ve sarı boyayla çizgili. Saçları da öyle. Bette de lekelerle süslenmiş.

Bizi gördüklerinde her iki hanım da parlak gözleri ve kocaman gülümsemeleriyle el sallıyorlar.

Kahretsin, bunlar dostluk golleri.

"Hey, tatlılar," diyor Bette ve bize sarılacakmış gibi kollarını açıyor, sonra geri çekiliyor. "Oops. Her tarafım boya oldu. Bugün turta yapmak ve paintball oynamak vardı," diyor, sanki mantıklı bir şeymiş gibi.

Emerson parmağını kaldırır. "Şovunuz artık turta ve paintball mu?" Doğrudan bariz soruya geçmeyi arkadaşşıma bırakın.

Dot mutlu bir şekilde omuz silkiyor ve sarı saçlarını düzeltiyor, dağınık tutamları bir bandananın içine sokuyor. "Görünüşe göre bu bizim yeni numaramız. Yemek yapıyoruz ve New York'u geziyoruz. Yarın, popüler bir lokantada hamburger çevireceğiz ve helikopterle Büyük Elma'nın üzerinde tur atacağız."

Bu çok havalı bir konsept. "Yani yemek ve eğlence için New York tur rehberleri gibisiniz," diyorum parçaları birleştirerek.

"Ve sonra Miami ve DC ve böyle devam ediyor. Bu biraz çılgınca," diyor Dot, şovlarının yeni yönünden açıkça memnun. "Her zaman böyle seyahat etmek istemiştik, bu yüzden Evelyn'im de dediği gibi *çok eğlenceli*."

"Ve biz bunu seviyoruz. *Yüzde yüz*," diye ekliyor Bette. "Ayrıca bir Evelyn sözü."

Evelyn aniden ortaya çıkar; bu onun şakasıdır. Dot'un kolundan tutup onu girişe doğru çeker. "Otuz dakika içinde toplantımız var. Paintball kıyafetlerini çıkarıp bir şeyler giymelisin-"

"Evet, evet. *Şık ve markaya uygun*. Biliyorum, tatlılar, ," diyor. Evelyn başıyla otelin girişini işaret ediyor. "Hazırlanmalıyız."

Ama mesaj *kapa çeneni*.

Tamam, . Anlıyorum. Artık rakibiz ama belli ki Webflix ikimizin dizisinde de değişiklikler yapıyor.

Emerson ve ben bir sonraki durağımıza giden trene binerken, bana kocaman gözlerle baktı. "Eee?"

Gözlerimi deviriyorum. "Devam et. Dedektifçilik oyna. Seni durdurmayacağım."

"Ama sen oynamayacak ?" O kaşlarını çatar olarak ve Metro şehir merkezini sallayıp

bizi Tribeca'ya götürüyor.

"Yapmayacağım. Çünkü bilmiyoruz."

"Ama *yine* de yer bulabilirler," diyor. "Gösterileri *Altın Kızlar*'ın turneye çıkması gibi. Herkes *Altın Kızlar*'ı sever. Bu bir gerçek."

"Doğru, doğru."

"Ve Webflix'ten çok daha fazla şatafat ve tantana görüyorlar" diye . "Max Vespertine, the Wine Dude ve the Drive-Thru Babe'den bile daha fazla. Ama Max tamamen Bourdain kalabalığına hitap ediyor, Drive-Thru Babe yirmili yaşlar için mükemmel ve Wine Dude'un da gerçek bir erkek havası var. Hepsi kendi tarzında çok iyi."

Haksız değil. Ama ben tüm hayatımı, kendi kafamda da olsa, ailemdeki erkeklerle rekabet ederek geçirdim. Buna bir de sevimli, çılgın, yemek meraklısı nineler ve diğer herkesle çekişmeyi eklemek istediğimden emin değilim.

Ayrıca Emerson'ın yaktığı endişe ateşine gazyağı dökmenin bir faydası olmaz. Belki de benim rolüm onun korkularını biraz sakinleştirerek söndürmektir. "Ve biz bununla iyi olacağız," diye ona güvence veriyorum. Elimi ve . . . Siktir et.

Sadece sıkıyorum. *Sadece* dostça okşamıyorum. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip elini kendi elimde kavıyorum.

Doğru hissettiriyor.

Sadece öyle ve bundan daha fazlası yok.

* * *

Yeşil Karınca tüm tuhaf yiyeceklerin modası. Tribeca'daki son moda tapas restoranı, yeşil karınca guacamole'si -evet, karıncalarla yapıldığı gibi- ve çekirge taco'larıyla tanınıyor.

Arkaya doğru taranmış saçları ve sıra dışı kombinasyonlara olan tutkusuyla etine dolgun bir adam, yeni restoranın arkasındaki beyin. Adı Romain.

"Beni ikna et," diye meydan okuyor Emerson şefe. "İsteksiz bir müşteri olduğumu ve çekirge yemek istemediğimi farz edin. Ama onları denememi istiyorsunuz."

Romain avucunu şef beyazlarının lekeli ön yüzüne bastırarak, "Tanrı'ya şükür," diyor. "Yemek orgazmı yaşayacaksınız." Ortasında bir kase guacamole bulunan uzun bir meze tepsisini önümüze koyuyor. Orantısız bir sırtışla ekliyor, "Ve tadı tavuk gibi."

"Ah, ama bakın, bu benim için de cazip değil. Ben buranın vejetaryeniyim." Emerson'ın gözleri şakacı bir şekilde parlıyor. "Bu da teknik olarak çekirge yemekten kurtulduğum anlamına geliyor. Booyah!"

İri adam onun elini okşar. "Merak etme tatlım. Burada senin için biraz vegan çekirge var." Sonra elini tezgâhın altına daldırıp kayrak grisi bir tabak çıkarıyor ve kızın önüne koyuyor.

Gözleri patlıyor. Vay be. Adam iyi.

"Vegan çekirgeleriniz mi var? Aynen böyle mi? Cebinden mi çıkarıyorsun?"

Şok, senin adın Emerson Alva.

Romain omuz silkiyor, *önemli bir şey değil*. "Kendim yapıyorum. Çıtır çıtır kabak çekirdeği gibiler." Çekirdeklerle kaplı kuşkonmazı işaret ediyor ve sahnede fısıldıyor, "Çünkü onlar kabak çekirdeği."

Korkusuz yardımcı sunucum bayılacakmış gibi kalbini tutuyor. "Birileri vejetaryenleri seviyor," diye mırıldanıyor. "Sadece evlen benimle, Romain."

Şef gülüyor. "Onu sevdim. O bir kaleci," diyor ve ben de ona bir gülümseme gösteriyorum.

Belki de kasıtlı olarak seksi bir gülümsemedir. Bekle, buna bilmiş bir sırtma de.

Ve bu iyi hissettiriyor. İyiden de öte, özellikle de omzunu hafifçe sallayarak, saçını döndürerek ve -en iyisi- içimi ısıtan uzun bakışlarıyla karşılık verdiğinde.

Vegan çekirgeleri denerken tüm dikkati benim üzerimde. Bunu kabul ediyorum çünkü şu anda Emerson'ın birazcık ilgisi hiç yoktan iyidir.

Ama çekilecek bir gösteri var. Bakışlarımı ondan ayırıp Romain'e dönüyorum. "Bize bu yerden bahset. Nasıl başladınız?"

"Bir kız hakkında."

Emerson yaklaşıyor. "Bunu duymak zorundayım."

"Büyüdüğüm mahallede bir kız vardı. Çok güzeldi ve ona uzaktan aşık olmuştum. Ama benim gibi biriyle ölü gibi görünmezdi - onun liginde hiçbir umut yoktu. Ben de ona layık olduğumu göstermek için bir hediye almak üzere para biriktirdim. Sevgililer Günü'nde ona bir kutu çikolata verdim ve aşkımı ilan ettim. Peki ya o? Kutuyu ön bahçeme fırlattı ve asla bir işe yaramayacağımı söyledi. O kutu çikolata kaplı çekirge ya da karıncalarla da dolu olabilirdi. Onlara asla dokunmazdı." Bir iç çekti ama sonra hınzırca gülümsedi. "Sanırım onun yanıldığını kanıtlamaya kararlıyım."

"Ve ondan çok daha fazlasını çekirgeleri sevmeye ikna etti. Çok etkileyici bir intikam." Çak bir beşlik için elimi kaldırıyorum. Sümüklü bir kızın haksız olduğunu kanıtlamak için bir restoran açmak cesaret ister.

Yine de beni asılı bıraktı ve bir parmağını kaldırdı. "Ama bekle. Bu sadece bir intikam hikayesi değil. Bir aşk hikâyesi de var." Etli bir pençesini uzatarak kapıyı işaret ediyor. "Sokağın aşağısında mı? Bir düğme dükkânı var. Birkaç yıl önce orayı işleten kadınla tanıştım ve şu anda hayatımın aşkı. Ve bebeğimiz olacak."

Emerson kalbini sıkarak haykırır. "Böylece, intikam aşka dönüşür ve bebek üç eder."

Romain, "Şans da diyebilirsiniz," diyor.

"Şansa vegan bir çekirge yetiştireceğim," diyor, sonra omzumu sıkıyor. "Bu adam da öyle, çünkü o da bir bekçi."

"Evet, bazen şans sizden yana olur," diyorum.

Ama ne şefe ne de kameraya bakıyorum.

Üzerimdeki eline bakıyorum, bırakmıyor. Bırakmasını istemiyorum. Flört etmemize, alay etmemize, dokunmamıza izin verilen bu anı çalmak istiyorum.

Belki de bu kendin için yarattığın bir şanstır. Trende elini tutmak gibi.

Kendi işimizi yapmaya devam ettiğimizden emin olmak gibi.

Denemek, sonra tekrar denemek gibi.

Ve ağdan gelen bu direktifin tadını çıkarmak gibi *je ne sais quoi*'mize yaslanmak.

Garip bir şekilde özgürleştirici. Göğsümdeki bu hissin tadını çıkarmam için bana izin veriyor, geceleri rahat bir yatakta kıvrılmak gibi sıcak ve puslu, kar yağdığında şöminenin yanında uzanmak gibi, bir hamakta güneşin öptüğü tenle dolaşmak gibi.

İşte Emerson'la, iyi günde kötü günde, inişte çıkışta yanımda olan bu kadınla böyle hissediyorum. Beni hiç yargılamayan. Asla yeterli olmadığımı söylemedi.

Ancak bu iyi hissettiren, baş döndürücü duygu kaybolacak ve daha önce olduğu gibi faturalarla baş başa kalacağım.

Odaklan, dostum. Odaklan.

Hemen bir cips alıyorum ve karınca guacamole'unun tadına bakıyorum. "Vay anasını, bu çok iyi dostum," diyorum.

Romain kollarını havaya kaldırır. "İntikam en iyi böceklerle servis edilen bir yemektir," diye bağırır.

Bu ona itirazım yok. Bunlar kulağa yaşamak için söylenmiş sözler gibi geliyor.

* * *

Ama uyulması gereken başka kelimeler de var. *Sıkı çalış, kendine dikkat et, akıllı ol* gibi sözler.

Emerson ve ben iki şovu dengeleyerek iki katına çıktık. Her günün sonunda, uzun zamandır olmadığım kadar yorgun oluyorum. Ama bu, iliklerime kadar hissettiğim iyi bir yorgunluk.

Üç hafta sonra, gece yarısına yakın, durmaksızın esneyerek asansörle yukarı çıkıyoruz. Sonunda odama ulaştığımda yüzümü kapıya dayayıp aşırı bir horlama sesi çıkarıyorum.

Emerson gülerek arkamdan geliyor, saçımı okşuyor ve "Ben de" diye fısıldıyor.

"Bu çok hoş," diye fısıldıyorum, dokunuşunu kastederek.

Elini çekmesini bekliyorum ama çekmiyor. Onun yerine aşağı doğru okşuyor ve sonra parmaklarını saçlarımin arasından geçirip tırnaklarını kafa derimde gezdiriyor. Titriyorum, artık yorgun değilim. Nabzım fırlıyor, yükseliyor, otelin çatısını delip geçiyor.

Her yerim yanıyor.

Etrafımdaki hava parıldıyor ve arzum keskin, yoğun bir şekilde dönüyor, sonra tek bir dileğe dönüşüyor.

Arzuyla uğuldayarak arkamı döndüm. Eli yanına düştü.

"Gitmeliyim," diyor, gözlerinde bir parça pişmanlık parlıyor. Bana dokunarak bir hata yaptığından mı endişeleniyor?

"değilsin," diyorum.

Hüzünlü bir şekilde, "Öyle ama," diyor ve arkasını dönüp kapısını açıyor.

Kalbim göğsümde gürültüyle çarpıyor, *onu takip et* diyor. Beynim diyor ki *1205'e git*.

Treni, Long Food çekimini, şans, bakışları ve New York sokaklarında sırrını benimle paylaşma şeklini hayal ediyorum.

Ona henüz söylemediğim şeyleri .

Kalp atışlarım o kadar gürültülü atıyor ki başka bir şey duyamıyorum. On metre kadar ilerleyip kapısını çalıyorum.

Cevap verdiğinde, büyük yeşil gözleri geniş, istekli.

Dudakları ayrılıyor.

Bekliyor.

Ve ben
konuşuyorum

"Dinle, Vegas'ı, seni ya da bizi düşünmeden edemiyorum. Sıradan şeyler yapmadığını ve bunun bir daha olmayacağını söylediğimizi biliyorum. Bu gösterinin bizim için çok önemli olduğunu biliyorum." Nefes almak için durakladım, sonra elimi

saçlarımın arasından. "Ama her saniye seninle olmanın ve senin için böyle hissetmenin gerçekten zor olduğunu söylemek istiyorum. Ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Canlı bir gülümsemeyle gömleğimi tutuyor ve kumaşı büküyor. "Nolan?"

"Evet?"

"Kapa çeneni ve öp beni."

KALBİMİ KIRABİLİRSİN

Nolan

Bir kadın size ne istediğini söylediğinde, ona bunu vermelisiniz.

Önce onun emrini yerine getirdim. Kapıyı kapattıktan sonra Emerson'ın yüzünü tutuyorum ve onu kendime çekiyorum.

Ardından sert, ıslak bir öpücük geliyor.

Ağzını sevdiği şekilde alırken onu sıkıca kavıyorum. Las Vegas'ta öğrendiğim şekilde.

Sahiplenici bir şekilde.

Başparmağımı çenesi boyunca sürüklüyorum, onu kuduz bir yoğunlukla öperken kabaca bastırıyorum. Açlıkla ve biraz da acıyla çünkü bundan hoşlanıyor.

Isırığa dönüşen bir ısırık verdiğimde çıkardığı sesler bana ne kadar çok olduğunu söylüyor. Dişlerimi alt dudağında gezdiriyorum ve kollarımda kemiksiz kalıyor. Kolumu beline dolamak zorunda kalıyorum ve bu hiç de umurumda değil. Parmaklarımı sırtının alt kısmına geçirip onu kendime yakın tutarken hiç umursamıyorum.

Onu acımadan öperim. Bu dudak kenetlenmesinin yumuşak bir yanı yok. Kenarları, köşeleri, dişleri ve kemikleri var.

Ayrıca lanet olası zamanla ilgili.

Sonra öpüşmeyi bir saniyeliğine kesiyorum. "Seni görmek istiyorum. Benim tarafımdan öpüldüğünde nasıl görüldüğünü." Ellerimi yüzünde gezdirip onu içime çekerken törpülüyorum.

Gözleri parlak, dudakları çoktan morarmış. "Nasıl görünüyorum?"

Sanki kalbimi kırabilirmişsin gibi.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum ve tam daha fazla dalmak üzereyken bir elini aramıza, sonra daha yukarı kaydırıyor.

Başımı eğiyorum. "Ne?"

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Gözlükler," diye fısıldıyor, sonra benimkileri çıkarıp arkasına uzanarak girişteki masanın üzerine koyuyor.

"Teşekkürler." Alnımı onunkine bastırıyorum.

"Düşünmüyordum." "Güzel. Düşünmeyelim. Çok fazla düşünmeyelim."

"Benim için işe yarıyor," diyorum bir tur daha atıp ağzını acımasızca ve anlamsızca öperken.

Nefes nefese kalıyor, sonra bir bacağını kalçama dolayarak beni kendine çekiyor.

Çok ateşli, ihtiyacı çok açık.

Onu her yerinden öpmeye kararlıyım. Boğazının sütununda gezinmeye başlıyorum, ısıyor ve ısıyorum, kaba kirli sakalımı yumuşak tenine sürtüyorum.

"Nolan," diye nefes nefese kalır. "Herkes görecektir."

Duruyorum, başparmağımla köprücük kemiğinin hemen yanındaki ette oluşan çürüğe bastırıyorum. "Makyajla kapatabilirsin," diye öneriyorum. Böyle yardımseverimdir.

Yeşil gözleri kirli bir sırrın vaadiyle parıldıyor. "Daha fazla. Bana daha fazlasını ver."

"Çok açgözlü," diye alay ediyorum, sonra boynunu yalıyorum, ağzı açık öpücükleri yumuşak ve şefkatli olanlarla değiştiriyorum, daha karanlık bir şeyin başlangıcı.

Kulak memesine ulaştığımda, onu ağzıma çekip ısıyorum. Sertçe.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor. Elleri belime yapışıyor, kot pantolonumun ilmeklerini kavırıyor.

Görünüşe göre bir planı var, çünkü şimdi düğmelerimi açıyor, fermuarımı açıyor ve çıkıntıma uzanıyor.

Bu çok iyi hissettiriyor.

Elini aletimin üzerinde gezdirirken inliyor. "Becer beni, lütfen." Çaresiz bir yalvarış.

Ondan uzaklaşıyorum, cam gibi bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Önce seni dilimle becermeme izin ver."

Gülümsemesi elektrikli ve ahlaksız.

İki dakika sonra çıplaktı ve yatağa uzanmıştı. Ben gömleksizim ve yeni favori yerimdeyim - kalçalarının arasında. Bakışlarımı korkusuz kadınının güzel vücudunda gezdirirken, gerçeklik göğsüme çarpıyor.

Yüzümü en iyi arkadaşımın bacaklarının arasına gömmek üzereyim ve teknik olarak bunu yapmamam gerekiyor.

Teknik detayların canı cehenneme.

Ellerimi kremsi etinde gezdirerek bacaklarını aralıyorum, sonra yüzümü tatlılığına daldırıp tadına bakıyorum.

Nefes

nefese

kaldı.

İnliyorum.

Birlikte hareket ediyoruz. Onun kaygan ıslaklığını yalayıp öpüyorum ve o da bana karşı kükrüyor. Kollarımı kalçalarının altına sarıyorum, onu daha yakına sürüklüyorum ve derinden öpüyorum.

Onu kucaklıyorum.

Nefesi hızlı ve çılgınca geliyor. Kalçaları yukarı kalkıyor ve elleri göğüslerini okşarken göğsünden aşağı kayıyor.

Vay anasını.

Ben onu yerken o kendisiyle oynarken çok seksi. Sağ eli göğsünü sıkıyor, sol eli ise vücudunda gezinerek beni arıyor. Parmaklarını saçlarıma geçiriyor, beni merkezine yaklaştırıyor.

"Daha fazla. Daha sert," diye ağlıyor.

Evet, hanımefendi.

Onu daha sert, biraz daha sert öpüyorum, çenemi yumuşak teninde gezdiriyorum. Yarın biraz sakal yanığı olacak ve eminim ki istediği de tam olarak bu.

Sonra amına dönüyorum, yalıyorum, emiyorum ve şişmiş sinir demetini ağzıma çekiyorum.

"Tanrım, evet. Ah evet. İşte bu. Daha fazla. Çok iyi," diyor.

Böyle devam ediyoruz. Onun tek kelimelik komutları. Ağzım onu tüketiyor. Dilim onu yalıyor. Elleri beni kavırıyor ve pençeliyordu.

Ona istediği her şeyi vermek için elimden geleni yapıyorum; bir ısırık, bir öpücük, aç bir yalama.

Başımı daha sıkı kavrayarak eğiliyor ve itiyor. Zar zor nefes alabiliyorum ve bu benim için sorun değil. Etrafım onun kokusuyla, ihtiyacıyla çevrili. O çok yakın ve ben o kadar tahrik olmuş durumdayım ki dilimi onun üzerinde gezdirirken yatağın üzerinde tepiniyorum, tam orada, ta ki ...

Çılgınca bir çığlıkla nefesini tutuyor, sonra dudaklarıma sert ve güzel bir şekilde boşalırken gökyüzünün kenarına doğru bağılıyor.

Zevk içime işliyor. Onun işaretlerini dinleyerek hızımı yavaşlattığımda gurur da.

Orgazm sonrası öpücüklerimi kalçasına konduruyorum, sonra dizlerimin üzerine yükselip avuç içimi sertleşen aletime sürüyorum. "Senin içinde olmayı çok istiyorum."

Beni bir telaş içinde soymayı bitiriyor, üzerinde sosis köpekleri olan kırmızı külotumu takdir dolu bir ıslıkla yere fırlatıyor. Sonra komodinden bir prezervatif alıp bana doğru itiyor. Ben prezervatifi takarken o harika bir karar veriyor, ayağa kalkıyor ve yatağın kenarında şekilde kendini yeniden düzenliyor.

Bu çok açık. Kollarını şilte boyunca uzatırken ve kıcını kaldırırken ayağa kalkıyorum. Arkasına geçip yanağına bir şaplak atıyorum.

Çıkardığı ses o kadar şehvetli ki yasadışı olmalı.

Kalçalarını tutup yukarı kaldırıyorum ve içeri kayıyorum. Tüm beyin hücrelerim kısa devre yaptı. Sıcak ve sıkı ve sikimi çevreleyen muhteşem bir his.

Tamamen içine giriyorum, onu tamamen doldurduğum o anın tadını çıkarıyorum.

Zor nefes alıyorum. Zihnim her şeyin vızıltılı olduğu puslu, kavrulmuş bir diyara giriyor.

Ve uyuşturucu.

Ve lezzetli.

"Çok iyi hissediyorsun," diyorum ona alçak bir iniltiyle, yavaşça dışarı çıkarken, kalçalarımı döndürürken ve sonra tekrar içeri pompalarken.

Sırtını kamburlaştırarak uzun, sendeleyerek bir iç çekti. Parmakları çarşafın içinde kıvrılıyor. Ben ittikçe, o daha sıkı kavırıyor.

"Daha fazla," diye ısrar ediyor ve Tanrım, Emerson'ımın *hissetmek* için dipsiz bir iştahı var.

Sert, ateşli seks
için.

Yaralamak için.

Yoğunluk için.

Hızımı artırıyorum, sonra elimi tekrar kaldırıp kalçasının dış tarafına vuruyorum.

Gırtlaktan gelen bir çığlıkla titriyor ve çarşafı öyle sıkı kavırıyor ki parmak eklemleri beyazlıyor, dayanamıyormuş gibi yüzünü yatağa bastırıyor. Ama bu işe yaramayacak. Onu görmek, hissetmek istiyorum. Kadınıma bağlanmak istiyorum.

Kadınım benim.

Evet, o benim.

Her yönden.

Göğsümü sırtına doğru indiriyorum, hâlâ sevişiyoruz ama çenesini tutuyorum. "Sana bakmak istiyorum," diyorum ona.

Yüzünü yana çeviriyor.

Ve ona bakmaktan daha fazlasını yapmak istiyorum. Dudaklarımı dağınık bir öpücükle onunkilere yapıştırıyorum.

Aynı anda hem onu alıp hem de öperken şimşek ve ateş gibi bir öpücük. Kalçalarını şapırdatıyor, kıcını yoğuruyor, öpüyor, beceriyor ve hissediyorum.

Öfkeli ve biraz kontrolden çıkmış, ağızlarımız kayıyor, vücutlarımız çarpışıyor. Boşalmak için can atıyorum ama buna karşı koyuyorum.

Onu oraya götürmeliyim.

Bir sert, kirli öpücük daha ve bu içinde bir düğmeyi çevirir. Saniyeler sonra nefesi kesiliyor ve her yeri titriyor. Sesleri odada bir rock şarkısının marş nakaratı gibi yankılanıyor. En yüksek notaya ulaşıyor ve tutarsız mırıltılar ve iç çekişlerden oluşan bir koda ile altımda paramparça oluyor.

Doruk noktam içime çarpıyor, bir anda beni vuruyor. Tekrar tekrar yaşamak istediğim mutluluk verici hislerle ürperirken her yerde.

Onunla birlikte.

Ertesi gün ve bir sonraki gün. Ve

ondan sonraki her gün.

FLAŞ ÇETELER VE MÜNZEVİ ŞEFLER

Emerson

Bir keresinde Nolan'a sıradan seks yapmadığımı çünkü sonrasında nasıl davranacağımı bilmediğimi söylemiştim.

Şu anda nasıl davranacağımı biliyorum çünkü bir seks var, bir de samimiyet var ve bu ikisi de oldu.

Yani rol yapmama gerek yok. Sadece kendim .

Nolan'la yatarken hiçbir şey sıradan gelmiyordu. Otuz dakika sonra, kollarımı bir bornozun içine sokup sıkıca bağlarken hala güneşin tadını çıkarıyorum. "Bornozlar çok havalı," diyorum kalçamı seksi bir şekilde sallayarak.

banyo, duş sonrası.

"Belki senin üzerinde," diyor Nolan, havluyu beline dolayarak. Yatağa uzanıyorum ve o da bana katılıyor.

Belki de bu garipliğin ortaya çıktığı zamandır. İçime işlediğini hissedebiliyorum ama kelimelerle uzaklaştırıyorum. "Geceyi burada mı geçireceksin?"

Derin düşüncelere dalmış gibi çenesini sıvazlıyor. "Evime dönmek için uzun bir yol var. Utanç yürüyüşü yapmak istemiyorum," diyor ve ben de ona vuruyorum.

Sonra yastığıma sarılıyorum. "Sanırım ben bir sapığım."

Gülüyor, boynuma bir öpücük bırakıyor ve onu bir ısırıkla takip ediyor.
"Nedenmiş o?"

"Alo? Bilmen gerekirdi. Ne zaman birlikte uyusak, *daha fazlasını istiyorum, lütfen, ısır beni, canımı yak, tokatla beni.*"

Gülüyor. "Tanrım, bu çok korkunç. Aklından geçenleri bilen bir kadın."

Ona dönüyorum, elimi dağınık bir tutam saçında kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Şu anda çok sıcak ve sevimli, erkek arkadaş gibi.

Onu artık sadece bir arkadaş ya da sadece bir iş ortağı olarak göremiyorum. Kalbim takla atıyor.

Ve koca ağzım kapalı kalamıyor.

"Ne yapıyoruz biz?" Lafı hiç bakışlarına karşılık veriyorum. "Nerede uyuyacağımızı tartışıyoruz," diyor hafif bir sırıtışla.

"Evet, bunu anladım," diyorum.

Cübbenin kemerini çekiştiriyor. "Eğer bu aptal bornozu çıkarırsan, seninle kıvrılabilirim ve uyuyabiliriz. Ya da uyumayız," diyor kaşlarını sallayarak. Ama ben tekrar sormadan kulağımın kabuğuna yumuşak bir öpücük konduruyor. "Biz ... yapıyoruz."

Bitirmesini bekliyorum, nabzım derime çarpıyor.

"Sanırım yaptığımız şey senin erkek zevkinin ne kadar berbat olduğunu anlamak," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

Gözlerimi deviriyorum, sonra kapatıyorum, biraz boşlukta hissediyorum. Eğer ne istediğini söyleyemiyorsa, *bunun* arzuladığım şeye dönüşmesine imkân yok.

Yatak kayıyor. Yüzümün yanına düşüyor. Nolan'ın ağırlığı üzerimde ve gözlerimi açtığımda üzerime binmiş iri yarı bir adama bakıyorum.

"Ne yaptığımızı bilmiyorum," diyor, "ama bunu tekrar yapmak istiyorum. Ve istediğim sadece seks değil. Sensin."

Tüm vücudum titriyor. Bu kadarı yeter. Artık benim için gerçekten yeterli.
"Gece kal lütfen," diyorum tekrar.

"İstesen de beni kovamazsın."

* * *

Mavi hakkında konuş.

Banyo aynasında boynuma bakıyorum. Boynum bir dağ gölü renginde.

Telefonum tezgahın üzerinde Nolan'dan gelen bir mesajla çalıyor.

Hazır mısınız? Çok az kaldı ve mısır gevreğini kaçırmak istemeyeceğinizi biliyorum.

Mısır gevreğini tutkuyla seviyorum ama bu kanıtla da başa çıkmam gerekiyor.

Beş dakika! Aşağıda buluşuruz.

Aynaya yaklaşıp biraz daha fondöten sürüyorum, sonra da izlerin üzerine biraz daha pudra. Neredeyse bitti. Ama dayanamıyorum. Parmağımı ortasına bastırıyorum ve içimden bir his geçiyor.

Bir artçı şok, belki de dün gecenin yankıları.

Ellerimi makyaj masasının üzerine koydum, gözlerimi kapattım ve görüntülerin içeri girmesine izin verdim.

Seks her şey değildir, ama kesinlikle bir şeydir.

Sonunda özlediğiniz, sizi kendiniz gibi hissettiren sekse sahip olduğunuzda, bunun sonunu hayal etmek çok zordur.

Ama tehlikede olan çok daha fazlası var.

Gözlerimi açtığımda parmaklarımı uğur böceği tılsımının üzerinde gezdiriyorum. "Sen olsan ne yapardın?" Diğer yarımın cevap vermesini dileyerek usulca soruyorum. Keşke ona dönebilseydim.

Boğazım sıkışıyor, bu yüzden derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve makyajımı bitirmeye konsantre oluyorum.

İşimi bitirdiğimde telefonum tekrar çalıyor. Bu sefer arayan Jo.

Bugün mülakatım var! Bana şans dile.

Cevap yazıyorum. *Size dünyadaki tüm uğur böcekleri şansını gönderiyorum.*

Bir asansör yolculuğundan sonra, kulağımın dibinde bir ses gürlediğinde Nolan'dan bir işaret arıyordum.

"Günaydın, Emerson Alva."

Max'e merhaba demek için döndüm. Elinde bir demlik espresso var. Karanlık bakışları yüzümü arıyor. Bu adam daha yoğun olabilir miydi? Sanırım yankılanan, gong çalan bir hayır.

"Selam, Max. Her şey nasıl gidiyor?"

"Şey," diye yanıtlıyor yudumlar arasında, serçe parmağını kaldırarak. "İnanılmaz derecede iyi. Bugün La Fontaine'de Raven ile görüşeceğim."

Ön kapıyı kapat. "Şeflerin Banksy'si gibi. Raven neredeyse hiç röportaj yapmıyor."

Max boştaki elini kaldırıp bir parmağını sallıyor. "Benimle yaptığı röportaj yıllardır yaptığı ilk röportaj."

Vay canına. "Bu büyük bir zaman. Aferin sana."

Keskin bir baş sallıyor. Sonra gözleri köprücük kemiğine kayıyor -gözlerini tekrar yukarı kaldırmadan önce sadece bir an. "Umarım senin için de öyledir."

Cevabımı beklemeden Doc Martens ayakkabılarını giydi ve diğer tarafa doğru yürümeye başladı.

Hayır dostum, hiç röportaj vermemiş üç Michelin yıldızlı şeflerle takılmıyorum. Mısır gevreği shake'leri yiyorum ve Froot Loops kreplerini derecelendiriyorum.

Derin bir nefes alıp başımı sallayarak etrafımda dönüyorum ve neredeyse Evelyn'e çarpıyordum.

Ve Dot. Ve

Bette.

Tanrım, bu sabah bir yemek programı yarışmacısı toplantısı var. "Merhaba, Dot. Selam, Bette. Bugün Times Meydanı turunu sen mi yönetiyorsun?" Çünkü ikisi de *I Love NY* tişörtü giyiyor.

Dot, "Evet! Ve güya bizim için bir et çetesi kurulacakmış," diyor. Evelyn gözlerini deviriyor. "Flash mob."

"Evet, o."

Webflix onlar için kırmızı halı seriyor. Ve Max için. "Kulağa çılgınca geliyor," diyorum, onlar için heyecanlanmış gibi görünmeye çalışarak.

Onlar adına
mutluyum. Tabii ki
sevindim.

Dot eğiliyor, gözleri açılıyor, sonra bana biraz daha yaklaşıyor. "Tatlım, ufacık bir noktayı kaçırmışsın," diye fısıldıyor, sonra da nazıkçe morluğumu işaret ediyor. "Biraz daha pudra almak isteyebilirsin."

Yanaklarım pembeleşti. "Teşekkürler."

Nolan'ı bir kanepeye uzanmış, Marcos'la sohbet ederken görüyorum. Ona *hemen döneceğime* dair bir işaret veriyorum, sonra aceleyle kadınlar tuvaletine gidip sırt çantamdan biraz pudra alıyorum ve dün gecenin kanıtlarını boyuyorum.

İşimi bitirdiğimde makyaj malzemelerimi çantama geri koyuyorum ama ellerim titriyor, nefesim daralıyor.

Endişelerimi bir kenara bırakmaya çalışıyorum.

Endişelenmeyi bırakmak istiyorum.

Gerçekten istiyorum. Ama aynı
zamanda sadece *istiyorum*.

Borcumu ödemek istiyorum. Callie için doğru olanı yapmak istiyorum. Nolan'la arkadaş kalmak istiyorum. Onun sevgilisi olmak istiyorum. Dizimizin başarılı olmasını istiyorum. En çok da *onun için* başarılı olmasını istiyorum. O adamı tanıyorum. İhtiyaçlarını ve gizli umutlarını biliyorum. Onun için hepsini yerine getirmek istiyorum.

Tüm bunlar çok fazla şey istemek gibi görünüyor.

Endişelerimi çantamın dibine dolduruyor, üstlerini örtüyor ve sırtıyorum.

Lobide, yardımcı sunucumu ve Şarap 'nu buluyorum. Sakallı adama "Hey, Marcos," diyorum.

"Hey Em," diyor. "Cinnamon Life düşük kalorili milkshake'in iyi olup olmadığını bana haber ver. Denemek için can atıyordum."

"Eminim bir Merlot ile harika gider," diyorum aptalca. Aslında söylemek istediğim şey, *bugün sana nasıl kur yapıyorlar? Bana her şeyi anlat*.

Marcos bana sadece *garip bir yanıt*mış gibi bakıyor, sonra da çıkarken nazıkçe gülümsüyor.

"İyi misin?" Nolan beni dışarıda bekleyen bir Lyft'e yönlendirerek soruyor. Binerken, Marcos'un şık siyah bir şehir arabasına bindiğini görüyorum.

Midem bulanıyor.

"Hayır," diyorum yutkunarak.

Nolan içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor, sonra elimi tutuyor ve . "Sorun ne tatlım?"

Aman Tanrım.

Tatlım.

Artık hiçbir şey yanlış
değil. Her şey kelebekler
gibi.

Çenemi eğiyorum, saçlarım yüzümü perdeliyor. Saçlarımı geriye doğru tarıyor, çenemi kavırıyor ve beni nazıkçe kendisine doğru çeviriyor. "Sorun ne?" diye tekrar soruyor.

"Ben sadece ..."

"Diğer herkesin daha iyi olmasından mı
endişeleniyorsun?" Başımı salladım. "Bu çok
aptalca. Çok aptalca."

"Değil," diyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Ama bunu unutmaya çalışmalısın. Tamam mı?"

Biraz titreyerek başımı sallıyorum. "Ben sadece istiyorum. Bizim için. Senin için."

Gözleri daha önce hiç görmediğim bir şey yaptı. Acı gibi bir şeyle geriliyorlar.

"İyi misin?" Soruyu tekrar ona yönelterek soruyorum.

çıkartıyor ve burnunun kenarını çimdikliyor. "Olacağım."

Bana söylemek istediği bir şey olduğunu hissediyorum ama araba mısır gevreği dükkanına yanaşıyor. İçimde filizlenip kök salan bu endişe çekirdeğine değil, işe odaklanmanın zamanı geldi.

KARMAŞIK MATEMATİK

Nolan

Emerson'dan daha fazla aptalca bir sır saklayamam. O mısır gevreğine dokuz nokta iki, ben altı verdikten sonra dirseğinden tutup onu Abingdon Square Park'a götürüyorum, Chelsea'nin kenarında üçgen bir çim ve oyun alanı, hiç uyumayan şehrin ortasında bir sır. Abingdon Square Park, New York'un huzursuz kitlelerden uzakta, sessizce nefes aldığını hissettiriyor.

Yeşil çıtalı bir banka oturduk ve Emerson'a döndüm. "Öğrenci kredisi borcum yok," diyorum.

Başını eğiyor, gözlerinde soru işaretleri var. "Ne demek istiyorsun?"

Bir nefes üflüyorum. Kemiklerim sanki kutudaki bir Jack'mişim gibi geriliyor. Biraz acı verici ama arabada söylediklerinden sonra -bunu *sadece bizim için, senin için istiyorum*- TJ ve Easton'ın haklı olduğunu biliyorum. Vakit geldi.

"Aşçılık okulu için öğrenci kredim yok," diye başlıyorum, boğucu gerginlikten kurtulmaya çalışarak.

Alnında bir çizgi belirliyor. "Bunu biliyorum. Bana Jason'ın ödemek istediğini söylemiştin. Üniversiteden küçük bir öğrenci kredin olduğunu sanıyordum.

Baban üniversitenin bir kısmını senin ödemeni istedi," diyor. Yüzü karmaşık bir matematik denklemine benziyor. Benimki muhtemelen bir utanç portresi.

Yalanımın bana tekrarlandığını duyunca irkildim. "Bu doğru değil," diye itiraf ediyorum. Gözlerini kırptırıyor. "Oh. Tamam."

"Babam, bilirsiniz işte. Hali vakti yerinde. Jason da öyle."

Başını salladı. "Doğru."

Bir elimle çenemi ovuyorum. "Üniversiteden hiçbir şey borçlu değilim. Onu ben uydurdum."

Emerson başını geriye attı. "Ne?"

Kahretsin, bu düşündüğümde de zormuş. "Sana yalan söyledim. Sana ya da onlara gerçeği söylemek istemedim."

"Nolan, beni . Ne oldu?" "Inés ile açtığım bistro mu? Fransa'da mı?" "Evet mi?"

"Başlangıçtaki paranın çoğunu o koydu ama geri kalanına ben yardım ettim. Tüm birikimlerimi kullandım. Kredisine de ortak imza attım. Ayrıldığımızda ödemeleri kendisinin karşılayacağını söyledi" diyorum.

Emerson üzgün bir şekilde iç geçiriyor, artık rakamları bildiği için kolayca hesap yapabiliyor. "Devralmadı mı?"

Başımı salladım. "Birkaç ay önce, birlikte imzaladığım krediyi ödeyemedi. Başarısız restoranının borcu bu şekilde bana kaldı."

İfadesi duraksıyor; çenesi açılıyor. "Ah, Nolan," diyor yumuşak ve sempatik bir sesle.

Ama ben sempatiyi hak etmiyorum. "Bu utanç verici."

Yüzüme uzanıyor, yanaklarımı avuçluyor. "Yapma. Utanma. Anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Bana söylemedin çünkü bunu babandan ve Jason'dan saklamak zorundaydın. Çünkü borcu onlar ödeyecekti ve sen bunu istemedin. Bu yüzden kendine sakladın." Yüzümü daha sıkı kavradı. "Haksız mıyım?"

Kalbim sıkışıyor. Bunu nasıl anladı? "Sen bir dedektifsin," diye fısıldıyorum. Başını iki yana sallar. "Hayır. Sadece seni tanıyorum. Seni anlıyorum."

"Öyle," diyorum ve hikayenin geri kalanını anlatıyorum. Şimdi başladım, duramıyorum. "Ondan hoşlanmadılar. Bana hareket etmememi söylediler. Onu takip etmememi. Haklıydılar. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ve sanırım seni de hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Hayal kırıklığına uğramadım. Ve da. Asla," diyor nazikçe. Sonra beni tuttuğunu yeni fark etmiş gibi yüzümü bırakıyor.

"Durmak zorunda değilsin," diye teklif ediyorum.

Dudaklarından yumuşak bir kahkaha dökülüyor. "Öyle mi?"

"Öyle," diyorum, sonra bir an . "Yalan söylediğim için kızgın değil misin?"

Gözlerini deviriyor. "Sana kredim hakkındaki gerçeği söylemedim. Senin de söylememene neden kızayım ki?"

"Ama seninki iyi, asıl bir şey içindi," diye belirtiyorum.

"Belki seninki de iyi bir şey içindi. Kendini koruma," diyor bilmiş bir omuz silkmeye. "Ama bana söylediğine sevindim."

Ben de sevindim. Sadece onun tepkisini, saflığını ya da beni ona biraz daha fazla aşık edeceğini beklemiyordum.

Sorun şu ki, onu benim gibi erkeklerden de korumak istiyorum. Ona hak ettiği her şeyi veremeyen erkeklerden.

KORKUNÇ ZEVKİN GERÇEĞİ

Emerson

Parktan ayrılırken Nolan öğleden sonra izin almak isteyip istemediğimi sordu.

Fikir kulağa harika geliyor. "Var."

"İş konuşmak yok," diye emrediyor.

Dudaklarımı sıkıyormuş gibi yapıyorum.

Chelsea'de dolaşıyoruz, sonra şehir merkezine giden bir metroya biniyoruz ve sanatın bize göre olmadığına karar verip geri dönmeden önce The Met'te duruyoruz.

Bunun yerine Central Park'ta dolaşiyor, Bethesda Terrace'ta duruyor ve New York silüetine bakıyoruz. "Yolculuğuna New York'u da eklemeyi hiç düşündün mü?" Nolan soruyor.

Başımı salladım. "Callie New York'u hiç sevmezdi. Eski ve retro olan her şeyi severdi. Amerika'da yapılacaklar listesinde yer alan yerleri görmek isterdi. Ama ben New York'u seviyorum. Bana uyuyor."

"Çünkü burada gerçekten başarılı olmak için bir ton hazırlık ve hayat hilesi gerekiyor ve sen bu konuda harikasın?"

Gülüyorum. "Çünkü New York bir tür pislik ve ben de öyle olabilirim."

Kaşları şüpheyle kalkıyor. "Gerçekten öyle olduğundan emin değilim."

Ona homurdanıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Sakın bana iyi olduğumu söylemeye kalkma." "Bazen iyi biri oluyorsun, Emerson."

Üzerine atlayacakmışım gibi yapıyorum, kollarımı boynuna dolayarak sahte bir kafa kilidi yapıyorum. Gülüyor ve sonra burnuma bir öpücük bırakıyor. Demek . Artık herkesin içinde öpüşüyoruz. Midem dönüp duruyor. Gerçekten de erkek arkadaş gibi.

Ama bunu henüz etiketlemek istemiyorum. Çok riskli, çok yeni. Bunu nasıl başarabileceğimizi ya da başarmamız gerekip gerekmediğini bile bilmiyorum.

Bu ışıltılı durumda biraz daha kalmayı tercih ederim.

"Ama cidden. Bazen ilişkilerimin bu yüzden mi yürümediğini merak ediyorum," diyorum onu bırakırken. "Aklımdan geçenleri çok fazla konuşursam."

Başını geriye atıp kıkırdıyor. "Em, ilişkilerin yürümedi çünkü berbat bir erkek zevkin var. Kanıtları incelememi ve sunmamı ister misin?"

"Elbette. Bu gerçek bir karakter suikastı olmalı," diyorum ama kafamın içinde düşünceler yarışıyor. Berbat bir zevkim mi var? Böyle bir şey var mı?

"Önce Topher vardı. Arkadaşlarını seninle buluşmaya getirdi. Kardeşlik derneğindeki kardeşlerini," diyor Nolan ve ben o korkunç anıyı hatırlayarak inliyorum.

Kendimi savunuyorum. "Ve onunla bir daha çıkmadım."

Nolan boğazını temizliyor. "Onu bir kez daha gördün."

Ugh. Yakalandım. "İkinci şanslara inanırdım," diye homurdanarak göle bakıyorum.

"Bir de çok sıkıcı, işe yaramaz, gerçekçi bir adam vardı. Sizi hız trenlerinden korkutmaya çalışan adam."

"Bu konuda zaten anlaşmıştık," diyorum, öfke taklidi yaparak, ama bir şey beni rahatsız ediyor - korkunç tat sorusuna bir cevap başlangıcı.

"Bir de şu adam vardı. Adı neydi? Paul? Larry? Bob mu? Ve biraz ürkütücü olduğu ortaya çıktı. Haber vermeden kapınıza gelirdi."

Hatırladıkça ürperiyorum ve kabul ediyorum, "Tamam. Tamam, tamam. Haklısın. Berbat bir zevkim var."

Nolan çenesini sıvazlıyor, gözlüklerinin ardından bana yoğun bir bakış atıyor. "Şimdi söyle bana, neden erkekler konusunda bu kadar berbat bir zevkin olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyor Alman aksanıyla, eski usul bir terapist havasıyla.

Rahatsız edici bir fikir kendini başladı. Belki bir neden ya da pek hoşlanmadığım bir nedenin başlangıcı.

Ben de konuyu saptırıyorum. Sanki bir psikiyatristin koltuğundaymışım gibi, "Sanırım her şey çocukluğuma dayanıyor," diyorum. Sonra da ona gerçeğin bir parçasıyla cevap veriyorum. "Ama bu hiç mantıklı değil. Annemle babamın iyi bir evliliği var. Hâlâ birlikteler. Callie'nin birkaç iyi ilişkisi oldu. Benim de iyi örneklerim oldu. Benim için yanlış olan erkeklere neden ilgi duyduğumu gerçekten bilmiyorum. Birlikte bir gelecek göremediğim erkeklere."

Ama taslak netleşiyor, çizgiler çiziliyor. Başından beri bu adam için bir meşale taşıdığım için mi?

Ya da . . .

Bekle.

Başka bir nedeni var mı? Daha derin, daha da aşağıya ittiğim bir şey mi?

Göğsüm daralıyor. Solunum yollarım daralıyor ve birkaç saniye boyunca sanki boğuluyormuşum gibi dünya dönüyor.

Ne olursa olsun, neden olursa olsun, Nolan'la olan bu aşk istediğim gibi bitmeyecek. Sevdiğim birini tekrar kaybedeceğim.

Düşüncelerden kurtulmaya, onları tekrar bastırmaya çalışıyorum. Spot ışıklarını kendimden uzaklaştırıp onun üzerine tutuyorum. "Peki ya senin zevkin? Inés kötü haberdi," diyorum.

"Bugün daha önce konuştuğumuz gibi."

"Demek sen de aynısın. Sen de berbat bir zevke sahipsin!"

Yumuşak bir gülümseme ve endişeli zihnimi biraz yatıştıran dokunaklı bir bakışla, "Mevcut şirket hariç," diyor.

Özellikle de bunu çok kolay söylediği ve gölde kayıkla gezenleri izlerken iç geçirdiği için. "Sanırım Inés ile çok fazla ortak noktamız varmış gibi görünüyordu. Sanırım bu yüzden iş ve eğlenceyi birbirine karıştırmamalısn," diyor ve bana dönüyor, ela gözleri ciddi. "Ama onunla yürümemesinin nedeni bu değil."

"Onu sevdin. Bu güveni kötüye kullandığını öğrendiğinde canın yandı."

"Yaptım. Kendimi aptal gibi hissettim," diye itiraf ediyor. "Belki de sana paradan bahsetmememin bir diğer nedeni de buydu. Kendime o kötü seçimi hatırlatmak istemedim."

Omzunu ovuyorum, sıkıyorum. "Sence bu yüzden mi o zamandan beri kimseyle ciddi bir ilişki kurmadın?"

"Orada burada birileriyle çıktım," diye itiraz ediyor ama zayıf bir itiraz.

"Sen bir seri tekeşlisin ama asla o kadar ileri gitmiyorsun. Inés'le olduğu kadar," diye belirtiyorum.

"Kim tekrar incinmek ister?" sorar, hazırlıksız.

Belki de ikimiz de korkuyoruz - farklı nedenlerle, ama geçerli . "Hiç kimse incinmek *istemiyor*. Ama bu sizi denemekten ," diyorum.

Belki de bu tavsiyeye kendim uymalıyım.

Öğleden sonra akşama doğru ilerlerken, tam da bunu yapmaya yemin ediyorum. Nolan'ı içeri almaya. Hangisinden korktuğumdan tam olarak emin olmasam da korkumun bir kısmından kurtulmak için - yetişkin hayatım boyunca en iyi arkadaşıma aşık olduğumdan mı yoksa aşık olmama izin vermeyeceğimden mi?

Cevabı bilmiyorum, bu yüzden beni anlamaya yaklaştıracaklarını umarak fiziksel olana kendimi kaptırıyorum.

Çok geçmeden otele döndük. Alacakaranlık şehrin üzerine çöküyor ve odamda çırılçıplak soyunuyoruz. Dün gece, yoğunluğu, parmaklarının tenimdeki baskısını, dişlerinin vücudumdaki hissini istiyordum. Şu anda, her şeyiyle karşımda olmasını istiyorum, bu yüzden Nolan'ı yatağa çekiyorum ve ona bir prezervatif veriyorum.

Bu gece kendimi anın mutluluğuna, en iyi arkadaşımın sevişmenin garip ve harika hissine bıraktım.

Onu içimde hissetmekten.

Boynuma çılgın öpücüklerin, sıcak teninin, kulağıma söylediği sözlerin tadını çıkarmaktan.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye fısıldıyor.

Tut beni. Tut beni.

Durmamızı istemiyorum. Hepsini istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Ama geleceği öngörebiliyorum. Tek yapabildiğim onun bana olan baskısının, benimkiyle aynı anda atan nabzının, kalbimdeki ve kafamdaki ısrarlı uğultunun tadını çıkarmak.

Bana aşık olabileceğimi söyleyen uğultu.

Bu bana bunun iyi bitmeyeceğini söylüyor.

* * *

Sabah Jo'dan bir mesaj aldım; üzgün bir yüz ve onu takip eden daha üzücü bir mesaj. *New York'tan ayrılıp Londra'ya taşınyorum.*

Nefesim kesildi.

İmkansız! Sonsuza kadar New York'ta kalacağını sanıyordum!

Gün çekimler, yemekler, kameralar ve işlerle dolu ama o akşam bu küfrün kaynağına inmek niyetiyle Gin Joint'e giriyorum. Jo bir kanepeye tünemiş, elinde bir kadeh şarap, sarı bluzunun içinde şık görünüyor, saçları fönlü. Yine de bu keskin etki kaşlarını çatmasıyla azalıyor.

Ona ulaştığımda ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Bunu kabul etmeyi reddediyorum." "Ben de reddediyorum."

"Neden gidiyorsun?"

"Şirketim taşınyor. New York ofisini kapatıyorlar. İstedığım iş mi? Başkan yardımcılığı terfisi? Artık Londra'da."

Mavi kadife şezlonga uzanıyorum ve bir kolumu ona doluyorum. "Bu hiç iyi değil. Sonunda aynı şehirdeyiz. Gitmeni istemiyorum."

Başını omzuma yaslıyor, kahverengi saçları göğsüme dökülüyor. "Beni New York'a kelepçeleysin lütfen." Jo'nun sesi de benim hissettiğim kadar hevesli değil.

"Gitmek mi istiyorsun?"

Yüzünü kaldırarak başını sallıyor, mavi gözleri hüznle dolup taşıyor. "Kulağa harika bir fırsat gibi geliyor. Çoğu sanat küratörü İngiltere'de bir iş için can atar. Ama Londra ... dolu."

"Kötü anılar mı?" Hikâyesini iyi bildiğim için tedarik ediyorum.

"Evet. Onlardan çok fazla var." Bana doğru uzandı ve elimi sıktı. "Ayrıca, tüm arkadaşlarım burada. Henüz burada yaşamadığını biliyorum ama seni şehirde tutacaktım. Hep birlikte takılacaktık, her zaman. Sen ve Nolan, TJ ve Easton. Hepimiz."

Bu benim umutsuzca istediğim bir hayat gibi geliyor.

"Seni özleyeceğim." Kanepeye daha da gömülürken sesim titriyor.

Bir garson gelip bir şey isteyip istemediğimi soruyor. "En hüzünlü beyazınız lütfen" diye cevap verdim.

Gülümsüyor. "Canlandırıcı bir Chardonnay'im var. İş görür mü?"

Ağır bir iç çekişle başımı sallıyorum. Birkaç dakika sonra içkiyi getirdiğinde kadehimi Jo'nun şerefine kaldırıyorum. "Bana, tekmeleyerek, çığlık atarak ve seni bırakmak istemeyerek."

"Bana göre, tekmelemek, çığlık atmak ve ayrılmak istememek" diyor.

Kadehlerimizi tokuştururken, farkına . New York'a geleli sadece birkaç hafta oldu ama şimdiden kalmak istediğim yer burası. Katie'yi ve San Francisco'daki arkadaşlarımı özlediğim doğru. Ama burada kendimi evimde hissediyorum. Burada kendim gibi hissediyorum.

New York ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir başlangıç gibi görünüyor.

"Bu şehri seviyorum," diye itiraf ediyorum Jo'ya. "Kalmak istiyorum. Umarım kalabilirim."

Jo elimi tutup sıktı. "Sen ve New York iyi bir çift gibi görünüyorsunuz. İkiniz de çok güçlüsünüz."

"Her şey bir anda değişebildiğinde kendimi o kadar sert hissetmiyorum." "Bu konuda seninle tartışmayacağım," diyor.

Tekrar içiyoruz, ikimiz de hayatlarımızın ne kadar hızlı değiştiğini fark edemiyoruz. Sonra parmaklarını bacağıma vuruyor. "Peki Nolan'la aranızda neler oluyor?"

Ben daha açıklamaya başlamadan barın kapısı açıldı ve çocuklar içeri girerek bize katıldılar. Doğaçlama bir arkadaş beşlisi.

Yıllar boyunca, beşimiz de oradan oraya taşındık, ama her zaman birbirimize geri dönmenin yolunu bulduk; üniversite boyunca, üniversite sonrasında, iş hayatında ve yetişkinliğin tüm iniş çıkışları arasında.

Şimdi bir kez daha birlikteyiz, ama uzun sürmeyecek. Jo havalanıyor. Ben, belki de ilk kez burada tünüyorum.

Ben ve en iyi erkek arkadaşına gelince, bundan sonra bize ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yok. San Francisco'ya dönüp dönmeyeceğini, kalıp kalmayacağımızı ya da gidip gitmeyeceğimizi. Hepsinden önemlisi, içimde fırtınalar koparan tüm duyguları hissetmeme, gerçekten hissetmeme izin verecek miyim, yoksa farklı bir gelecek için bu kadar zor ve boşuna umut etmenin acı verici olasılığı beni durduracak mı?

Ya da belki, fark ettim, ben yapamadan bizi durduracak.

Çünkü Nolan oturmuyor, elimi tutmuyor ya da beni öpmüyor.

Bu konuda çok fazla yorum yapmamaya çalışıyorum. Ancak Jo'ya ne olursa olsun iletişimde kalacağımıza, bugünlerde arkadaşlıkların coğrafyayı ve okyanusları aşabileceğine dair güvence verirken, değişim hakkında düşünmeye devam ediyorum.

Nasıl plan
yapabilirsiniz. Nasıl
öğrenebilirsiniz.

YouTube'daki tüm nasıl yapılır videolarını izleyebilirsiniz ama hiçbiri sizi bir kız kardeşi kaybetmenin, bir hayalin peşinden koşmanın ve en önemlisi aşık olmanın ne demek olduğuna hazırlayamaz.

Aşık olmak ve bunun için neleri riske atabileceğinize karar vermek.

GECE YARISI TOPLANTILARI

Nolan

Ertesi sabah Emerson, TJ, Easton ve bana gönderdiği grup mesajıyla ekibi bir kez daha topladı.

Jo'ya kahvaltı için tarçınlı çörek getireceğiz ve toplanmasına yardım edeceğiz. Saat dokuzda orada ol yoksa arkadaş kartını sonsuza dek bırakırsın.

Saniyeler sonra, grup başlığımız *obvs* ve *ben orada olacağım* yanıtlarıyla doldu. Bir saat sonra, Jo'nun dairesi mini tarçınlı çörekler, sarılmalar ve o göletin öbür ucundayken iletişimde kalacağımıza dair sözlerle dolu.

Emerson getirdiği mor kutuyu açtığında Jo avuçlarını birbirine sürtüyor. "Oh, bakın. Bu Emerson'ın poposu."

Yardımcı sunucumun kışına bir bakış attım. Ellerimde ve avuçlarımda nasıl hissettirdiğini biliyorum. Üç ya da dört şaplaktan ne kadar hoşlandığını da biliyorum. "Güzelmiş" diyebilmem biraz mucize gibi.

Jo omzuma vurdu. "Ganimet, yağma gibi. Yiyecek yağması. Pişmiş ürünler."

TJ, "Ödüller, zenginlikler, ganimetler," diye söze giriyor ve ekliyor, "En azından ben böyle düşünüyorum.

bazen o kelimeyi kullanırım."

Beşimiz biraz daha şakalaştık, kahve içtik, tatlılar yedik. Jo dün geceye göre biraz daha neşeli ama o kadar da değil. "Hepinizi çok özleyeceğim."

Emerson kaşlarını çatıyor ve Jo'yu kucaklamak için kendine çekiyor. "Ben de seni özleyeceğim."

Emerson için, kız kardeşi yüzünden, biri gittiğinde daha da mı zor oluyor? Öyle olmalı.

Jo'nun toplanmasına yardım ettikten sonra, geri kalanımız dağıldı. TJ kitabı üzerinde çalışmak için bir kafeye gidiyor -ya da kendi deyimiyle, *kuşatılmış beynindeki kelimeleri boşaltmaya* çalışıyor- ve Easton da iş için ofisine gidiyor. Emerson ve ben öğleden sonraki çekime gidiyoruz.

Oraya giderken, "Callie yüzünden senin için zor, değil mi?" diye soruyorum.

Kaşları çatıldı. "Jo gidiyor mu?"

"Evet. Seni bu kadar bir nedeni de bu mu?" Yürürken soruyorum.

Sanki bu fikri düşünüyormuş gibi mırıldanıyor. "Muhtemelen haklısın. Bunu fark ettiğimi sanmıyorum. Belki de bu benim aptallığım."

"Hayır, değil." Ama belki de bu anı psikanaliz etmeye çalışmamalıydım. "Zor bir konuyu gündeme getirmek istememiştim," diyorum.

Kolumu tuttu. "Bunu yaptığına sevindim. Sanırım haklısın. Muhtemelen daha zordur. Ayrıca, New York'tayken Jo ile vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum; gösterilere gitmek, bir şeyler içmek ve sadece takılmak. Ama şimdi bunu yapamıyoruz. İnsanların gitmesinden hoşlanmıyorum" diyor ve sonra *beni anlamışsınız* gibi gülümsüyor.

"Bence bu makul," diyorum.

Onu terk etmeyeceğime söz vermek istiyorum.

Her şeyden çok, ona bunun sözünü vermek istiyorum. Belki bir gün verebilirim.

* * *

Ertesi gece, yeni açılan havalı bir akşam yemeği kulübündeki çekimin ardından, Emerson ve ben tişörtleri imzalıyor ve hayranlarla fotoğraf çektiriyorduk ki, sıranın sonundan kızıl saçlı biri "*Foodgasm!*" diye bağırdı.

Kadın Emerson'la karşılaştığında çığlık atar. "Şovunuzu uzun zamandır izliyorum. Kız kardeşinle birlikte yaptığınız zamanlardan beri" diye övünüyor.

Emerson'ın yeşil gözleri parıldıyor. "O zaman uzun zamandır hayranısın," diyor, biraz da hayretle.

". Ve başka biriyle birlikte olmaktan hoşlanacağımı sanmıyordum. Ona ısınmam biraz zaman aldı." Beni işaret ediyor.

Emerson kolunu omuzlarıma doluyor. "Anlıyorum. Sevmesi zor biri," diyor göz kırparak.

Kolumu beline dolayıp onu sıkıca kavriyorum. "Aynısı onun için de geçerli."

Kızıl saçlı gülümsüyor. "Ama gösteriye tekrar başladığınıza sevindim. Çok eğlenceli. Her yeni bölüm uyarısını dört gözle bekliyorum."

"Ve bunu yapmayı seviyoruz," diyor Emerson.

İşte tam da bu bana Emerson'ı terk etmeme sözü vermenin neden imkansız olmasa da zor olduğunu hatırlatıyor. Birbirimize o kadar bağlıyız ki, riskler bu kadar yüksekken nasıl söz verebilirim?

Ama işimiz bitip metroya binip otele doğru yola çıktığımızda Emerson başını omzuma yaslayıp fısıldıyor: "Gece yarısı kapımı çalar mısın?"

Ona sorgulayan bir bakış attım. Son zamanlarda, ne zaman istersem oraya gidiyorum. "Tabii.

Neden?"

"Sadece bunu istiyorum."

Ve ona istediğini vermek istiyorum. Sözler konusunu başka zaman ele alırım.

* * *

Saatler o günün son dakikalarını gösterirken kapısını çaldım. Sadece kırmızı dantel külot giyerek kapıyı açtı. Başka bir şey giymemişti.

Bu manzara karşısında vahşice inledim.

Parmağını dudaklarına bastırıyor, sonra kotumun kemerini tutuyor.

Beni odanın içine, duvara doğru çekiyor ve duvara doğru itiyor. "Şşşt," diye fısıldıyor.

Tek kelime etmeyi planlamıyorum. Aletim çoktan göreve hazır, Emerson'ın planı her neyse ona hazır.

Kot pantolonumun fermuarını açıp dizlerinin üzerine çökerken niyetini belli ediyor. Pantolonumu kalçalarımın altına indirildikten sonra duruyor, yüzünü boxer külotumun kumaşına bastırıyor ve yanağını zorlanan ereksiyonuma sürtüyor.

Ve panda tasarımı. "Güzel pandalar," diyor. "Daha da iyi görünüyorlar," diyorum.

Hınzır bir bakışla bana bakıyor. Gözleri istekli. Boxer külotumu aşağı çekerek sikimi serbest bırakıyor. Sikime bakarken nefesi kesiliyor. Sonra yüzünü eğiyor. Dilini döndürüyor. Beni yalıyor.

"Siktir," diye homurdandım.

Bu beni ilk kez ağzına alışı değil. Ama bunu ilk kez böyle yapıyor - ben duvara yaslanmışım, kontrol onda. Sağ elimi tutuyor, boynunun arkasına götürüyor ve kıvırıyor. Kaslarım titriyor. Aletim daha da sertleşiyor.

Beni tekrar yaladıktan sonra "Kıpırdama" diye fısıldadığında omurgamda bir zevk şoku hissediyorum.

İstediği her şeyi yapacağım. "Yapmayacağım," diye mırıldanıyorum, aklında ne olduğunu o kadar merak ediyorum ki.

Bana gösteriyor, ağzını açıyor ve beni içine çekiyor, önce bir santim, sonra bir tane daha. Yarisına geldiğimde boğazının çalıştığını hissedebiliyorum. Tükürük sikimin etrafında birikiyor ve boğazını rahatlatmaya çalışarak nefes alıyor. Sonra ağzını daha uzağa, daha uzağa doğru yönlendiriyor.

Vay anasını.

Tenim cızırdıyor.

Emerson'ın dudakları aletimin etrafında geniş ve harika bir şekilde geriliyor, ağzı tabana doğru kapanıyor.

Oradayım, sonuna kadar ve bu şimdiye kadarki en iyi gece yarısı ikramı. Elim boynunda sıkılaşıyor. Cesaretle başını sallıyor ve onu daha sıkı kavramamı söylüyor. Yapıyorum, parmaklarımı kabaca teninin etrafında kıvırıyorum. Omuzları kalkıyor, seksi bir şekilde titriyor.

Sonra ellerini dolaştırıyor, kıcımlı kavırıyor ve çekiştiriyor. Bir işaret.

"Tatlım," diye mırıldandım. "Emin misin?" Gözleri *lütfe*n diyor.

"Yüzünü sikmemi mi istiyorsun?"

Şaftıma karşı bir inilti. Yeşil gözlerinde parlak bir bakış.

Ben de ona ikimizin de istediğini veriyorum. Bir itiş, sonra yavaşça çıkıyorum. Nefes nefese kaldı, tekrar içeri ittim. Kıcımlı sıkıyor, tırnakları içeri giriyor. Boynunu daha sıkı kavırıyorum, etine bastırıyorum.

"İyi misin?"

Çılgınca başını sallıyor.

Ve ağzını bu şekilde beceriyorum - tükürük kayganlığı çenesinden aşağı kayıyor, tıkanıyor ama bırakmayı reddediyor, elleriyle beni daha derine itiyor. Ben pompaladıkça, zevk her hamlede hızlanıyor.

Patlamak üzereyken onu uyarıyorum. Tırnaklarını bir kez daha kıcıma geçiriyor ve ben boğazından aşağı boşalırken dünyam pis bir mutluluğa dönüşüyor.

Çılgınca, vahşi ve samimi, kendi kirli yolunda güzel.

Sonra, elimi tutup beni yatağa ittiğinde ve göğsümde süründüğünde daha da iyi oluyor. "Yüzünü sikebilir miyim?"

Külotunu çıkarırken ona "Daha iyi olacaksın," diyorum.

Benim onunkini becerdiğim kadar çılgınca yüzüme bindiğinde, onu elimde tutmanın bir yolunu bulmak eminim.

Ve seks için değil - bu son derece samimi, inanılmaz tutkulu seks.

İstediğim şey aynı zamanda onu elde etmenin yolu da olabilir - bulmacayı kendi çözümü.

ŞİMDİLİK TA-TA

Emerson

Birkaç gün sonra, hala iyi yönlerden biraz ağrım var. Kalçalarım boyunca. Kıç yanaklarımda. Uyluklarımda. Uyluklarımda.

Çürükler çok güzel acıyor.

Daha önce hissetmediğim şekilde *hissetmemi* sağlıyorlar. Düşünmek istemediğim şeyler hakkında düşünmemi sağlıyorlar.

Sözde berbat zevkimin rahatsız edici gerçekliğiyle yüzleşmeden Nolan'ın kalbine nasıl gireceğim gibi.

Yalnız, Ilene dün gece e-posta gönderip kontrol talebinde bulunduğu için muhtemelen şu an değil. Sanki bu hiç de önsezi değilmiş gibi.

Sözleşmenin bir parçası düzenli toplantılar yapılmasını gerektiriyor, o halde düzenli olalım!

Tabii ki evet dedik. Onu göreceğiz, önümüzdeki hafta çekimlerimizi bitireceğiz, sonra ne olacak? San Francisco'ya dönüp bekleyecek miyiz? Lüks otelimizden ayrıldıktan sonra burada kalıp YouTube kanalımız için video çekerken kanepede sörf mü yapacağız?

Arafta gibi hissediyorum.

Jo'yu evini bana kiralaması için ikna edebilirim ama onun gelir grubunda değilim. Ondan benim için kira ödemesini isteyemem.

Çok fazla keşke var.

Ama şu bir gerçek ki Ilene'le buluşacağız ve köprücük kemiğimi tekrar kamufle etmenin zamanı geldi.

Isırıklarımın üzerine fondöten ve pudra sürdükten sonra, aşağıda Nolan'la buluşuyorum ve bugünkü çekimimizden önce Ilene'in yanına gitmek için otelden aceleyle çıkıyoruz. Bugün çekim yapacağımız Melt My Heart, sözde her yerdeki en orgazmik ızgara peynire sahip olan özel bir sandviç dükkanı.

İyi *bir* kızarmış peynir ayak parmaklarını kıvrır.

Birkaç blok ötede, pembe saçlı yönetici bizi Good Morning adlı siyah-beyaz bir kafenin tezgâhında bekliyor. Menüü kendine has bir canlılıkla işaret ediyor. "Burayı dün test ettim ve en iyisi bu! Günaydın sadece zerdeçal içecekleri servis ediyor ve zerdeçal hayatınızı değiştirecek yiyeceklerden biri. Straight Turmeric Morning Blast-Off'u mutlaka denemelisiniz. Hayatınızı değiştirecek" diyor.

Nolan, "Teşekkürler ama daha yeni kahve içtim," diye cevap verir.

Yine benden önce davrandı. Gözlerimle ona hançer fırlatıyorum.

"Ama eminim Emerson bir tane isterdi," diye ekliyor en tatlı gülümsemesiyle.

Daha sert bakıyorum. Daha sonra ağzımla ona işkence edebilirim, yalayıp emerim ama uzun bir süre onu tamamen içime çekmeyi reddederim.

Durun, bu kulağa işkence gibi gelmiyor, belki de en enfes türü hariç.

Ilene bana doğru dönüyor, iri gözleri yalvarıyor. "Emerson, bana katıl. Katılmak zorundasın. Lütfen? Israr ediyorum." Avuçlarını birbirine bastırıyor.

"Elbette. Zerdeçalı latte yapacağım," diyorum gülümseyerek. *Yaşasın, iğrenç kahve karışımları içebileceğim*. Belki süt ve köpük kahvenin tadını maskeleyebilir.

iğrenç bir tat. Bir kadın umut edebilir.

Birkaç dakika sonra bir masa buluyoruz, ancak daha çok beton bir barda beton bir levha üzerinde bir koltuk gibi. Günaydın, "sade" kelimesini yeni bir seviyeye taşıyor. Nolan ve ben, kariyerimizin kaderini elinde tutan kadının karşısında yan yana oturuyoruz.

Ilene çantasını karıştırıp pırıl pırıl parlayan gümüş metal bir pipet buluyor ve zafer edasıyla kaldırıp bardağına atıyor. Memnuniyetle dudaklarını şapırdatarak biraz zerdeçal yudumluyor.

Beyaz kupayı kaldırırken gülümsüyorum, kendimi zerdeçalı latte cehennemine hazırlıyorum. *Nefis*. Ilene ısıldıyor, beyaz dişleri parlıyor.

"Yani, her şey harika gidiyor. Süper . Yaptığın şeyi seviyoruz. Sadece yapmaya devam edin" diyor.

Bu güzel ama biraz belirsiz. "Değiştirmemizi istediğin bir şey var mı?" diye sordum.

Nolan araya girip soruyor, "Daha fazla mülakat mı? Daha az röportaj mı? New York'a daha fazla mı odaklanmak istiyorsunuz? Farklı türde mekanlar mı? Divey ya da lüks, yemek kamyonu ya da pop-up-uzun bir mekan listemiz var."

Ilene düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve bir yudum daha alıyor. "İlginç, çok ilginç."

İlginç olan ne? Hangisi? Onu vazgeçirmek istemediğim için daha fazla fikir ortaya atıyorum. "Akşam yemeği partilerinde hayatta kalmak için ipuçları vermenin her zaman eğlenceli olacağını düşünmüşümdür," diye başlıyorum.

Gözleri parlıyor, *devam* et diyor.

Nolan, "Yanınızdaki konuk sadece trafik veya hava durumu hakkında konuşabiliyorken nasıl havadan sudan konuşabileceğinize dair komik bir bölüm gibi" diye ekliyor. Bu konsept üzerinde birlikte beyin fırtınası yaptık. "Ya da proje yönetim yazılımı."

Proje yönetim yazılımının çok sıkıcı olduğu *konusunda* hemfikiriz.

"Evet! Geçen gece benim de başıma geldi," diyor Ilene. "Akşam yemeği partileri doğrudan Sartre'dan. Yani, *cehennem diğer insanlardır*." Ah, demek felsefî bir sağlık delisi. Gerçekten, bu şehir tüm insanları alıyor. "Yine de,

Sözüm ona Sartre bu *sözün* yanlış anlaşıldığını söylemiş. Ya da yemek partisindeki partnerim öyle söyledi. Her neyse! Bence bunu *başka bir* akşam yemeği partisinden almış."

Belki de bir şeyler bulduk. "Yani, bu eğlenceli bir ek olabilir," diyorum, onun heyecanını daha fazla yakalamayı umarak. "Daha fazla jüri ile birlikte, belki izleyicileri de dahil edebiliriz. Muhtemelen diğerlerinin aldığı gibi kırmızı halı muamelesi de olabilir."

Bir yudum daha, bir baş sallama daha. "Seyirci katılımı. Buna " diyor, sanki daha önce var olmayan yerçekimini icat etmeyi önermişim gibi. "Bu fikirlerden bazılarının taslağını çıkaralım mı?" Nolan soruyor, benim kadar hevesli am. "Onları gösteriye dahil etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır! Sadece yaptığın şeyi yapmaya devam et," diyor ve sonra saatini kontrol ediyor. Bir yudum daha alır. "Gah. Gitmem lazım. Saks'ta bir randevum var." Ayağa fırlar. "TTFN."

Sonra bir süper kahraman gibi ortadan kayboluyor, pembe saçları ve roket yakıtıyla bir anda kafeden çıkıp gidiyor.

Nolan'a bakıyorum, kalbim bir örs gibi. "Şimdilik 'ta-ta'ya bile zaman ayıramadı," diyorum kederle.

Yumuşakça gülümsüyor. " değil."

"Öyle mi? Jo gidiyor ve Ilene bize dört dakikadan az zaman ayırdı. Geride kaldığımızı hissediyorum. Sence de öyle değil mi?"

"Bazen," diyor, gözleri yumuşak. "Ama sahip olduklarımızın tadını çıkarmaya çalışıyorum."

Biz derken o ve ben mi, yoksa dizideki *biz* mi? Bunu sormalıyım ama cevaptan çok korkuyorum.

"Peki, ne yapacağız?" Kolunu tutup sert pazusunu sıkıyorum. Şansımızı büyük kırmızı bir kurdeleyle hediye paketi yapmak istiyorum ve bu sadece aptalca. Ama ben istediğimi istiyorum. "Kazanmak için ne yapacağız?"

"Olmayabilir, Emerson. Elimizdekilerle mutlu olmak zorunda kalabiliriz," diyor, fırtınanın ortasındaki sakinlik.

Her zaman olduğu gibi.

O benim denge noktam. Benim güvenli limanım.

Düşündükçe kalbim sızlıyor. Ama yine de çok *istiyorum*. Bu başarıyı çok derinden istiyorum. Onun için istiyorum. "Nolan, ya-"

Eğildi ve ağzıyla beni susturdu.

Yumuşak, sert dudakları dudaklarımı kapladığında, dünya dönüyor. Kafam hoş bir şekilde bulanıklaşıyor, vücudum nefis bir şekilde ısınıyor ve karıncalanıyor.

Ve teslim oluyorum.

Olabileceğimiz her şeye.

Nolan bir elini başıma dolayarak parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Dilini ağzıma sokuyor, aramızdaki bağı derinleştiriyor, beni kendine çekiyor ve herkesin içinde, iş için pek de güvenli olmayan bir öpücükle beni öpüyor. Dudaklarının tadından, teninin kokusundan ve onun kollarındayken hissettiklerimden başka her şeyi unutuyorum.

Güvende. Güvenli ve heyecanlı, hepsi aynı anda.

Kafamda sorular uçuşuyor. Artık bir gizem değilsek izleyiciler bizim gizemimizi sevecek mi? Ya artık "ya olursa" diye bir şey kalmazsa? Ve en büyüğü - *bunu* yaşamama izin verecek miyim?

Ama beni tanıyormuş, bana değer veriyormuş ve beni istiyormuş gibi bir öpücükle beni sustururken mantığı bulmak zor.

Belli ki bazen sadece öpülmeye ihtiyacım oluyor.

O ayrıldığında, kariyerle ilgili sorulara verecek cevabım kalmadı ama kişisel sorulara yaklaşıyorum.

Duvarlarımı ve belki de onları nasıl aşacağımı anlamaya yaklaşıyorum.

Geçmişini bırak. Çok sıkı tutunduğum şeylere elveda deyin. Suçluluk duygumu serbest bırak. Nolan'a neden berbat bir zevkim olduğunu nihayet anladığımı söylemek istiyorum.

"Nolan. ." Daha fazlasını söylemeye çalışıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor ve nefes almak için ela gözlerinden uzaklaşıyorum. Dudakları hâlâ başımı döndürüyor.

Düşünceleri kelimelere dönüştürmek.

O kadar sersemlemiştir ki, kime sırtıttığını anlaması için birkaç kez göz kırpması gerekir

Ben.

Max Vespertine.

ERİMEK YA DA KIRILMAK

Nolan

Bu adam.

Kendini beğenmiş yüzü görmek istediğim son şey. Dudaklarının ağır çekimde, acı dolu milimetre milimetre kıvrılıp kaygan bir sırtıya dönüşmesini izlemek istemiyorum.

Max uzun parmağıyla Emerson ve benim oturduğumuz masayı işaret ediyor. "İlene pipetini unutmuş. Benden onu getirmemi istedi."

Yüzüm kızarıyor, yanaklarım alev alıyor. Kendini bir bok sanan bu Bourdain taklitçisi tarafından yakalandığımıza inanamıyorum.

Pipeti alıp ona doğru itiyorum. "bakalım. Onsuz kalmasını istemem," diyorum, bu şehirdeki yaz salatalarındaki tüm salatalıklar kadar soğukkanlı bir şekilde.

"Pipetlerini çok seviyor," diyor Max, hâlâ bir kedicik gibi gülümseyerek. Emerson'a bir bakış atıyorum. Yüzünde *oh olsun, oh olsun, oh hayır yazıyor*.

Yüzündeki dehşete rağmen gözlerinden Max'in Ilene ile Saks'a gidip gitmeyeceğini öğrenmek için can attığı anlaşılıyor. Kulağa Dr. Seuss kitabı gibi geliyor ve bana ne kadar acı verse de, Dedektif Emerson için bu kılıcın üzerine düşüyorum. "Saks'ta iyi eğlenceler.

Saks," diyorum, sanki avuçlarının içinde tutacak sulu bir onlar mı değiller mi sırrı yakalamamış gibi.

"Evet. Alışveriş. Bu bir şey," diyor Max.

Bir şekilde gözlerimi devirmiyorum. Zor ama başarıyorum. "Evet. Kesinlikle öyle."

Göğsünü şişiriyor, biraz daha uzun duruyor. "Bu oldukça ilginç oldu." Koyu renk gözleri Emerson'dan bana kayıyor ve sanki kanıtları topluyormuş gibi geri dönüyor.

"Çok ilginç," diyorum eşit bir şekilde.

Dostum, kanıtları gördün. Karmaşık değil. Şimdi ortalıktan kaybol.

"Bu arada," diyor Max, bize bir kez daha bilmiş bilmiş bakarak, "ben gidiyorum." Kapıya doğru yürüyor, omzunun üzerinden geriye bakıyor ve "Oh, ve iyi şanslar" diyor.

Sonunda gittiğinde, Emerson şehirdeki en büyük nefesi üfler.

"Nolan," diyor, sesi incelmış, yüzü endişeyle dolmuş. Ne yapacağımı biliyorum. Bundan nefret ediyorum ama tek seçenek bu.

"Em," diye ağır ağır başlıyorum, kalbimden bir parça koparıyormuşum gibi hissediyorum. "Bence sakinleşmeliyiz."

Donup kalır. Sesi titreyene kadar sessizlik onu birkaç korkunç saniye boyunca tüketir, "Öyle mi?"

Kendimden nefret ediyorum ama bu gerekli. Masanın altından elini tutup sıkıyorum. "Tehlikede olan çok şey var. O adama güvenmiyorum. Yanlış bir şey yapmıyoruz ama ya Hayes haklıysa? Ya Ilene tanıştığımız gün kulaklarını kapatıp bilmek istemediğini söylerken ciddiye? Ya şovumuzu sattıran şey gizemse?"

Alt dudağı titriyor ama başını sallıyor. Gözleri yaşlarla parlarken bile o kadar dayanıklı ki. Tekrar başını sallıyor, birkaç kez, sonra elini elimden çekiyor.

Elim onunki olmadan soğuk, kalbim boş. "Elbette," diyor.

"Çünkü bu çok riskli. İkimiz de istiyoruz-"

"Biliyorum," diyor biraz sert bir sesle.

Beklediğimden daha keskin.

Bu da acıtıyor ama bunu hak ediyorum. Ona inanılmaz olduğunu söylemeliyim. Enerji verici, ilgi çekici, savunmasız, komik, nazik ve istediğim tek kadın olduğunu. Onu hak eden, ona her şeyi verebilecek bir erkek olmak istememe neden olduğunu.

"Biliyorum, Nolan. Seni o şekilde öpmekle aptallık ettim," diyor, aniden sakinleşerek, aniden toparlanarak.

Şaşıracak göz kırpmıyorum ve onu düzeltiyorum. "Seni öptüm."

"Ama buna ihtiyacım vardı," diyor parmağını göğsüne saplayarak, kendine kızgın bir şekilde. "Sorun da buydu. Buna ihtiyacım vardı çünkü diziye ve onu yürütmeye kafayı çok takmış durumdayım ve bu bana bir şeyler yaptırıp söyletiyor ve sen de beni bir öpücükle susturmak zorunda kaldın. Bu benim hatam."

"Bir şeylere *ihtiyaç duymak* sorun değil. Ya da bir öpücüğe ihtiyaç duymak," diyorum. Ama neden onunla öpüşme konusunda tartışıyorum ki? Bu hiç yardımcı olmuyor.

"Bu iyi değil," diyor, öfkeleniyor ve ben de onun için öfkesini yatıştırmak istiyorum. Bu benim içgüdüm.

"Em, özür dilerim. Ben sadece ..." Sözümü yarıda kesiyorum çünkü onu bu konuda rahatlatacak araçlara sahip değilim. "Sadece ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Yüzünü kapattığında, bunların gereken yanlış sözler olduğunu anladım. Bu bir ayrılık cümlesi, baştan sona. Çünkü az önce yaptığım buydu. Ondan ayrıldım.

Ayağa kalkıyor, siyah gömleğini düzeltiyor, sırt çantasını alıyor ve kapıyı işaret ediyor ve her şey yanlış geliyor.

Bizim sonumuz yanlış geliyor.

Ama buna son vermezsek, peşinden koştuğumuz, zar zor yakaladığımız hayallere ulaşma şansımızı kaçıırız.

Dışarıdaki sokağa doğru el sallıyor. "Acil bir telefon görüşmem var. Annemi. Onu aramamı istedi. Odada yapacağım. Bir saat sonra Break'te buluşuruz-"

Ben atlıyorum. "Melt My Heart."

"Evet. O." Cevabı boğuk geliyor. "Dünyadaki en iyi ızgara peynir..."

Bitiremiyor. Belki de bitiremiyordur. Sadece dudaklarını b z yor ve gidiyor. Herkes gidiyor.

Her şey karmakarışık.

En çok da aptal kalbim, çünkü sanırım deliler gibi aşık olduğum kadından az önce ayrıldım.

TEKRAR YAPIYORUZ

Emerson

Bugün böyle bir kızarmış peynir sefahatine dalmak yanlış görünüyor.

Yapış yapış, sıcacık Gouda'yı ısırdığımda, lezzeti yüzüme bir tokat gibi çarpıyor.

Terk edildikten sonra bir şeyin tadı nasıl güzel olabilir?

Kalabalık masamızın etrafında toplanıyor. Bu bölüm için epey seyircimiz var. Baştan çıkarıcı bir şekilde çiğniyorum, sonra dudaklarımın kenarını yalıyorum.

Biri sesleniyor, "Şu öldürücü iniltiyi ver."

Uzun bir övgü mırıltısıyla istediklerini yapıyorum. "Çok iyi."

Nolan bana sırtıyor, gözlerinde flört, dudaklarında zekice bir eğim. Bu sabahki ayrılığımızdan pek etkilenmiş görünmüyor.

Ama ayrılık kuralları kitabında bu çarpık durum için bir hüküm olduğundan şüpheliyim - *sizi terk eden adamlarla birlikte yediğiniz yemekten tahrik* olmuş gibi davranın.

Belli ki çok iyi bir oyuncuyum çünkü hayranlarıma tam bir foodgasm yaşattırken, kısa bir süre önce kimsenin bundan haberi yokmuş gibi görünüyordu,

karşımdaki adam tırtıklı bir kavun küreği kaşığıyla kalbimi çıkardı.

"Ee, Em. Kararın nedir?" Nolan bana sloganımı söyleyerek soruyor. "*Tekrar yapar mıydın?*"

Sorusu kafamın içinde yankılanıyor. Tekrar yapar mıydım?

Vegas'ta onu tekrar öpmek mi? O gece onunla yatmak mı? New York'ta tekrar yapmak, sonra onunla şehirde dolaşmak, umutlarımı ve hayallerimi paylaşmak?

Daha önceki anılar da zihnimin ön tarafına doğru ilerliyor. Üniversitedeyken arkadaşlarımızın yatakhanesini yeniden düzenlediğimiz gece. Yeni muzum olmayı kabul ettiği gün. San Francisco'dan ayrılmadan önce Jason'ın evinde geçirdiğimiz gece.

Tekrar yapar mıydım?

Papağan uçuşu mu? Bizi kollarını açarak kucaklayan pötikareli arkadaşlarımıza götürmek için Vegas'ta yemek kapma yarışı mı? *Just Juice* ve zerdeçaldan kaçtığında ona vurmak mı? Evelyn ona Inés Delacroix'yı sorduğunda onu korumak mı? Özensiz, çıplak, endişeli kalbimi görmesine izin mi verseydim?

Belki de yapardım. Çünkü diziyle ilgili endişelerim her yükseldiğinde, Nolan beni yatıştırdı.

Bilmiyorum.

Ama en azından kameralar için eminmişim gibi davranabilirdim. "Evet, kesinlikle yapardım," diye yanıtlıyorum dumanlı bir ses tonuyla.

Kayıttan sonra kalıp fotoğraf çektirirken ve her şey her zaman olduğu gibiymiş gibi davranırken kalabalık için de numara yapıyorum. Ama öyle değil.

Geri dönüşü olmayan bir şekilde kırılmış hissediyoruz ve bundan nefret ediyorum.

Hayran kuyruğundaki son kadın Nolan'dan bana bakıp geri döndükten sonra konuşmaya başladı ve "Siz-" diye sordu.

Sözünü dizlerinden kestim. "Hayır. Biz değiliz."

"Harika," diyor, sonra dönüp gidiyor.

Ona çıkma teklif bile etmedi. Ona dönüp omuz silkiyorum. "Özür dilerim. Sana çıkma teklif edeceğini sanmıştım. Muhtemelen sen istedin."

Nolan aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Hayır, ben yapmadım."

Mekandan önce o çıkıyor, ben çantamın fermuarını çekerken sokakta beni bekliyor. Belki de benden uzaklaşmaya ihtiyacı vardır. Kaldırıma ulaştığımda eliyle işaret ediyor ama birlikte otele doğru yürürken hiçbir şey söylemiyor.

Nadiren sessizce yürürüz. Ama bu gece, ikimizin de söyleyecek bir sözü yok gibi görünüyor. Ve ben bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç hoşlanmadım.

Otele vardığımızda Max'i lobide uzanmış, Jonathan Franzen'ın *The Corrections* kitabının kulağı tırmalayan bir kopyasını karıştırırken buluyoruz. Çünkü tabii ki Franzen okuyor. Gözlerimi devirerek ofluyorum, Nolan'a *Franzen* diye mırıldanmaya hazırım. *Lanet Franzen*.

Ama kelimeleri geri çekiyorum. Hala onunla şakalaşabilir miyim? Yapmalı mıyım?

Nolan başını, Marcos'un bir kadeh kırmızı şarabı davet edercesine kaldırdığı şık otel barına doğru uzatır. "Ben gidiyorum..."

"et," diyorum ve sonra yorgunluğumu belli eden kocaman bir esneme sesi çıkarıyorum.

Nolan, Marcos'u yumruklayarak lobi bara yöneliyor ve ben de asansör banklarına doğru ilerliyorum.

Yanından geçerken Max'e son bir kez bakıyorum ve kitabının üzerinde sırttığını görüyorum. Bizimle ilgili cephanesini ne zaman ve nasıl kullanacağını bilmiyorum. Fark edeceğinden de emin değilim - hasar verildiği için tetiği çoktan çekmiş sayılır.

Odama vardığımda telefonumda Hayes'ten gelen bir e-posta yanıp sönüyor. İçimdeki korkuyla tıklayıp açıyorum.

Hey, hey! Ilene iki gün içinde bir karar beklememiz gerektiğini söylemek için e-posta gönderdi. Başını dik tut!

Makyajımı temizleyip yatağa girdiğimde yorgunluk üzerimi örtüyor. Katie'ye merhaba demek için mesaj atıyorum ve biraz sohbet ediyoruz, kalp kırıklığım da dahil olmak üzere her şeyi konuşuyoruz. Ayrıntıları anlattım, sonra sordum-

Emerson: Şimdi ne yapacağım?

Sen devam et.

Emerson: Senin başına geldiğinde yaptığın gibi.

Evet. Her zaman senin için burada olacağım. Seni seviyorum dostum. Bunu bil.

Emerson: Ben de seni seviyorum.

Parmağımı ekranın üzerinde gezdiriyorum. Böyle arkadaşlara sahip olmak hiçbir şey değil.

Lanet olsun, her şey.

Katie iki gün daha buralarda olacak. Jo da öyle.

Ailem de öyle.

Umarım Nolan da öyle yapar.

* * *

Ertesi sabah, Nolan ve ben kahvaltı için popüler bir vegan kafeye gittik, ardından YouTube kanalımız için çekimleri hızlıca düzenledik.

Ona finali gösterdim ve "İyi görünüyor" dedi, sonra telefonundan saate baktı. "Egzersiz yapmak için çocuklarla buluşacağım."

"Harika. Umarım . . bol bol ağırlık kaldırırsın," diyorum aptalca bir sırıtışla.

Bir an için gülüyor ama ayağa kalkmıyor, sadece parmaklarını masaya vuruyor. "Çekimi bitirdiğimizde ne yapmak istediğini düşündün mü?"

Bunu o kadar kolay söylüyor ki, sanki beklediğimiz bir şey yokmuş gibi - bir karar yok, yargılama yok.

Keşke onun sakinliğinden biraz bende de olsaydı. "Hayır."

"Evet. Ben de öyle," diyor. Gitmek için ayağa kalkıyor ama duruyor, bir elini omzuma doluyor ve sonra sertçe sıkıyor.

O gittikten sonra rahat bir nefes aldım.

Onunla birlikte olmak acı veriyor. Dostluk diyarı hiç de dostça hissettirmiyor. Gergin ve garip -kendini lanet lambaya geri sokmaya çalışan bir cin gibi.

Ben de kafeden çıkıyorum, sırt çantamı otele bırakıyorum, sonra Central Park'a gidiyorum. Gapstow Köprüsü üzerinde dolaşırken, aşağıdaki gölete bakmak için duruyorum, sonra alışveriş merkezi boyunca yürüyorum, manzaraları, ağaçları, köpekleri, çocukları, insanları içime çekiyorum.

Kısa bir süreliğine, Callie ile yaptığımız yolculuğa, bizi Teksas'tan Büyük Kanyon'a, oradan da Nevada'ya götüren Route 66 turumuza geri dönüyorum. Geniş Amerika Birleşik Devletleri'ni geçtik, yol kenarındaki lokantalarda ve yol kenarına buzlu şeker gibi park etmiş Cadillac'larda durduk. O resimleri bir fotoğraf albümü gibi zihnimde gezdiriyor, yaşadığımız zamanları yeniden yaşıyorum.

San Francisco'ya geri döndüğümüzde, yorgun, bitkin, kışları ağırlı ama kalpleri dolu bir şekilde "*teşekkürler bebeğim*" deyişini de hatırlıyorum.

"Bir değil bebeğim," diye karşılık verdim.

Callie asla bir New York hayranı olmadı. Bir yanım orayı benim gözlerimden görmesini diliyor -renkleri, insanları, bisikletçileri, patikaları.

Tüm New York'.

Ama sorun değil. Farklı şeyler istiyorduk.

Mesela . . .

"Tatlı turtam!"

Bakışlarım Dot'un sıcak, büyükannemsi sesine kayıyor.

Pembe şortu, gri sweatshirt'ü, diz ve dirsek pedleri ve uygun bir kaskla süslenmiş sıcak pembe patenleriyle bana doğru geliyor. Bette onun yanında, kırmızı giyinmiş.

Etrafıma bakındım, sonra ağzımı kapattım. "Pitbull'un nerede?"

Dot gülüyor ve parmağını dudaklarına götürerek beni susturuyor. "Kaçtık. Ona söyleme."

"Evelyn paten kaymanı istemiyor mu?" diye soruyorum.

"Sadece güvende olmamızı istiyor," diyor Bette.

"Ama bazen oynamayı severiz." Dot omuz silkiyor. "Hep paten kaymak istemişizdir. O yüzden yapıyoruz."

"Sadece eğlence için," diye ekliyor Bette.

Bu şimdiye kadarki en iyi sebep. "Aferin sana."

Bette beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Gülümsemen neden gözlerine ulaşmıyor, tatlım?"

İç çekiyorum. "O kadar belli mi?"

Dot, "Biraz kırık görünüyorsun." dedi. Söyledim.

"Belki de öyleyimdir."

"O zaman bunu düzeltmelisin. Belki bizimle paten kaymayı denersin," diye öneriyor Dot.

Kulağa harika bir fikir gibi geliyor, bu yüzden kiralama büfesini buluyorum, ayakkabılarımı çıkarıp bıçakları giyiyorum, sonra öğleden sonrayı Dot ve Bette'i parkın etrafında kovalayarak geçiriyorum.

Daha sonra beni yemeğe davet ettiler ve Yetmiş İkinci Cadde ve Amsterdam'daki bir İtalyan restoranında penne makarna yerken erkekler, iş ya da meslekler hakkında konuşmadık.

Aslında pek konuşmam.

Bunun yerine sorular soruyorum, arkadaşlık hikayelerini, birbirlerini anaokulundan beri nasıl tanıdıklarını, birbirlerine nasıl bağlı olduklarını dinliyorum. Bu hayata sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını.

Başparmağımı uğur böceği üzerinde gezdiriyorum. *Bunu* istiyorum.

Onların hayatı değil. Ama hayatımı nasıl yaşayacağıma dair kesinlik.

Tüm günüm boyunca sahip olmayı hayal ettiğim en iyi arkadaşla sahip olmayabilirim ama nerede olmak istediğimi biliyorum. Ne yapmak istediğimi biliyorum. Bunları görmek

En iyi hayatlarını yaşıyan iki kadın, bir süredir şüphelendiğim şeyi doğruluyor.

Dot ve Bette'e iyi geceler diledikten sonra Jo'yu arıyorum ve yarın ayrılmadan önce buluşmak için plan yapıyorum.

Sonra daha sert bir arama yapıyorum, bu sefer annemi arıyorum. Ona bir sorum var ve cevabı bildiğimi düşünsem *de onun* cevabına ihtiyacım var.

O yüzden soruyorum ve sonra dinliyorum.

"Evet," diyor düşünceli bir duraksamadan sonra. "Yaptığın şeyin bu olduğunu düşünüyorum." Konuşurken sesi etrafımı saran sıcak bir battaniye gibi.

"Ama belki de bunu bırakmanın zamanı gelmiştir?"

Bu düşünce beni biraz panikletiyor. Ama yine de, bırakıp gitmek tam da yapmam gereken şey. Parkta Nolan'la berbat erkek zevkim hakkında konuştuğumuz o gün fark etmeye başladığım şey.

En iyi erkekleri seçmemiş olabilirim ama beni engelleyen bu değil. Başka bir şey engel oldu ve nihayet sevmeme izin vermediğim son nedene de veda etme vakti geldi.

KIRA VE DİĞER ÖNEMSİZ ŞEYLER

Nolan

Sabah telefonuma Emerson'dan bir mesaj geldi.

Jo'ya veda etmeden önce benimle bir fincan kahve içer misin? Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Evet, kulağa uğursuz geldiğini biliyorum ama söz veriyorum kötü bir haber değil.

Hayır, kötü haber beni odasına değil de kahve içmeye davet etmesi. Ama bu benim suçum. Kapıyı yüzümüze kapatan bendim.

Otuz dakika sonra, Doktor Insomnia'nın Çay ve Kahve Dükkânı'nın kapısını iterek açıyorum ve onu iki fincan espresso ile bir masada beklerken buluyorum. Işıl ışıl görünüyor ve göz kapaklarını, yanağını, dudaklarını öpmek istiyorum.

Onun yerine karşısına
oturdum. Bana bir fincan
uzattı.

Gülümsüyor. *Barış teklifi* demesini bekliyordum.

Ağzından çıkanı söylemesini hiç beklemiyorum. "New York'ta kalmak istiyorum. Webflix'e ne olursa olsun. Burada yaşamak istiyorum. Bu yüzden Jo'dan evini bana kiralamasını istedim" diyor, ürpertici bir nefes alıyor ve ekliyor: "O da kabul etti."

"Vay canına. Bunun tahmin etmemiştim."

"Sorun olur mu?" diye soruyor endişeyle. "Gösteri için. *Muz Nasıl Yenir?* Eğer bu işi yapamayacağını düşünüyorsan yapmam. Ama burada yaşamayı denemek istiyorum ve eğer San Francisco'ya dönmek zorunda kalırsan, bölümleri uzaktan yapabiliriz. Benim bir şehirde bir restoranı denediğim, senin de başka bir şehirde benzer bir şey yaptığın türden eğlenceli videolar yayınlayabiliriz. Sen bu yılın başlarında New York'tayken bunu yapmıştık" diyor ve kelimeleri dökülüyor.

"Tamam, Zoom yaklaşımımız." Sesim robotik çıkıyor. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Biraz boktan olmak dışında nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

Ya da daha boktan.

"Bu iyi mi?" Emerson bastırıyor. "Burayı çok seviyorum. Jo'nun kirasını tam olarak karşılayamıyorum ama Londra'daki şirketi üç ay boyunca onun ev kirasını ödediği için benimle bir anlaşma yaptı. Yani tam ücrete ihtiyacı olmadığını söyledi. Webflix'ten de biraz para kazandık tabii, o yüzden belki üç ay içinde krediyi ödemiş olurum ve kirayı desteklemek için birkaç makyaj işi bulabilirim diye düşünüyorum. Eminim New York'ta iyi işler vardır."

Bu acıtıyor ve nedenini biliyorum. "Dizimizin mı düşünüyorsun?"

"Webflix'te mi?"

"Evet, Emerson. ."

"Nolan," diyor sanki tutuyormuş gibi. "biliyorsun, ama aynı zamanda hayatımı yaşamaya başlamak istiyorum."

"Daha önce öyle olduğunu düşünmüyor musun?"

Bakışları sabit. Cevap verirken hiç tereddüt etmiyor. "Sanırım San Francisco'da biraz sıkışıp kalmıştım. Kız kardeşimle yaşadığım dairede oturuyor, onun arabasını kullanıyor, sürekli son yolculuğumuzun fotoğraflarına bakıyordum. Şimdi buradayım ve sanki ... nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum."

İlk kez kız kardeşi hakkında konuşurken dişlerini gıcırdatıyormuş ya da kaygılanıyormuş gibi görünmüyor. "Sanırım bu

Harika o zaman," diyorum ve bunu kastediyorum.

Bu onun için harika bir ve eğer ben biraz geride kalmış hissediyorsam, bu önemli değil.

Kendimi aşmam lazım.

Emerson benim arkadaşım. O her zaman benim arkadaşımdı ve onu bir arkadaş olarak geri kazanmam gerekiyor. "Bence bu harika."

"Öyle mi?"

"Evet." Espressomu içtikten sonra kollarımı sıvadım. "Hadi bir New York planı yapalım. Ve belki de bir yapılacaklar listesi."

"Planlamayı seviyorum," diyor mahcup bir sırıtışla.

"Sevdiğini biliyorum," diyorum.

"Ve yapılacaklar listesine bayılırım."

"Bunu ben de biliyorum." Ve her ne kadar yakın olsak da, o kadar yakınız ki aklının ve kalbinin haritasını çıkarabileceğimi düşünüyorum, onun hakkında bilmek istediğim daha çok şey var.

* * *

Vedalar benim için yeni değil, o yüzden kolay olmalı. Çünkü benim işim bu. Ülkeyi bir uçtan bir uca dolaşıyorum, burada New York'ta, orada San Francisco'da kalıyorum.

Ama otuz dakika sonra Jo'ya veda etmek ne zor ne de kolay. Sadece garip. Onu havaalanına götürecek şık arabaya bindirdikten sonra Emerson'la birlikte yürüyüp gitmek, kolumu omzuna dolamak ve yanağına bir öpücük kondurmak isterdim.

Planları hakkında
konuşun. Daha fazla
plan yap.

Emerson bunun yerine Jo'nun anahtarlarını avucuna atar, sonra da alnını Batı Yetmiş Üçüncü Cadde'deki şirin binaya çevirir. "Sanırım yeni evimi kontrol edeceğim."

TJ kaşlarını çatar ve Emerson hemen burada kalacağını açıklar. Ona beşlik çakıyor. "Mükemmel. O zaman gelecek hafta sonu bir şeyler içelim. Ama müzikal yok. Senin yeni müzikal arkadaşın olmayacağım."

"Müzikallere karşı derin küçümsemeniz dikkat çekiyor," diyor.

Easton da gittiğinde, Yukarı Batı Yakası'ndaki bir sokakta sadece TJ ve ben kalıyoruz ve arkadaşım bana dikkatle bakıyor. "Eee."

"Ne olmuş yani?"

Kara gözlerini deviriyor. "Ahbap."

Kelime çokluk içeriyor.

"Tamam, oluyor?" Nereye varmaya çalıştığından emin olamadan soruyorum.

Alay ediyor. "Bence soru, senin neyin var?"

Ah, pekala. Rol yapmanın anlamı yok. TJ zeki biri ve benim de ... şey, biraz yardıma ihtiyacım var. "Nereden başlayabilirim ki?" Biraz kaybolmuş bir halde soruyorum. Keşke Emerson'la plan yapma arzumu ne yapacağımı bilseydim.

Omzuma vuruyor. "Başlangıca ne dersin?"

Emerson'dan uzaklaşıp Central Park boyunca güneye doğru yürürken ona şöyle dedim. "Emerson'a aşığım ama dizi, Max, Webflix, kız kardeşi ve diğer şeyler yüzünden bu ilişkiyi nasıl yürüteceğimi bilmiyorum."

"Bunlar küçük şeyler değil, dostum."

"Evet. Onlar büyük şeyler, değil mi?" Ağır ağır iç çektim. Ne kadar çok engel var.

Gülüyor. "Onlar da büyük şeyler değil, dostum."

Bakışlarımı ona çeviriyorum. "Onlar sadece bizim kariyerimiz, benim geçim kaynağım, sık kafalı bir rakip, Emerson'ın kederle ilgili sorunları ve bilirsin, benim de her şeyim."

"Ama bunlar engel değil." "Ne demek istiyorsun?"

"Sen ona aşıksın. Bunların hiçbiri önemli değil," diyor kesin bir ifadeyle. Şüpheli bir kaşımı kaldırıyorum. "Hiçbiri mi?"

TJ gülüyor. "Bu bir soru mu yoksa bir ifade mi?"

Tek gereken bu ve onun kesinliği benim de kesinliğim oluyor. Onun anlayışının netliği artık bana da ait. Bu ayrıntıların bir önemi yok. Onlar birer barikat ve ben onların etrafından dolaşmanın bir yolunu bulacağım çünkü diğer tarafta ne olduğunu istiyorum.

Yani, diğer her şeyi siktir et.

"Bu bir soruydu. Ama artık bir ifade," diyorum vurgulayarak.

TJ gururlu bir öğretmen gibi nefesini üflüyor. "Bir erkeğin ne istediğini anladığı gün güzel bir gündür."

ATM lobisinin köşesinde bir haber kanalı yayınlayan bir ekranın yanıp söndüğü bir bankanın önünden geçiyoruz. Sunucunun altındaki bantta şöyle yazıyor: *Jude Fox ilk adaylığını kazandı.*

Görüntü, bir muhabir onunla röportaj yaparken sırttan yakışıklı sarışın bir adama geçiyor. Ne söylediğini anlayamıyorum ama memnun görünüyor.

TJ sersemlemiş görünüyor. Ve ayrıca, umursuyormuş gibi görünüyor. Hem de çok.

"Jude Fox'u tanıyor musun?" Başını sallıyor.

"Evet, tanıyorum."

"Jude Fox, *"Eğer Bulunursan Lütfen Geri Dön"* filminin yıldızı mı?" "Evet."

Kaşlarımı kaldırıyorum, sonra farkına varıyorum. "Ohhh. Los Angeles'a neden gittiğin konusunda ketum davrandığın zaman o yüzden mi gittin?"

Ağır bir iç çekişle başını sallar. "Bingo. Ama bu başka bir zamanın hikâyesi." Saatine dokunuyor. TJ'in bana ikinci kez söylemesine gerek yok.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Büyük planlar yapın.

"En son koşuya çıktığımızda. Bir arkadaşın hakkında bir şeyler söylemiştin," diyerek TJ'i yönlendiriyorum.

"Evet. Evet, yaptım. Queens'teki adam."

"Numarasını alabilir
miyim?" "Sana mesaj
atarım."

Hızımı artırarak yola çıktım. Yol boyunca kardeşimi arıyorum ve ödümü koparan planlar yapıyorum. Sonra menajerim aynı zamanda dostum olduğu için Hayes'i arıyorum ve ona büyük kumarımı anlatıyorum. Ona yüz yüze söyleyecektim ama ülkenin öbür ucunda bir film galasında.

"Devam et. Arkadayım" diyor Hayes ve onun desteği kararında ilerlememe yardımcı oluyor, çünkü TJ haklıydı - tüm bu şeyler engel değil.

Sonra Queens'teki adama mesaj attım. Emerson'la otelde buluşma vaktimiz yaklaştığında da onu arıyorum.

DİĞER PLANLAR

Emerson

Jo'nun tek yatak odalı dairesi -şimdi bir süreliğine benim- leylak kokuyor. Oteldeki toplantıya gitmek üzere ayrılıp kapıyı arkamdan kilitlediğimde Jo'ya mesaj atıp bunu ona da söylüyorum. JFK pistinde taksi yapıyor, yeni macerasına doğru uçmaya hazırlanıyor.

Okyanusun diğer tarafında iyi şanslar, dedim ona.

Cevabı çok hızlı oldu. *Umarım New York'ta kendi muhteşem maceranızı yaşarsınız.*

Ben de öyle umuyorum.

Tamamen bana ait olan bir yere ihtiyacım vardı. Kız kardeşime ya da geçmişime ait olmayan bir yere. Kendim yapabileceğim bir şey.

Kendim için istediğim tek bir şey var. Annemle yaptığım görüşme ve kalma kararım sayesinde buna hazırım.

Otele geri dönerken, Ilene'i görmeden önce buluşup buluşamayacağımızı sormak için Nolan'ı aramaya başlıyorum, ancak adını tuşlayamadan telefon çalarken ekranda yanıp sönüyor.

Beni neredeyse hiç aramaz. Genelde mesaj atar. Kalbim göğsümde hoplayıp zıplıyor, hatta takla atıyor.

Şans. Bu benim uğur böceği şansım gibi.

Onun da benimle aynı şeyi istediğini o kadar derinden, o kadar hararetle umuyorum ki, yarım zil sesiyle cevap verdiğimde, sesimin tüm dileklerimle dolu olduğunu biliyorum.

"Merhaba," diyorum, biraz nefes nefese.

"Bu gece benimle çıkmak ister misin? Yeni duyduğum harika bir restoran var, ve düşündüm ki . . . Kamera yok. Sadece sen ve ben. Bir randevu. Anlaşılmadıysa diye söylüyorum. Bir randevu."

Kaldırımında duruyorum. Bir blok ötemde, en iyi erkek arkadaşımın geniş omuzlarını, sinsi sırtışını ve sevimli gözlüklerini görüyorum. Telefonunu yüzüne dayamış bana doğru geliyor ve gülümsemesi sadece benim için.

Beni için, çünkü beni henüz görmedi.

"Bir blok ötede sana yüz yüze anlatırım," diyorum ve beni bulana kadar sokağı taramasını izliyorum. Sırtarak aramayı sonlandırıyor ve önümde durana kadar adımlarını hızlandırıyor.

Omuzlarımdan tuttu. "Diziyi alıp almamamız umurumda değil. Webflix'e ne olacağı umurumda değil. Bir arkadaşımında kalmak zorunda kalmam ya da kardeşimden borç için yardım istemem umurumda değil. Umurumda değil. New York'ta kalıyorum çünkü sen buradasın ve ben seninle olmak istiyorum. Ve en çok önemsendiğim şey de bu. Sana aşığım ve seni her gün tekrar tekrar öpmek istiyorum."

Kalbim gökyüzüne doğru yelken açıyor.

Ona söylenecek o kadar çok şey var ki. Ama bazen yemeğe tatlıyla başlamak gerekir. Ben de yüzünü tutup öptüm.

Geçen seferden daha iyi. İlk seferden daha iyi.

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, ellerim başını sarıyor, parmaklarım saçlarını okşuyor, kahkaha ve neşe dilimde köpürüyor.

Bu öpücüğün tadı, başından beri uğruna çalıştığım her şeye benziyor.

Bu benim umutlarımın ve hayallerimin gerçekleşmesi. Bu benim büyük fırsatım.

Bu öpücüğü dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum. Dudakları çok tatlı ve New York'taki yeni hayatımın bir parçası gibi hissettiriyor.

En iyi kısımlarından biri.

Öpüşmeyi kestiğimde başım dönüyor. "Seni seviyorum," diyorum.

Nolan gülümsüyor ve ben bu gülümsemeyi sonsuza dek hatırlamak istiyorum. "Seni seviyorum tatlım," diyor.

Karıncalanmalar omurgamdan aşağı vuruyor. "Bana böyle seslenmene bayılıyorum."

"Biliyorum," diyor ve alnını benimkine bastırıyor. "Geçen gün her şeyi bitirdiğim için özür dilerim. Bazı aptalca şeyler yaptım ama bu en aptalcasıydı. Ne kadar aptalca olduğunu düşünmeden edemedim."

Başımı salladım. "Bizi korumaya çalışıyordun. Anlıyorum."

"Öyleydim ama Max ne derse desin ya da demesin, ne olursa olsun seni kaybetmek istemiyorum. Ne olursa olsun."

Hâlâ adrenalinim yüksek olduğu için uzaklaşıyorum. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Sen," diyor.

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kalmaya karar verme şeklin. Çok korkusuzsun. Çok cesursun. Ve ben her şeyi yanlış yoldan yaptığımı biliyordum. Benim de tüm korkularıma *lanet olsun* demem ve en çok istediğim şeye, kişiye tutunmam gerekiyordu. *Seni.*"

Bu anın gerçek olduğundan emin olmak için kendimi çimdiklemek istiyorum. "Seni istiyorum, seni seviyorum ve her ne şekilde olursa olsun seninle *How to Eat a Banana* yapmak istiyorum ama en çok şunu bilmeni istiyorum," diyorum dudaklarımı büzerek, boğazımda oluşan düğümle savaşılmaya çalışarak.

"Ne oldu?" soruyor saçlarımı okşarken.

Çenemi kaldırıyorum, kararlıyım. "Seni beklediğim için berbat bir erkek zevkim olduğunu sanıyordum ama öyle değilmiş," diyorum yumuşakça ama bir o kadar da güçlü bir sesle.

Bilerek başını sallıyor. "başka bir şey, değil mi?"

"Neden biliyor musun?"

"Sanırım biliyorum. Ama bunu senden duymak istiyorum."

"Aşık olmaktan korkuyordum çünkü Callie aşık olmayacaktı," diyorum ve sanki derimi kesip açıyor, bu acıyı ortaya çıkarıyor, suçluluğumu ifşa ediyorum.

Ama aynı zamanda yeni bir başlangıç gibi de hissettiriyor.

Tenimdeki temiz hava gibi. "Sevmekten korkuyordum çünkü o sevmeyecekti," diyorum sesim titreyerek.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Olan bitenin bu olduğuna dair bir his vardı içimde. Peki, ne değişti?"

"Paten kaymakla başladı."

Gülüyor. "Tamam, anlat bakalım."

"Dot ve Bette ile birlikte gittim ve işte o zaman her şey yüzüme çarptı. Kız kardeşimin parçalarına tutunmaya çalışıyordum. Ve tüm iyi şeylere sahip korktuğumu biliyordum. Aşk gibi. Bu tür bir aşk, büyük, güçlü, ürkütücü ve hayatı onaylayan."

Tarifim karşısında sırtmasını dizginleyemiyor gibi görünüyor. "Senden bunu isteyeceğini biliyor muydun?"

"Hayır. İstedığimi fark ettim. Ona sahip olmak istiyorum," diyorum omuzlarımı dikleştirerek.

Gülümsemesi ruhumu ısıtıyor. "Daha da iyi bir cevap. Ve tüm iyi şeylere sahip olmanı istiyorum. Ben de dahil."

"Bana karşı çok ama çok iyisin."

"Öyleyim. Ve olacağım," diyor. "Pek çok şeyde harika olmayabilirim ama erkek arkadaşın olma konusunda gerçekten iyiyim. Bu konuda en iyisi olmayı planlıyorum. Tabii bana izin verirsen."

"Hmm," diyorum şakacı bir şekilde. "Sanırım bunu akşam yemeğinde öğreneceğiz." "Yemekten fazlasını yiyeceğiz, tatlım."

"Bu daha sonra beni yatağa yatırıp tokatlayacağın anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki."

Onu son bir kez öpüyorum, sonra bir kez daha, sonra otele girmeden önce bir kez daha. Hemen lobide Marcos ve Drive-Thru Babe'i görüyorum, bana işbirliklerinin slotu aldığını söyleyen derin, büyük bir tebrik kucaklaşmasına sarılmışlar.

Kıskançlık hissetmeyi reddederek onlara doğru gidiyorum. Kıskançlığın beni alt etmesine izin vermeyeceğim. "Tebrikler," diyorum Marcos'a. "Senin için çok heyecanlıyız."

"Evet, tebrikler dostum," diyor Nolan.

"Teşekkür . Daha mutlu olamazdım," diyor Marcos.

Komik bir şey. Belki şovu alamadık ama ben de daha mutlu olamazdım.

SAĞLIKLI GIDA ARTIK YOK

Nolan

Ilene'le buluşmamıza daha on beş dakika vardı, bu yüzden Marcos'un sarılmasından kurtulduktan sonra Emerson'ı asansöre çekip duvara yasladım ve ellerini iki yanına sıkıştırdım.

Sonra odama giderken her kattan geçerken onu acımasızca öpüyorum. Bir kalp atışı içinde bana sürtünüyor, ben dudaklarını yutarken o da benim sertliğimle sürtünme arıyor.

Onun nefesini kesen ve iç çekmesine neden olan acımasız bir öpücükle ağzını eziyorum. Çok geçmeden asansör on ikinci kata ulaşıyor ve 1205'e iner inmez ben onun kot pantolonunun fermuarını açıyorum, o da benim için aynısını yapıyor.

Gözlüklerimi çıkarıp bir prezervatif buluyorum ve o kot pantolonunu çıkarıyor. Sonra örtündüm ve bacağını kalçamın etrafından yukarı kaldırıp içine girdim.

Titriyor, kollarını boynuma doladığında tüm vücudu birlikte olduğumuz hissine teslim oluyor. Bana bakıp dudaklarını yalıyor. "Beni izle. Bana bak," diye mırıldanıyor.

"Her zaman," diye inliyorum içine girerken.

Sikimin etrafında kenetleniyor ve vücudumda bir sıcaklık oluşuyor. Bu çok doğru hissettiriyor. Çok iyi hissettiriyor.

Sadece günler oldu, ama delicesine sevdiğin kişiyi özlediğinde sonsuzmuş gibi geliyor. "Seni özledim," diye fısıldıyorum.

"Çok fazla," diyor cümleyi bitirirken. Evet, ikimiz için de aynı şey geçerli.

Kalçalarını kavıyorum, daha derine itiyorum, onu daha sert beceriyorum, ama ona istediği başka bir şeyi de veriyorum.

Bir öpücük.

Ama bu sefer yavaşım.

Dalga geçiyorsun.

Nazik, samimi bir öpücükle dudaklarımı onunkilerin üzerinde zar zor gezdiriyor, ona kelimeler olmadan sert ya da yavaş sevişebileceğimizi, sert ya da yumuşak öpüşebileceğimizi söylüyorum. Hepsine sahip olabiliriz.

"Ne istersen tatlım," diye mırıldandım, "sana vereceğim."

"Biliyorum," diyor nefes nefese. "Biliyorum."

Bu da yepyeni bir söz gibi geliyor - ona yatakta ve yatak dışında ihtiyacı olanı vereceğim.

Ama kısa süre sonra düşünce azalıyor ve seslere indirgeniyoruz. Deri tokatları.

Sıcak bedenlerin hissi.

Ta ki nefes nefese kalana kadar ve ben de aklımı kaybederek onu takip ediyorum.

Sonra yavaşlıyoruz, ta ki ben dudaklarımı onun boynuna, çürüğünün olduğu yere değdirene kadar. Hâlâ biraz hassas, biraz mavi.

"İşaretini seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Seni seviyorum." "Seni çok seviyorum."

Birkaç dakika sonra banyodayız, toplantımız için hazırlanıyoruz ve aynada gözüme çarpıyor. "Ne demek istedin?"

Borç mu? Ve kardeşinden yardım istemen? Yüzünü öpmekle biraz meşguldüm, o yüzden her şeyi tam olarak anlayamadım."

Giysilerimi giyerken bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Aradım ve Inés'in borcu için kalan parayı bana göndermesini istedim. Benim için ödemesini istemiyorum; sadece avansa ihtiyacım var. Kiramı ödeyebilmek için şehirde bir yerde aşçı olarak iş arayacağım. TJ'in Queens'te alt kiracı olan bir arkadaşı var, bu yüzden YouTube paramız ve biraz aşçılık parasıyla faturaları karşılayabileceğimi ve son kredi ödemelerini ona geri ödeyebileceğimi düşünüyorum. Her şeyi kendi başıma yapma ihtiyacımın üstesinden gelmeye karar verdim. Yardım etmeyi seviyor, bu yüzden borcu defterden sildiği için mutlu. Ben de burada, New York'ta olmak istiyorum."

Emerson biraz utangaç görünerek yüzünü eğiyor. "Bu çok seksi."

Gülüyorum. "Küçük kardeşimden yardım istemem mi seksi?"

Başını sallıyor ve sonra bakışlarımla buluşuyor. "Evet. Kesinlikle öyle. Oldukça inatçıydın."

"Tencere. Kettle."

"Bu yüzden onu tanıyorum. Ve etkilendim. Bunun kolay olmadığını biliyorum" diyor.

"Seninle birlikte olmaya değdi," diyorum.

Asansörde öpüştükten on dört dakika sonra, pembe saçlı semazenle buluşmaya hazır bir şekilde aşağıya iniyoruz. "Bahse girerim bizi bir kinoa lokantasına götürecektir," diyorum.

Emerson, "Acai meyveli bir tane" diyor.

"Acai berry, chia tohumu, kinoa ve lahana dükkanı," diyorum, altta kalmamak için.

Lobiye vardığımızda, resepsiyonun önünde kucaklaşan iki bayanı görünce şaşırıyorum. Evelyn de orada, üçü de heyecan içinde zıplarken ikisini de kucaklıyor.

Hmmm. Bu ilginç ve yaşadıkları anın ne anlama geldiğinden emin değilim.

Ben de görevime odaklandım. Lobinin kenarında, pembe saçlarıyla Ilene'i buluyorum. Telefonla konuşarak volta atıyor ve bizi gördüğünde eliyle bizi işaret ederek otelden çıkmamızı istiyor.

Yapıyoruz ve caddede yürüdüğümüz süre boyunca *uh-huh'ları ve yup'ları ve got its'i* sürdürüyor.

Ta ki bir kombucha dükkânına varana kadar... Ilene telefon görüşmesini bitirirken duruyor ve telefonunu çantasına tıktırıyor. "Bu iş bitti, artık bir şeyler alabiliriz," diyor Ilene.

Emerson kapıdan Ilene'e bakar. "Ben kahve içtim ama Nolan her türlü kombucha'ya bayılır." Sonra kız arkadaşım bana göz kırpmıyor *ve enayi* diyor.

"Bunu sana ödeteceğim," diye fısıldıyorum.

Ama Ilene sadece gülüyor. "Lütfen. Aklımda başka bir yer var."

Kombucha'dan nefret ettiğim için tek düşünebildiğim *şükretmek* oldu.

Bizi birkaç kapı aşağıda The Happy Cow adında bir öğle yemeği mekanına yönlendirdi. Menüye hızlıca göz attığımda vejetaryen olduğunu gördüm. Hafıza bankamı hızlıca taradığımda, Emerson'la birlikte incelediğimiz ilk yer olduğunu hatırlıyorum - yani San Francisco'daki.

"Öğle yemeği ister misiniz? Burada harika salatalar, sandviçler, vejetaryen burgerler var. Aklınıza ne gelirse." Ilene özür dilemeden bana gülümsüyor. "Ben de vejetaryenim, bu yüzden mükemmel olur diye düşündüm. Umarım sakıncası yoktur. Ve o kadar açım ki bütün bir bitkiyi yiyebilirim."

Kadın çok komik. "Ben eşit fırsatçı bir yiyiciyim," diyorum. "Ve sebzeli sandviçlere bayılırım," diye ekliyor Emerson.

Ilene ona bilmiş bir sırıtışla göz kırpmıyor. "Biliyorum. Şovunuzun her bölümünü izledim."

Siparişlerimizi verdikten sonra Ilene'in kömürlü shake, kenevir tohumlu smoothie ya da çim tabağı istemesini bekliyorum. Onun yerine bir bardak buzlu suya uzanıyor, içine bir pipet atıyor ve içiyor, sonra da mutlu bir şekilde iç çekiyor. "Ee, nasıl gidiyor?"

"Harika," diyorum, bizi ne zaman rahat bırakacağını merak ederek.

Ilene, Emerson'a bakar. "Ya sen? Çok güzel görünüyorsun, Emerson. Yanakların kıpkırmızı olmuş."

Emerson yutkunuyor, belki biraz utanıyor. Belki de utanmamıştır, çünkü elime uzanıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Harika hissediyorum."

Ilene'in kaşları kalkıyor ve dudakları seğiriyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Birlikteyiz," diye ekliyor Emerson ve işte benim kadınımdaki o koca ağız.

Koca ağzını seviyorum.

"Evet, öyleyiz," diye ekliyorum. "Sadece bilmenizi istedik. Şu anda bir önemi olduğundan değil. Ama bizden bilmeni istedik."

Al, Max.

"Ve Marcos'un bu pozisyonu aldığını biliyoruz. O gerçekten yetenekli. Harika bir seçim yaptınız," diye ekliyorum.

Ama sonra otele döndüğümüzde Dot ve Bette de çok mutlu görünüyordu. Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

"Marcos inanılmaz biri," diye katılıyor Ilene. "Dot ve Bette de öyle."

Suyunu yudumladıktan sonra tekrar yerine koyuyor. "Bu yüzden onları yeni yemek alt kanalımız için işe aldım. Tüm yemek programlarında o kadar başarılı olduk ki, mutfağa adanmış bir alt kanal açıyoruz. Dürüst olalım, insanlar yemek yemeyi seviyor."

Evet, öyle. Hayatı ve diğer şeyleri mümkün kılıyor. "Öyle," diye katılıyorum.

"İşte bu yüzden senin dizinin Webflix'in baş dizisi olmasını istiyoruz. yeni izleyiciler çekmek ve onları alt kanala getirmek için. Yemek programlarımız arasında bir tür marquee özelliği. Üst sıralarda yer alacak ve biz de tanıtımını yapacağız."

O konuşmaya devam ediyor ama ben ayrıntıları algılayamıyorum çünkü az önce Webflix yakıtlı bir roketle stratosfere fırladım.

Bu beklediğimden çok daha fazlası ve gerçeküstü hissettiriyor.

Ilene bitirdiğinde, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Emerson bana dönüyor, yeşil gözleri parlıyor, eli elimi kavıyor ve sonra her şey fantastik, korkunç derecede gerçek geliyor.

Ve yoldaki her bir tümseğe değer.

Emerson'a doğru eğildim, alnım alnıma değdi ve o anı içime çektim. Bu haberin sevincini. Bir şeyi yoktan var etmenin, sıfırdan inşa etmenin, ona sevgi, ter, emek, gözyaşı, gece geç saatler ve çılgın umutlar dökmenin heyecanı.

Bir şans için.

Ayrıldığımızda Emerson havalanıyor, dakikada milyonlarca mil hızla sorular soruyor ve ben sadece arkama yaslanıp kız arkadaşımın, en iyi arkadaşımın, ortağımın gemimizi yepyeni bir geleceğe doğru yönlendirmesini izliyorum.

Evet, her bir gün buna değdi.

Dizi yüzünden değil, yanımdaki kadın yüzünden. Birlikte çalıştığım kişi. Sevebileceğim kişi.

BIRDEN ONA KADAR BİR ÖLÇEKTE

Emerson

Normalde sosisli sandviç sevmem. Bu garip, çünkü, merhaba? Fallik yiyecekler eğlencelidir. Ama sosisli sandviçleri kabul edebilirim ya da bırakabilirim.

Genellikle, git.

Bu, Central Park'ta aracının her yerinde dachshund çizimleri ve menüsünde çökmekte olan sebzeli sosisler bulunan bir yemek kamyonu olan Your Dog Loves These Wieners'ı bulmadan önceydi.

Uzun köpeği kaldırıp ağzıma götürüyorum ve Nolan'ın gözleriyle buluşuyorum. "Sığacak mı?"

Homurdanarak kameraya dönüyor ve bir kenara çekiliyor. "Dün gece bana da aynı şeyi söyledi."

Gözlerimi deviriyorum. *Bu adam.* "Lütfen. *Bunu halletme* konusunda uzmanım. Bu sebzeli köpekten bahsediyorum, bebeğim."

"Dene, *tatlım.*"

"Yapacağım," diyorum, sonra iyice açıyorum ve ısıriyorum. Ve vay canına. Hardal, avokado, pesto ve mutlulukla karıştırılmış harika bir tadı olan kutsal lezzetli sahte et.

Köpeğin etrafında inliyorum.

"Vay canına, bu tam bir yemek orgazmı," diyor.

Kamyonun etrafında toplanan kalabalıktan bir ses "Ama bir daha yapar mısın?" diye sesleniyor.

Genç kadının parlak mavi gözleriyle tanışıyorum, mürekkepli kollarına, heyecanlı gülümsemesine bakıyorum. Soru zihnimde yankılanıyor, tıpkı birkaç ay önce Nolan'ı korkunç bir şekilde özlediğim vegan kafede olduğu gibi. Her şeyimi çözmeye çalıştığım zaman. Ne için savaşağımı. Ne isteyeceğimi. Neleri bırakabileceğimi. Umutsuzca sahip olmak istediklerimi.

Şimdi, soruya cevap vermek kolay.

Hepsini tekrar yapardım, her saniyesini, çünkü bulunduğum yeri seviyorum. En iyi hayatımı yaşıyorum, Callie'nin ya da başkasınınkini değil.

Yani cevabım *evet*.

Gerçi şu anda mürekkepli hayran sadece köpeği tekrar yapıp yapmayacağımı bilmek istiyor. Ve bu cevap da kolay bir cevap.

"Evet. Bu on numara."

Nolan tökezliyormuş gibi yapar. "Vay be. Daha önce hiç onluk vermemiştin." Haklı. İyi puanlar veririm ama asla mükemmel puanlar vermem.

Omuz silkiyorum. "Bu sosisli sandviç puanlıyor. On puan vereceğim bir şey daha var."

"Bu da ne?" diye soruyor.

Öne çıkıyorum, dudaklarına iffetli bir öpücük bırakıyorum ve sonra

"Sen" diyorum. Seyirciler coşuyor.

Kızardı.

Ve ben de her günkü gibi yardımcı sunucuma bayılıyorum, aşkıma.

Nolan benim on numaram ve belki de bu yüzden şovumuz gerçek bir hit oldu. Aramızda hep bir kimya vardı. Görünüşe göre bu, dünyadaki tüm keşkelerden daha güçlüymüş.

Çekimden sonra Central Park West'teki evimize gittik. Nolan Queens'teki alt kirayı alamadı. Benimle birlikte Jo'nun dairesine taşındı. Bu da

Finansal anlamda ve diğ er her türlü anlamda. Ben onunla olmak istiyorum. O da benimle olmak istiyor.

Yani, birlikteyiz.

Bu kadar basitti.

Sadece  yleydi.

Ve sonunda  zg r ve rahat nefes alıyorum.

* * *

Diğ er Şeyler de basittir. Arkadaşlıklar gibi... Birkaç gece sonra Katie ve Harlan bir spor  d lleri galası için Şehre uçarlar. Jason da buradadır, ilgili bir etkinliğe - profesyonel atlet oyuncu m zayedesine- gitmektedir.

Jason bize Gin Joint'te katıldığında Nolan, "Bahse girerim yarın sadece bir dolara gideceksin," diye çıkışıyor.

"Daha çok en iyi dolar gibi," diyor Jason. Nolan'ın saçlarını karıştııyor, sonra beni kucaklamak için yanına getiriyor. "Kardeşimi mutlu ettiğ in için teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Bu iki Şekilde de geçerli."

"Biliyorum. Sürekli senden bahsediyor. Her zaman da  yle." Katie ve Harlan barın  n kapısından içeri girerken o da bırakır.

Jason kanepeye uzanıp çenesini Nolan'a doğ ru eğdi. "Yarın geceki açık artırmaya gelince, en iyi takım elbisemi aldım. Kimse Şık bir takım elbise giymiş seksi bir sporcuya karşı koyamaz."

Katie hemen içine atlıyor. "Takım elbiseler kedi nanesidir. Bu palya oyla kalmamın en büyük nedeni onlar," diyerek hub'ını işaret ediyor.

Harlan boğazını temizledikten sonra Katie'nin büyüyen karnını okşar. "Takım elbiselerim ve yavrularım, tatlım."

Katie onun yanağ ına bir öpücük kondurur. "O da var."

Kısa bir süre sonra, Jo Gin Joint'e giriyor, muhteşem görünüyor, neredeyse parlıyor. Onu gördüğümde çığlık atıyorum, sonra koşarak yanına gidip ona sarılıyorum. "Detaylar. Bana Londra ve *o adam* hakkında her şeyi anlat," diyorum.

FaceTime ve mesajlar aracılığıyla denizaşırı ülkelerdeki hayatı ve aşkı hakkında beni bilgilendirdi, ancak onu birkaç dakikalığına alıyorum ve en son haberleri alıyorum.

İşi bittiğinde "İşte böyle," diyor.

"Bundan sonra ne olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diyorum. O da gülererek "Ben de" diye itiraf ediyor.

Gruba tekrar katıldığımızda Nolan Katie ve Harlan'la sohbet ediyordu, ben de erkek arkadaşımın kardeşinin neler yaptığını öğrenmek için Jason'a dönüyorum. Müzayede onun için büyük bir olay ve takım elbise giyme planlarının hepsinin kasıtlı olduğuna dair bir his var içimde.

"Takım elbisenizin içinde size direnmemesini umduğunuz özel biri var mı?"

Gülümseyerek yüzünü eğiyor. Ve evet, sanırım müzayedede bir şey -ya da biri- olmasını umduğunu söylemek yanlış olmaz.

EPİLOG

ŞANSLI ADAM

Jason

Bu mükemmel bir soru.

Çok karmaşık bir cevapla.

Ortaya çıkmasını umduğum bir adam var mı? Var. Ama bana teklif verecek mi, yoksa benim ona teklif vermemi mi bekleyecek?

Hiçbir fikrim yok.

Beck'in benden ne istediğini ya da benim ondan ne istediğimi hâlâ bilmiyorum, evimin kapısını çalıp bana bir yıl önce olanlarla ilgili gerçeği söylediği gecedен sonra bile.

O gece herkesi şaşırtan bir sürü şey itiraf etti.

Ben

· Ve itiraf etmeliyim ki beni de heyecanlandırdı.

Ama birkaç hafta sonra, hala diğer başlangıcı anlamaya çalışıyorum

San Francisco'da oyun kurucu. Dediğim gibi, işler karışık.

"Özellikle biri olabilir," diyorum Emerson'a. Kolumu dürttü. "Şanslı adam kim?"

Daha yakına eğilip kulağına fısıldıyorum. "Sana söyleyeceğime söz veriyorum. ..her şeyi çözdüğümde."

"Bir an önce çözsün iyi olur. Bilmek istiyorum!"

"Elbette ," diyorum, sonra iç çekerek ekliyorum, "Ben de istiyorum." "Umarım bu daha sonra değil de en kısa zamanda olur" diyor.

Aşk hayatımda neler olduğunu öğrenmek isteyen tek kişi de o değil, çünkü arkadaşım TJ bir süre sonra Gin Joint'de bize katıldığında açık artırma hakkında beni sorguya çekmeye başladı. "Ee, kararın nedir? Karar verdin mi?"

Keşke bu, futbol sahasında kime atacağını bilmek kadar kolay olsaydı. "Takım elbiseyle, evet. Planda, hayır."

TJ kıkırdıyor. "Yani Beck yarın sana teklif verirse ne yapacağın hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Bu daha çok bir hücum hattı kararı olacak. Ama yarın katılmaktan ve kimin kime teklif verdiğini öğrenmekten çekinmeyin."

"Belki de yaparım," diyor TJ, sonra ağabeyim dikkatini Emerson ve Jo'dan ayırıp tekrar bana yöneltiyor.

"Senin için bir yemek pişirme metaforu önerebilirim, Jaybird. Belki de bu romantik durumu biraz daha marine etmen gerekiyordur," diyor Nolan.

TJ, "Ya da ateşten alabilir," diye öneriyor.

Sırıttıyorum, belki biraz . "Yine de sıcakı seviyorum," diyorum.

Beck'in benden ne istediğini ve benim ondan ne istediğimi gerçekten anlamak istememin bir başka nedeni de bu. Ama şimdilik kardeşime ve tüm arkadaşlarımıza odaklanıyorum.

EPILOG

ARKADAŞLIK HEDEFLERİ

Nolan

Bu sivri biberden daha iyi.

Yeni şehrimde arkadaşlarım ve ailemle geçirdiğim bir akşam ve New York tam da ait olduğum yer.

Özellikle de küçük kardeşim ve yakın arkadaşımın birbirlerine sataşmalarını izlerken. TJ, Jason'la Beck hakkında dalga geçtiğinde, kardeşimin mavi gözleri biraz hayalperestleşiyor.

Jason'a takılabiliyorum ama onun için daha fazlası olduğunu biliyorum. Belki de bir süredir vardı. Tıpkı benim için olduğu gibi. TJ ve Jude için olduğu gibi. Ve tıpkı Jo'nun Londra'daki yeni aşkını bize anlatırken olduğu gibi.

Arkadaş çevreme bakarken, anı yaşarken, sanırım hepimiz böyleyiz - inişler ve çıkışlar, durmalar ve başlamalar, acı ve kalp kırıklığı boyunca birbirimiz için buradayız.

Ve diğer tarafta da tüm neşe.

Ben Emerson'la kendiminkini buldum ve ikimiz için yeni hayallerim var. Jo ve Em sohbet ederken, Jason ve TJ strateji geliştirirken, Katie ve Harlan konuşurken

ve gülüyorum, en iyi arkadaşıma, ortak yaratıcıma, kız arkadaşıma sarılıyorum.

Benim. Her şeyim.

Herkes yeniden bir araya geldiğinde Emerson yanıma sokuluyor ve yanağıma hızlı bir öpücük bırakıyor. "Seni seviyorum dostum," diyor.

"Ben de seni seviyorum dostum," diyorum ve gecenin geri kalanını burada onlarla, daha sonra da onunla baş başa geçiriyorum.

EPİLOG

ÇOK ÇIPLAK BİR PAPAĞAN

Emerson

Papağan ciyaklıyor. "Yani, bir papağan bara giriyor ... ve çıplak." Nolan'a dönüp, "*Papağanlar her zaman çıplak değil midir?*" diye soruyorum.

Nolan cevabı başıyla onaylıyor. *Evet.*

"Ve barmene, ikimizin birkaç oral seks yapacağını söylüyor," diye devam ediyor kuş.

Nolan'ın gömleğini çekiştirip kulağına fısıldıyorum, "Bu çok pis bir papağan." "Evet, senden bile daha kirli olabilir."

Alay ettim. "Ben o kadar ileri gitmezdim."

Zümrüt yeşili kuş bir kez daha ciyaklıyor. "Ve barmen *bir çift oral seks mi* diyor? Sizden sadece bir tane var."

Kuş, doğum günü kıyafeti giymiş bedenine bakar gibi gagasını indiriyor. "Bu benim ve ağaçkakanım için."

Yüksek sesle inliyorum ve gözlerimi deviriyorum. Ama ben gülüyorum, Nolan da gülüyor ve The Parrot Club'daki tüm korkunç şakalar boyunca gülmeye devam ediyoruz.

Gösteriden sonra otelimize gitmek için bir taksi tutuyoruz. "Sonunda The Parrot Club'a varabildik," diyorum şoför kaldırımdan uzaklaşırken.

"Hayatım artık tamamlandı," diyor Nolan. "Yapmak istediğim başka bir şey düşünemiyorum."

"Hız trenine binmek istemiyor musun?" "Ah, evet. İşte bu. Hadi binelim."

Yolculuk için büyük umutlarım var.

Şoföre New York, New York'ta durmasını söylüyoruz ve kumarhanenin içinden geçerek ilk öpüşmemizi yaşadığımız heyecanlı yolculuğa doğru yol alıyoruz. Bu biraz kismet gibi geliyor, sanki büyük bir şey olabilirmiş gibi. Hem başlangıçları hem de sonraki adımları düşünmeden edemiyorum. Nolan'la istediğim geleceği.

Sırada beklerken elini sıkıyorum. "Hız trenlerini sevmemin sebebi sensin."

"Gülünç derecede mutlu olmamın sebebi sensin, yani ben kazandım," diyor arsız bir sırıtışla. Sonra gözlüklerini dolaba yerleştiriyor ve arabada yerlerimizi alıyoruz.

İlk tepede, belki, muhtemelen, kesinlikle kolunu iz bırakacak kadar sert sıktım. Ama bunu kapatmak için her zaman makyaj malzemesi vardır. Yokuş aşağı indiğimizde ise kollarımı havaya kaldırıp avazım çıktığı kadar bağıyorum.

İlk seferden daha eğlenceli.

Nolan'la olan her şey öyle, Vegas'taki bu mini tatil de dahil. Dizimiz güçlü bir şekilde devam ediyor ve Webflix, Dot and Bette's, the Wine Dude ve Drive-Thru-Babe's ile birlikte diziyi bir sezon daha yeniledi. Max'inki değil. Bu konuda hiç kötü hissetmiyorum. Hem de hiç.

Nolan ve ben bunu Vegas'a uçarak kutlamaya karar verdik. O uçakta solitaire oynadı, ben de kitap okudum.

Vegas'taki hedefim mi? Yüz maskesi takmak ve cübbe giymek. Tercümesi, New York'ta yaptığımız gibi bol bol sevişiyoruz. Ama hey, her çiftin hobileri vardır. Bizimkiler yemek ve seks.

Arabadan indiğimizde, Nolan beni ilk seferindeki gibi öpüyor. Ayak parmaklarımı titretiyor, dizlerimi titretiyor ve onu bütün gece öpebilirim. Ama öpücükler biter ve bu muhteşem öpücük de biter. Nolan gözlüklerini aldı ve ayrıldık. New York, New York'tan çıktığımızda, bana belli bir soru sormadığı için hâlâ biraz şaşkınım. Ama hayal kırıklığına uğramadım.

Bekleyebilirim. Kesinlikle
bekleyebilirim. İyi şeyler gelir.

The Extravagant'a dönüyoruz ve asansörlere giderken otelin içinde , bu gecenin o gece olmadığını ve bunun sorun olmadığını anlıyorum.

"Hey!" Nolan kumarhanenin dışındaki bir gece lokantasını işaret ediyor.
"Burada bir mısır gevreği barı olduğunu fark etmemiştim."

Ben Pavlov'un köpeğiyim. Anında ağzım sulandı. "Tarçınlı Hayat Gevreği, beni liderine götür."

Nolan karnımı okşuyor. "Mısır gevreğine olan iştahın sınır tanımıyor." "Bu doğru. Sınırsız."

Bir kolunu omzuma dolayarak beni her zaman kahvaltı yapılan ilginç kafeye götürüyor.

Bardaki taburelere oturduk ve siparişlerimizi sunucuya verdik. "Bana bir kase Froot Loops."

"Benim için bir Tarçınlı Hayat Gevreği," diye ekliyorum.

Bir dakika sonra garson elinde onun için bir kase ve benim için bir kutuyla geri döndü. "Bütün bir kutuya ihtiyacım yok ama teşekkür ederim" dedim.

Sunucu omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Yine de buyurun."

Sonra da uzaklaşır.

Çok renkli mısır gevreğinin üzerine bir bardak süt dökmekte olan Nolan'a kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Kutuyu açmam mı gerekiyor?"

Sanki bir sırrı varmış gibi, "İçerideki mısır gevreğine böyle ulaşılır," diyor.
"Ve ödüle."

"Oh, bir ödül mü var?" Kendimi aşmayı reddederek soruyorum.

Yemin ederim deniyorum. Ama çok zor.

"Evet, ," diyor Nolan.

Kutuyu yırtıp açıyorum ve öyle yüksek sesle nefes alıyorum ki eminim New York, New York'ta beni duyabilirler.

Mısır gevreğinin üstünde mavi kadife bir kutu var.

Yakaladım, sıkıca tuttum. Heyecandan milyonlarca elmasa dönüşmemeye çalışıyorum.

"Dediğim gibi." Nolan bazen bana karşı takındığı o buyurgan tavırla kutuyu aldı, bar taburesinden kalktı ve tek dizinin üzerine çöktü.

Hiç rahatım yok.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. Fısıltılı bir ilahiye dönüşüyor. "Aman Tanrım, aman Tanrım."

"Emerson Alva, sen aradığım kişisin. Birlikte uyanmak, birlikte uyumak, birlikte çalışmak, birlikte yemek yemek, birlikte oynamak istediğim kişi. Günlerimi ve gecelerimi birlikte geçirmek istediğim kişisin. Ve sen hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişisin. Benimle evlenir misin?"

Tabureden atlıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor ve kollarımı boynuna dolayarak ona katılıyorum.

"Yapacağım."

Yüzüğü parmağıma taktı. "Güzel. Şimdi çeneni kapa ve beni öp," diyor.

Çünkü bu bana mükemmel bir plan gibi geliyor.

* * *

Londra'ya giden Jo'ya ne olacak? Bunu ultra romantik, yasak ofis aşkı **Kismet**'te öğrenin! Şimdi sipariş verebilirsiniz! Ve bir önizleme için okumaya devam edin!

TJ neden Jude hakkındaki habere bu kadar takılmıştı? Los Angeles'taki hafta sonu boyunca neler oldu? [Hopelessly Bromantic](#)'te TJ ve Jude'un aşkına kapıldığınızda tüm bu lezzetli detayları öğreneceksiniz! Bu destansı aşk romanı ön sipariş indirimindeyken hemen sipariş verin! Aşağıda sizin için bir önizleme var!

Jason'ı unutmayın! Seksi oyun kurucunun hikayesi [THE BOYFRIEND COMEBACK](#) ile geliyor ve Beck ile neler olduğunu keşfedeceksiniz Jason rakibine aşık olmamak için savaşıırken !

Yeni ve seksi aşk romanları satışa çıktığında ilk siz haberdar olmak için [mail listeme kaydolmayı](#) unutmayın!

Jo.

Hazel Valentine kitabımı işaret ediyor. "Kütüphanelerden ve kontrol edilecek şeylerden bahsetmişken, kitabımı beğendin mi?"

Yüzüm hafifçe ısınıyor ve tereddüt ediyorum. Bir insana ne okuduğunuzu söylediğinizde, bazen tepkileri onun kim olduğunu ortaya koyar. Bazıları yargılar, bazıları yargılamaz. Ben ikincisini tercih ederim. "Bu bir aşk hikâyesi," diyorum çenemi kaldırarak.

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Bu bir kaçış mı?"

"Aşk romanları okuduğum için benimle dalga geçmeyeceksin değil mi?" diye sordum. Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Bu insanların yaptığı bir şey mi?"

Çok fazla. Çok sık. Kitap zevkim, müzikallere olan sevgim, pop şarkılarına olan düşkünlüğüm yüzünden alay konusu oldum. "Bazı insanlar sadece *ciddi edebiyat* ya da *önemli kurgu dışı* eserler okuman gerektiğini düşünüyor."

Heath'in yüz ifadesi komik bir şekilde şaşkındı. "İnsanlar okumakla alay mı ediyor? Kitaplarla dalga mı geçiyorlar? Sosyal medya akışlarından alınmış aptalca alıntı kitaplar dışında."

"Sosyal medya dalga geçmek için adil bir oyun. Ve evet, bazı insanlar okumakla ve bazı hikaye türleriyle dalga geçiyor," diyorum gülerek.

"İnsanlar," diye mırıldanıyor, sanki onları genel olarak onaylamıyormuş gibi.

"Genelde insanları severim. Ama şimdi bunu söylediğime göre, bu kulağa inanılmaz derecede önemsiz geliyor."

Kitabımın arka kapağına hafifçe vuruyor. "Kitap sana nasıl hissettiriyor?"

Soru, hikâyeyle ilgili duygularımı deşmeme, incelememe neden oluyor ve bu hoşuma gidiyor. New York sokaklarında öpüşen bir çiftin yer aldığı arka kapağı çeviriyorum ve kalbim biraz parlıyor. "Olabilir," diyorum. "Bana *mümkün* olduğunu hissettiriyor."

Jo'nun romantizmi Kismet'i keşfedin!

Ve şimdi de TJ'in Umutsuzca Romantik'te Jude ile tanıştığı güne bir bakış! Çıkış gününde fiyat artıyor!

TJ.

Covent Garden'daki küçük sokakta dolaşırken sanki kişisel cennetime gibi oluyorum. Dükkânlar, seks ve pizzadan sonra en sevdiğim şeyler olan kitaplarla dolu şirin sokakta sıralanıyor.

Kaybolabilirim ve asla bulunmak istemem. Jude'u bulmak istemem dışında. *Şu anda* bu dükkanlardan birinde olma ihtimali *nedir?*

Belki de en iyisi asıl görevime odaklanmaktır. Amerika'dan ayrılmadan önce bile, çocukken ziyaret ettiğim kitapçıya gitmek istiyordum. Hayır, tıp ders kitaplarının olduğu yere değil.

Kesinlikle vitrininde doldurulmuş ejderha olan çocuk kitapçısı değil.

Ve kesinlikle vitrininde küreler olan bir dükkan değil.

Neredeyse tüm sokağı taradığımda, on yıl önce kamp yaptığım mağazanın kapandığına ikna oldum.

Ta ki bir işaret beni çağırana kadar.

Açık Bir Kitap.

Deja vu gibi hissediyorum.

İçeri bakınca rahat bir nefes alıyorum. Burası mağaza. Jude muhtemelen tarih oldu ve yakında Londra'daki ilk günümün puslu bir anısı olacak - sadece bir öğleden sonra tanıştığım sevimli bir adam.

Ben girerken bir zil çalıyor. Dükkân sahibini göremiyorum. Belki arka taraftadırlar?

Raflara göz atıyorum, sıra sıra dizilmiş renkli sırtlara bakıyorum, her birinde beni okumaya ve aynı zamanda yazmaya teşvik eden hikâyeler var. Gelmiş geçmiş en büyük İrlandalı yazarlardan biri olan Oscar Wilde'ın bir dizi eserine ulaşıyorum. Bu adam çok komikti.

The Importance of Being Earnest'ın bir kopyasını elime aldığımda, ciltli bir kitabın gümbürtüsü arkamdaki rafı salladı ve başımı salladım.

Sonra
döndüm.

Ve vay
canına.

Bu kismet olmalı.

Jude kitap ayıklama işine ara verdi, beni gördüğüne şaşırılmış gibi görünüyor. Ve birkaç saat öncesine göre -inanılmaz bir şekilde- daha da iyi görünüyor.

"Dükkânı bulmuşsun," diyor, dudakları bir sırıtışla seğiriyor, mavi gözleri muziplikle dolu.

Bir , her şey biraz baş döndürücü ve çok olası geliyor. Sanki bu bir şeyin başlangıcı. Parmaklarım karıncalanıyor ve nedeninden bile emin değilim. Ama belki de bu baş döndürücü kader duygusundandır.

Ve korku.

Bunu mahvetmek istemiyorum. Hayat sana çok fazla şans tanımıyor. Bu yüzden ona hemen cevap vermedim. "Şey, birkaç ipucum vardı," diyorum sonunda.

Belki de yanılmışımdır. Belki de uçaktan inip kendi romantik komedime adım attım.

"Amatör bir dedektif olmak iyidir," diye karşılık veriyor.

İşte biz de böyle yapıyoruz; dişe diş ve şakadan şakaya. Hadi bakalım. "Kim amatörlükten bahsetti ki?"

Dudakları sinsî bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ohhh ... profesyonel bir dedektif misin?"

"An Open Book'u başka nasıl bulabilirdim ki?"

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Tam bir kararlılık."

Gülüyorum. "Evet, biraz öyle ama biri birkaç ipucu bırakmış. Çöpçü avı gibiydi. Belki de yeni mesleğim budur, çöpçü avcılığı."

"Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Her gün yeni bir şey öğreniyorsun," diyor. Sonra TK Maxx'ın dışında yaptığı o çılgın seksi hareketi tekrar yapıyor - dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Bir iniltiyi bastırıyorum. Tanrım, bunun bir erkeğe ne yaptığını biliyor mu?

Kimi kandırıyorum ki? Tabii ki biliyor. Böyle görünen, konuşan, duran bir adam muhteşemdir ve bunu bilir.

Rafa yaslanmayı bile seksi yapıyor.

"Bugün ne öğrendim biliyor musun?" Yeni Tetris tişörtümü çekiştirerek soruyorum. Güzel ve rahat ve göğsümü iyi gösteriyor.

"Bilmek için ölüyorum."

"Bu Angie's Vintage Duds , aslında , iyi kıyafetlere sahip. Tavsiyeniz için teşekkürler."

"Seni yoldan çıkarır mıyım?"

Bu harika bir soru. Cevap ararken elimdeki *The Importance of Being Earnest*'a bakıyorum, sonra başımı kaldırıyorum, bakışlarımız kilitleniyor. "Hiçbir fikrim yok, Jude. Senin var mı?"

Kolayca güler. Eminim her şeyi kolayca yapıyordur. Poz verir, yürür, konuşur, okur, yaşar.

"Doğru gömleği, doğru mağazayı ve doğru kitabı bulmak gibi önemli konular söz konusu olduğunda değil." Yaklaşıyor, elimdeki Wilde'a dokunuyor. Eğer bir elektrik yükü sayfalar arasında sıçrayabilseydi, az önce sıçrardı. Tenim cızırdıyor, sanki kâğıda değil de bana dokunmuş gibi.

"Bu kitap gibi. Mağazaya bunun için mi geldin?" Jude bunu o kadar masumca soruyor ki, sanki buraya onun için geldiğimi itiraf etmem için beni kışkırtıyor.

Tabii ki yaptım. Ama bu flört oyununu iki kişi oynayabilir. Kitabı salladım. "Sadece Wilde'ımı tazelemem gerekiyordu."

"Doğal olarak. Sen sadece kitaplar için buradasın," diyor ve bana patentli yalanımı söylüyor.

"Burası bir kitapçı. Başka neden geleyim ki?" Ben de karşı çıkıyorum.

"Başka bir nedeni olamazdı," diyor. "Ama doğru Wilde'ı bulmana yardım etmezsem berbat bir tezgâhtar olurum." Konuşurken acele etmiyor, böylece her kelime içimde hınzırca bir etki yaratıyor.

Hepsi öyle.

"Ama senin adını bile bilmiyorum," diye ekliyor.

Etrafa göz gezdiriyorum. Dükkân boş, köşedeki rahat koltuklara oturmuş, belki de rehber kitaplara göz gezdiren birkaç genç kadın dışında. Kendi dünyalarına dalmışlar. Umarım saatlerce orada kalırlar.

"Ben TJ," diyorum.

Jude'dan bir kahkaha patlar.

"Adım sana komik mi geliyor?" diye soruyorum. "Bu çok Amerikanvari," diyor.

"Sen ne bilirsin ki? Ben Amerikalıyım," diyorum. "Ve burada tüm o ilk şeyi yapmadığınızı biliyorum. Bu Üçüncü Jude olmayı tercih ettiğiniz anlamına mı geliyor?"

Bir kahkaha daha. "Sana Üçüncü Jude olduğumu söyleseydim, aramaya geleceğinden şüpheliyim-" *Beni* söyleyecekmiş gibi bir hali var, ama hemen "Tüm Wilde'ler" diye değiştiriyor. Ayrıca, ben sadece Jude'um."

Ama o sadece Jude
değil. *Sadece* o değil.

Bu düşünceyi sıkı sıkıya kilitliyorum. "Ve eğer sana TJ'nin ne anlama geldiğini söyleseydim, bazı Amerikalıların neden baş harfleri tercih ettiğini tam olarak bilirdin," diyorum.

Mavi gözleri merakla parlıyor. "Bana şimdi söylemelisin, TJ." Adım dudaklarında bir yatak odası fısıltısı gibi tınıyor.

"Bunu benden asla öğrenemeyeceksin," diyorum onun nefessiz ses tonuna uyarak. Kaşlarını çatıyor. "Asla mı? Asla mı diyorsun?"

Onun cazibesıyla yemek yiyebilirim. Onun zekâsıyla kahvaltı, öğle ve akşam yemeği yiyebilirim. Bu dükkandan asla ayrılmak istemiyorum. Hava kararana kadar badminton oynayabiliriz. Sadece ışıklar söndüğünde duracağım ve diğer her şeyi yapabiliriz - o gür, kırmızı ağzıyla şimdiden hayal ettiğim şeyleri.

"Asla," diye tekrarlıyorum, sonra uzun uzun düşünüyorum. "Tabii kendi yöntemlerin yoksa."

Mırıldanıyor, boğazından gürültülü bir ses geliyor. Sonra çenesine vuruyor. "Belki tahmin edebilirim. Thomas James?"

Başımı salladım. "Yakınından bile geçmiyor."

"Theodore John." Yuvarlanma hareketi yapıyor. "Bütün gece devam edebilirim." "Umarım öyledir. Ve belki de gitmelisin," diyorum.

İçkiler yüzünden. Seks üzerine. Kahvaltıda.

Ama dükkanın zili çalıyor.

Bir müşteri içeri girdiğinde Jude inliyor. "Bir müşteriyi beklemem gerekiyor." *Ve seninle bu gece dışarı çıkacağımızdan emin olmalıyım.*

Ama *beni burada, Oscar Wildes'in yanında bulacaksın* diyemeden Jude ekliyor: "Hiçbir yere gitme Thiago Jonas."

"Sıcak bile değilsin," diyorum yanımdan geçerken, omzunu omzuma sürterek.

"Ama eminim öylesindir," diye fısıldıyor.

Nefesimdeki kesikliği bastırmaya çalışıyorum. Ama bu adam, onun ağzı, yüzü ve benim iyi talihim varken bu çok zor.

"Çok," diyorum, alçak sesle, sadece onun için.

"Güzel," diyor, sonra mağazanın önüne doğru ilerliyor ve bir müşteriyle sohbet ediyor. Ona etrafı gezdirdiği süre boyunca boynum sıcak, kafam bulanık ve sanki bu başka bir adamın başına geliyormuş gibi hissediyorum. Sanki bu sadece jet-lag olmuş beynimin bir uydurmasıymış gibi.

Kitabı açıyorum, en sevdiğim sahnelerden birine çeviriyorum ve Jude'un sesinden o satırları duyuyorum.

Hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Birkaç dakika sonra Jude geri dönüyor, omzumun üzerinden okumak için yanıma kayıyor, nefesi kulağıma yaklaşıyor. "*Umarım çifte bir hayat sürmüyorsunuzdur, kötü gibi davranıp her zaman iyi olmuyorsunuzdur. Bu ikiyüzlülük olurdu.*" Ben daha erimeden duruyor, çünkü evet, bu oyunu duyduğum en iyi an. "Oscar Wilde'ı sever misin?"

"Hem çok," diyorum, sakın kalmaya çalışarak. "Sen mi?"

"Çok," diyor ve ikimiz de İrlandalı şairden bahsetmiyoruz. Ama Wilde'ın yapmak üzere olduğum her şeyi onaylayacağını hissediyorum.

"Bu gece benimle çık Jude," diyorum, bir sıcaklık yumağı göğsümden aşağı akıp karnımda bir düğüm haline gelirken.

"Soracağınızı umuyordum. *Ama . . .*" Duraklıyor ve midem bulanıyor. İşte o zaman beni hayal kırıklığına uğratacak. "Dokuza kadar çalışmam gerekiyor. Dokuz buçukta buluşabilir miyiz?"

Bu kadar mı? Bu *kadar* mı? Onunla sabahın üçünde buluşacaktım. Öğlen. Şimdi.

Tüm bu hevesi kendime saklıyorum. "Evet. Bir barda buluşmak ister misin? Bira içeriz? Kulağa çok İngilizce geliyor."

"Ve kulağa da çok hoş geliyor," diyor. "Nerede kalıyorsunuz?" "Buradan çok uzakta değil. Otelim Piccadilly Circus'a yakın."

"Benimle Magpie'da buluş."

"Orada olacağım."

Kitabı işaret ediyor. "Almaya geldiğiniz baskı bu mu? Şapkalı iki adamın olduğu baskı mı?"

"Bu mükemmel."

"Kitabı gerçekten istiyor muydun?"

Sertçe yutkunuyorum, gözlerine bakıyorum ve tüm gerçeği söylüyorum. "Kitabı gerçekten istiyorum," diyorum ve bu bir yalan değil. Ayrıca çift anlamlı da olabilir.

Tezgâha doğru giderken onu takip ediyorum. Onu her yerde takip edeceğimi hissediyorum ve bu tehlikeli bir düşünce. Ama şimdi analiz yapmanın zamanı değil.

Şimdi yapma zamanı.

Jude beni arıyor, kart okuyucuyu tezgâha doğru kaydırıyor, sonra telefonunu çıkarıyor. Kredi kartımı okuttuktan sonra, "Sanırım sen de bana numaranı verecektin, TJ" diyor.

Ben ona kart okuyucuyu uzatırken, o da bana telefonunu veriyor. Başımı eğiyorum, böylece rakamları girerken gülümsememin boyutunu göremiyor, sonra cihazı ona geri çeviriyorum. Saniyeler sonra bana bir mesaj gönderdi.

Jude: Sözlerimi bir kenara yaz. TJ'in ne anlama bulacağım. Benim var.

Sadece üzerimde dene.

Sonra, onları daha fazlasını ister halde bırakmak her zaman iyi olduğundan, Wilde'ı alıp gidiyorum. Yürürken, Londra'da geçireceğim günlerin ve gecelerin geri kalanını yepyeni bir şekilde görebiliyorum.

Hopelessly Bromantic'i her yerden sipariş edebilirsiniz!

Ve işte Jason'ın BOYFRIEND COMEBACK'teki romantizminin bir önizlemesi...

Jason.

Yaklaşıyor ve kediye bana uzatıyor, parmakları benimkileri okşuyor.

Bana kasıtlı olarak dokunmadı. Bu bir kedi teslimiydi, hepsi bu. O banyoya doğru uzaklaşırken, bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyor, ruh halimdeki değişimi - gecenin randevuya benzer hissini, gecenin flörtöz hisler yayıyor. Ama sonra, frene bastım.

Beck'i Adam'dan tanımıyorum. Gündemini bilmiyorum, bu yüzden gerçekten sadece bu TV programı için kaldığını varsaymak en iyisi.

"Köpeğime aşık olduğun izlenimine kapılıyorum." TV programındaki kadınsı ses beni gerçekliğe yeniden bağlıyor. Yani, televizyon gerçekliğine.

Kahretsin. Beck giderken programı durdurmamıştım bile. Tıklama aleti kanepenin ortasındaydı, ben de gidip aldım, ekrana doğrulttum ve otuz saniye geri aldım.

Beck oturma odasına dönüyor, kanepenin etrafında dönüyor. Koltuğuna geri dönmek için yanımdan geçmesi gerekiyor ve yanımdan geçerken koyu renk gözleri benimkilerin üzerinde.

"Kedimi çaldın," diyor, sesi alaycı, cilveli, gözleri parlıyor.

Neler oluyor?

Oturuyor.

Bana daha yakın.

Bir yastık daha yaklaştı. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Ben yokken iyi bir şey oldu mu?" diye soruyor.

Yutkunuyorum, kelimeleri oluşturmaya çalışıyorum. "Geri sardım," diyorum, ekran duraklatıldığı için bariz olanı ifade ediyorum.

Sonra oynat tuşuna basıyorum ve *Bitmemiş İş'i* izlemek için elimden geleni yapıyorum. Jamie ve Zoe merdiven boşluğunda durduklarında kıpırdamıyorum. Ekranı lazer tutuyorum. Öpüşme biraz ateşli, biraz ağır oluyor.

Beck'in ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok ve Bandit kucağımdan ayrılıp onun kucağına kıvrıldığında bile bakmayı reddediyorum.

Şanslı kedi.

Bölüm bittiğinde, eminim teşekkür edip gidecektir. Ama jenerik bittiğinde boğazını temizler, bir nefes alır, sonra da "Bir tane daha izlemek ister misin?" diye sorar.

Sorusu sanki umutla beslenmiş gibi Mach hızında.

Omurgamdan aşağı bir kıvılcım kayıyor. Kontrolün bende olması gerekiyordu. Ama şu anda öyle hissetmiyorum.

Ve ben bu hissi seviyorum.

"Elbette."

BOYFRIEND COMEBACK her yerde satışta!

Easton'ın romantizmi **COME AGAIN**'de, Katie ve Harlan'ın romantizmi ise **A Wild Card Kiss**'te anlatılıyor!

AYRICA LAUREN BLAKELY TARAFINDAN

FULL PACKAGE, New York Times Çok Satanlar listesinde 1 numarada yer alan romantik komedi!

BIG ROCK, New York Times Çok Satanlar listesine giren bağımsız romantik komedi!

THE SEXY ONE, New York Times Çok Satanlar listesine giren bağımsız bir aşk romanı!

THE KNOCKED UP PLAN, birkaç hafta boyunca USA Today ve Amazon Listelerinde En Çok Satan bağımsız aşk romanı!

EN DEĞERLİ OYUNCU, birkaç hafta boyunca USA Today Çok Satan seksi bir spor romantizmi! Ve ona eşlik eden spor romantizmi, MOST LIKELY TO SCORE!

WANDERLUST, USA Today Bestselling çağdaş romantizm!

OLDUĞUN GİBİ GEL, Wall Street Journal ve USA Today'de birkaç hafta en çok satan çağdaş aşk romanı!

PART-TIME LOVER, birkaç hafta boyunca USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan çağdaş bir aşk romanı!

Duygusal bir ikinci şans olan UNBREAK MY HEART, USA Today Bestselling çağdaş romantizm!

BEST LAID PLANS, USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan seksi bir arkadaştan sevgiliye romantizm!

The Heartbreakers! USA Today ve WSJ Çok Satan rock yıldızı serisi tek başına!

P.S. IT'S ALWAYS BEEN YOU, sürükleyici bir ikinci şans romantizmi!

BENİM BİR HAFTALIK KOCAM, seksi bir bağımsız romantizm!

İLETİŞİM

Lauren'i Twitter'da [LaurenBlakely3](#), Instagram'da [LaurenBlakelyBooks](#), Facebook'ta [LaurenBlakelyBooks](#) veya çevrimiçi olarak [LaurenBlakely.com](#). Ayrıca ona laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.adresinde bulabilirsiniz

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

